

DANIELLE
STEEL

BLUE

DANIELLE STEEL

BLUE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: Blue
Delacorte Press, New York
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York

Copyright © 2016 by Danielle Steel

All rights reserved
Jacket image (background): © Arcangel/Stephen Mulcahey
Author photograph: © Brigitte Lacombe

Fordította Sóvágó Katalin

Hungarian translation © by Sóvágó Katalin, 2016
Hungarian edition © by Maecenas Könyvkiadó, 2016
honlap: www.maecenaskiado.hu

Drága gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.

Az élet megannyi különleges pillanattól áll,
az öröm, a büszkeség, a szerencse, a
mérhetetlen jószág
egész életre kiható, olykor sorsfordító
pillanataiból,
amelyeket úgy őrzünk, mint féltett kincseket,
pillanatok, amelyeket sohasem felejtünk el.

Legyen minden különleges pillanatotok
becses és boldog,
terelje a szerencse útjára az életeteket,
és csodás áldásokban legyen részetek.

Legyetek segítőkészek és kedvesek másokhoz,
cserébe sose kapjatok gorombaságot, csakis
szeretetet,
és mindig, minden pillanatban emlékezzetek
rá,
milyen végtelenül szeretlek benneteket,
teljes lelkemből, most és mindörökké.

Szívem minden szeretetével
Mami /d.s.

Első fejezet

Már magában Angolában is hét teljes órán át tartott az út: a Luena melletti falucskából először el kellett jutni terepjáróval Malanjéba, mert csak ott lehetett felszállni a délnyugat-afrikai ország fővárosába tartó luandai vonatra. A manőverezés a terepjáróval rendkívüli ügyességet és óvatosságot követelt az aknákat rejtő terepen, ami idegtépővé tette a vezetést. Negyven év polgárháború után a feldúlt és rommá lőtt országnak nyomasztóan szüksége volt minden külső segítségre, amit kaphatott. Ginny Cartert is ezért küldte ide az SOS Human Rights, a New York-i székhelyű jószolgálati magánalapítvány, amely az egész földön képviseltette magát. Ginny megbízatásai általában két-három hónapra, alkalmanként hosszabb időre szóltak. Elsődleges feladata a segélyszolgálatosok csoportjában a jórészt asszonyok és gyerekek ellen irányuló jogsértések felgöngyölítése és orvoslásuk elősegítése volt, miközben olykor a legalapvetőbb hiányosságokkal is meg kellett birkóznia az olyan felperzselt, porig rombolt helyeken, ahol nem volt ennivaló, víz, gyógyszer, de még fedél sem az emberek feje fölé. Gyakran keveredett peres ügyekbe, börtönbe zárt asszonyokat látogatott, ügyvédekkel tárgyalt, igyekezett tisztességes jogi eljárást kiharcolni a nőknek.

Az SOS, mint komoly és lelkiismeretes szervezet törődött az aktivistáival, maga a munka azonban sok veszéllyel járt. Ginny alapos kiképzést kapott, megtanították az árokásástól a víztisztításon át az elsősegélynyújtásig mindenre, ám ez sem készíthette föl arra, amit az első kiküldetése óta látott. Amióta az SOS/HR-nek dolgozott, sokkal többet tudott az emberi kegyetlenségről, a fejletlen országok és a fiatal nemzetek nyomorúságáról.

Mire a New York-i JFK repülőtéren átjutott a vámon, már huszonhét órája volt úton. Luandából Londonba repült, ott négy órát várakozott a Heathrow-n, mielőtt felszállhatott az USA-ba tartó gépre. Farmert, bakancsot, vastag kincstári anorákot viselt, szőke haját hanyagul összefogta egy gumigyűrűvel, amikor a

leszállás előtt felébredt a gépen. Augusztus óta négy hónapot, a szokásosnál hosszabb időt töltött Afrikában, és december 22-én ért New Yorkba. Azt remélte, hogy egy újabb megbízatással mostanra már valahol másutt lesz, de az utódja nem érkezett meg idejében. Ginny hiába próbálta megszervezni, hogy ebben az időszakban ne kelljen New Yorkban tartózkodnia. Most kénytelen lesz elviselni a magányos karácsonyt.

Mehetett volna Los Angelesbe, hogy az apjával és a nővérével karácsonyozzon, de az még rosszabbnak tűnt számára. Majdnem három éve hagyta el L.A.-t, és nem óhajtott visszatérni a szülővárosába. Amióta hátat fordított neki, és dolgozni kezdett az SOS/HR-nek, nomád életet élt, ahogy ő mondta. Szerette a munkáját, szerette az állandó készenlétet, mert kevés időt hagyott arra, hogy a régi életével foglalkozzon, amelyben nem is álmodta volna, micsoda országokban kell majd élnie és dolgoznia. Segített bábaasszonyoknak szülések levezetésében, vagy ő maga töltötte be a bába szerepét, ha nem volt kéznél más. Tartott a karjában haldokló gyerekeket, vigasztalta az anyjukat, gondoskodott árvákról menekült-táborokban. Járt háborútól vérző térségekben, túlélte két helyi zavargást és egy forradalmat, látott olyan ínséget, nyomort és pusztítást, amilyennel egyébként sosem találkozott volna, és ez gyökerestől megváltoztatta a világvéleményét. Az SOS Human Rights hálás volt neki, amiért hajlandó volt a legrosszabb, legsivárabb, legveszélyesebb helyekre is elmenni, vállalva a legprimitívebb körülményeket. Minél kezdetlegesebb volt valahol az élet, és keményebb a munka, ő annál inkább elemében érezte magát.

Fütyült az életveszélyre. Afganisztánban teljes három hétre nyoma veszett, az irodánál már azt hitték, hogy meggyilkolták. Családja is ettől félt Los Angelesben, ám Ginny előkerült, jóllehet legyengülve, betegen. Egy helyi család befogadta és ápolta: náluk feküdt ki a magas lázat. Valósággal élvezte, ha a legkomiszabb helyekre küldik – rá mindig lehetett számítani, hogy jelentkezik az ilyen munkákra. Járt Afganisztánban, Afrika számos pontján, Pakisztánban. Pontos, értelmes, hasznos jelentéseket készített, kétszer tartott beszámolót az ENSZ emberjogi főbiztosának irodájában, egyszer pedig a genfi főbiztosnál, megrendítően írva le azoknak a tragikusan

fájdalmas sorsát, akiket szolgált.

Nyúzottan, kimerülten szállt le New Yorkban. Fájt otthagynia a nőket és a gyerekeket, akikről egy luenai menekülttáborban gondoskodott. A jogvédők próbáltak új otthont találni a táborlakóknak, de a bürokrácia polipja számtalan csáppal akadályozta őket küldetésük teljesítésében. Ginny szeretett volna még legalább hat hónapot, vagy inkább egy évet maradni. A három hónap semmire sem volt elég. Épp kezdték volna megszokni a körülményeket, amikor más országba küldték őket, de hát nem az volt a dolguk, hogy megváltoztassák a helyzetet, hanem hogy minél pontosabban jelentsenek róla. Megtették, amit tehettek, de ez annyi volt, mint ha gyűszűvel próbálták volna kimerni az óceán vizét. Olyan sok reménytelen sorsú ember, olyan sok éhező, szenvedő asszony és gyermek van a világon!

Ginny mégis képes volt örömet lelteni abban, amivel foglalkozott, és alig várta a következő kiküldetését. Minél kevesebb időt akart tölteni New Yorkban, és valósággal rettegett az ünnepektől. Jobban szeretett volna az összeesésig dolgozni egy olyan helyen, ahol nem ismerik a karácsonyt, ami immár az ő számára sem létezett. Átkozott pech éppen három nappal karácsony előtt érkezni New Yorkba, ami az ő számára az év mélypontja. Bárcsak álomba zuhanhatna, amint visszaér a lakásába, és akkor ébredne fel, amikor vége ennek az egésznek. Neki az ünnep nem jelentett mást, csak szenvedést.

A vámnál semmi bejelenteni valója sem volt, kivéve azt a néhány kis fafaragványt, amelyeket a menekülttáborban tengődő gyerekek készítettek neki. Az ő kincsei most már az emlékek voltak a vándorlásaiban megismert emberekről; ezeket vitte magával mindenhova. Nem érdekelték az anyagiak, az egész poggyásza belefért egy viharvert kis bőröndbe és egy hátizsákba. Munka közben sosem volt ideje tükörbe nézni, de nem is akarta látni magát. A forró zuhany volt az egyetlen öröme és fényűzése, már ha egyáltalán hozzájutott; egyébként hideg vízzel zuhanyozott, és a hazulról hozott szappant használta hozzá. Farmerjeit, pulóvereit, pólóit tisztán tartotta, de sohasem vasalta. Neki elég volt, hogy van mit felvennie; sokaknak, akikről ő gondoskodott, messze nem jutott ennyi. Gyakran elosztogatta

a ruháit olyanoknak, akiknek nagyobb szükségük volt rájuk. Leszámítva egy szenátusi meghallgatást, ahol ékesszóló beszédet mondott, három éve nem viselt alkalmi ruhát, túsarkút és sminket. Beszámolóit az ENSZ-ben és a genfi emberjogi biztosnál ócska fekete pantallóban, pulóverben és lapos sarkú cipőben tartotta meg. Neki csak az volt a fontos, amit mondania kellett, az üzenet, amelyet át kellett adnia, és a borzalmak, amelyeket naponta látott a munkája közben. Páholyból nézhette a kegyetlenkedést meg a bűnöket, amelyeket nők és gyermekek ellen követtek el világszerte. Tartozott nekik annyival, hogy szóljon a nevükben, ha felkérték rá olyankor, amikor hazajött. Jól megválasztott, mindig hatásos szavai könnyekre fakasztották a hallgatóságát.

Kijött a terminálból, mélyen beszívta az éjszakai hideg levegőt. Ünnepelni érkezettek rohantak a buszokhoz meg a taxikhoz, vagy rokonokat üdvözöltek a terminál előtt. Ginny némán figyelte őket mélykék szemével, amely olyan sötét volt, mint az éjszakai égbolt. Azon töprengett, hogy a repülőtéri busszal vagy taxival menjen-e be a városba. Halálosan elfáradt, a teste sajgott, a hosszú utazás során sosem volt elég helye a kényelmes alváshoz. Szégyellte ilyesmire költeni a pénzt azok után, amiket a terepen látott, de ma úgy döntött, hogy ennyi luxust megenged magának. Kiállt a járda szélére, és leintett egy taxit, amely bekanyarodott, és gyorsan leállt előtte.

Ginny kinyitotta az ajtót, bedobta bőröndjét és a hátizsákját a hátsó ülésre, beült, és magára csukta az ajtót. A fiatal pakisztáni taxis ellenőrzésképpen végigpillantott utasán, majd megkérdezte, hova vigye. Ginny, miközben megadta a lakcímét, leolvasta a fiatalember nevét az ülések közötti válaszfalról. Egy perc múlva már a repülőtéri forgalomban manővereztek a műút irányába. Különös érzés volt visszatérni a civilizációba a kietlen vidék után, ahol az utóbbi négy hónapot töltötte. Mindig így érezte magát, amikor visszatért, de mire hozzászokhatott volna New Yorkhoz, már ismét útra kelt. Szinte az érkezése első napjától sürgette az irodát, hogy minél előbb adjanak neki új feladatot, és többnyire sikerült is hozzájutnia. Lelkesedése és a csaknem három év alatt szerzett tapasztalatai az SOS/HR egyik legértékesebb munkatársává tették.

– Pontosan hova való Pakisztánban? – kérdezte a taxistól, amikor besoroltak a város felé hömpölygő forgalomba. A fiatalember rámosolygott a visszapillantó tükörben. Tetszett neki az utas érdeklődése.

– Honnan tudja, hogy pakisztáni vagyok? – kérdezte. Ginny viszonzotta a fiú mosolyát.

– Tavaly jártam ott. – Aztán kitalálta, melyik vidékről származik a sofőrje. A taxis csak ámult-bámult. Kevés amerikai tudott bármit is a hazájáról. – Három hónapot töltöttem Beludzsisztánban.

– Mit kerest ott? – kérdezte feltámadó érdeklődéssel a fiatalember. A forgalom lelassult, ünnepek előtt nehezen lehetett eljutni a városig. A beszélgetés legalább ébren tartotta Ginnyt ez ez a pakisztáni sokkal inkább az ismerősének tetszett, mint azok, akikkel New Yorkban fog találkozni. Tőlük már elidegenedett.

– Dolgoztam – felelte halkán Ginny, és kinézett az ablakon. Ennek a tájnak ismerősnek kellene lennie, de már nem az. Hajléktalannak érezte magát, amióta eljött L.A.-ból. Most már tudta, hogy az volt az utolsó igazi otthon, ami kijutott neki. Jobb is így. Nincs többé szüksége otthonra, neki bőven elég egy sátor vagy egy tábor.

– Maga orvos? – kérdezte kíváncsian a taxis.

– Nem, egy jószolgálati szervezetnek dolgozom – felelte szórakozottan Ginny. A fáradtság hullámokban rohanta meg a taxi kényelmes melegében. Nem akart elaludni, amíg bent nincs a lakásában, le nem zuhanyozik, és be nem mászik az ágyába. A hűtőszekrény üres, de ez nem érdekelte, végül is evett a gépen. Ma este már nem akar enni, holnap meg beszerezheti, amire szüksége van.

A továbbiakban csendben autóztak a város felé. A láthatáron feltűntek New York tornyai. Kétségtelenül gyönyörű látványt nyújtottak, de Ginny inkább olyannak látta őket, mint egy filmbeli díszletet, nem pedig városnak, ahol valódi emberek laknak. Az ő ismerősei lepusztult laktanyákban, befogadóállomásokon, sátrakban éltek, nem pedig fényesen kivilágított felhőkarcolókban és lakóparkokban. Az évek múlásával egyre jobban elidegenedett ettől az életmódtól, de a munkáltatójának New Yorkban volt a központja, így logikusnak

túnt, hogy fenntartsa itt egy lakást. Számára ez volt az a bizonyos üres csigaház, amelybe pár havonta rövid időre visszamászott, akár egy remeterák, amelynek laknia mégiscsak kell valahol. Nem ragaszkodott hozzá, sohasem tekintette az otthonának. Személyes holmija még mindig dobozokban volt, amelyeknek a kipakolásával nem bajlódott. Rebecca, a nővére csomagolt be helyette, és küldte utána New Yorkba, amikor Ginny eladta a házát, és távozott L.A.-ből. Azt sem tudta, mi van a dobozokban, és nem is érdekelte.

Kicsivel több mint egy óráig tartott, hogy odaérjenek a lakáshoz. Gavalléros borralalót adott a hálásan mosolygó taxisnak, megkereste hátizsákja zsebében a kulcsait, azután kilépett a fagyos levegőre. Havazás ígérkezett. Ledobta poggyászát a járdára a kissé leharcolt homlokzatú ház előtt, és egy darabig matatott a zárral. Jeges szél fújt az East River felől – a folyó csak egysaroknyira volt innen. Ginny az egyik felső nyolcvanas utcában lakott az East End közelében, és azért bérelte éppen ezt a lakást, mert melegebb időben szeretett sétálni a parton, figyelve az elvonuló hajókat. L.A.-ben saját háza volt; az ottani évek után kevésbé nyomasztó, személytelenebb élményt jelentett egy bérház apartmanja. Neki pedig pont ez kellett.

Bement, felliftezett az ötödik emeletre. Ebben a házban minden sivár volt. Észrevette, hogy több szomszédjánál is karácsonyi koszorú lóg az ajtón. Ő már nem bajlódott a karácsonyi dekorációkkal, ideköltözése óta különben is csak a második karácsonyt töltötte New Yorkban. Olyan sok jóval fontosabb dolog van a világon a faállításhoz vagy egy koszorúnál az ajtón. Minél előbb szeretett volna eljutni az irodába, csak hát az most napokig zárva lesz. Úgy tervezte, hogy majd olvas, megírja a legújabb jelentését a kiküldetéséről, pótolja a hátralékát alvásában. A jelentés az elkövetkező héten végig ad neki elfoglaltságot. Igazság szerint annyi dolga van, hogy nem is lesz nehéz úgy tenni, mintha nem lenne karácsony.

Bent a lakásban felkapcsolta a villanyt. Itt semmi sem változott. A lepukkant ócska dívány most is ugyanolyan rogyantnak látszott, mint amikor beszerezte egy brooklyni garázsvásáron. Kéz alatt vásárolt még egy kopott bőrfotel,

amely élete legkényelmesebb ülőalkalmatosságának bizonyult. Egy másik nagy szék a dívánnyal szemben állt, arra az esetre, ha látogatót kapna, de sosem jött hozzá senki. Ettől függetlenül felkészült az eshetőségre. Matricákkal teleragasztott, vén fémbőrönd játszotta a kisasztal szerepét, ugyanakkor jutott hozzá, amikor a díványhoz. Volt még egy kicsi étkezőasztal, négy teljesen különböző szék, és egy elszáradt növény az ablakpárkányon, amit Ginny még júliusban ki akart dobni, de elfelejtette, és a növényi hulla előlépett szobadísszé. A takarítónő nem merté kidobni. A helyiségben található pár régi lámpa meleg fénybe vonta a szobát, az ott árválkodó televíziót viszont úgyszólván sosem nézte – jobban szerette az interneten elolvasni a híreket.

A hálószoza berendezése az ágyból, egy ugyancsak kéz alatt vett fiókos szekrényből, és egy székből állt. A falakon semmi. Nem olyan hely volt, ahova öröm hazajönni, de alvásra és a ruhák tárolására megfelelt. Ha Ginny elutazott, havonta egyszer, ha New Yorkban tartózkodott, hetente egyszer takarítottak nála.

Bedobta bőröndjét és hátizsákját a hálószobába, visszajött a nappaliba, és lerogyott a díványra, amely a kinézete ellenére is kényelmes volt. Hátrahajtotta a fejét a támlára, és azon tűnődött, milyen hosszú utat tett meg idáig. Úgy érezte magát, mint aki egy másik bolygóról tért vissza a Földre. Még akkor is ezen gondolkozott, amikor megszólalt a mobilja. El nem tudta képzelni, ki lehet az este tízkor, amikor az SOS/HR irodája zárva van. Előhalászta az anorák zsebéből a készüléket, és megnyomta a hívás fogadására szolgáló gombot. A készüléket még a repülőtéren, a vámnál visszakapcsolta, noha senkinek sem akart telefonálni.

– Megérkeztél? Vagy még mindig úton vagy? – kérdezte egy barátságos hang. Rebecca, a nővére volt az, L.A.-ből.

– Most léptem be az ajtón – mosolygott Ginny. Rendszeresen váltottak sms-eket, de egy hónapja nem beszéltek. Már el is felejtette, hogy megmondta Rebeccának, melyik napon tér haza.

– Nagyon kimerülhettél – mondta együtt érzőn Becky. Ő volt a családban a dadus, az idősebb testvér, akire Ginny világéletében támaszkodott. Három éve nem találkoztak, de a

telefonbeszélgetéseknek, internet-hozzáférés esetén az e-maileknek és az sms-nek köszönhetően nem szakadtak el egymástól. A Ginnynél négy évvel idősebb Becky nemrég töltötte be a negyvenet. Volt férje, három gyereke, és Pasadenában lakása. Két éve magához vette az apjukat, akin lassan, de feltartóztathatatlanul hatalmasodott el az Alzheimer-kór. Már nem tudta ellátni magát, de egyik lánya sem akarta otthonba adni. Az anyjuk tíz éve halt meg, az apjuk hetvenkét éves volt, de Becky szerint tizzel többnek látszott a betegség miatt. Korábban bankban dolgozott, akkor vonult vissza, amikor a felesége meghalt. Özvegysége elvette minden kedvét az élettől.

– Fáradt vagyok – vallotta be Ginny –, és gyűlölök ilyenkor visszajönni. Azt reméltem, hogy korábban visszatérhetek, és rögtön mehetek is tovább, de az utódom késlekedett. – Behunyta a szemét, és igyekezett nem elaludni a nővére hangjától. – Bízom benne, hogy hamarosan megkapom a következő feladatot, de most még semmit sem tudok. – Egész felderült attól a kilátástól, hogy már nem sokáig lesz New Yorkban. Nem a lakás nyomasztotta, hanem az, hogy nincs mit tennie két kiküldetés között, senkinek sem lehet hasznára New Yorkban. Az volt minden vágya, hogy minél előbb távozhasson.

– Miért nem lazítasz? Csak most értél haza. És miért nem jössz át látogatóba, mielőtt megint kizsuppolnak? – Nem először hívta Ginnyt, hogy töltsse velük az ünnepeket, de a húga következetesen nemet mondott.

– Ja – felelte Ginny közönyösen. Kifejtette a hajából a gumigyűrűt, leengedte szőke sörényét. Sokkal szebb volt, mint amilyennek tartotta magát, nem mintha ez érdekelte volna. Már nem számított a külső, nem úgy, mint abban a régmúltban, ami három éve szűnt meg létezni.

– Pedig át kellene jönnöd, mielőtt apu még zavartabb lesz – figyelmeztette Becky. Húga nem látta a lassú, fokozatos romlást, nem tudta, mekkora pusztítást végzett az utóbbi pár hónap. – A múltkor tőlünk kétszaroknyira tévedt el. Az egyik szomszéd hozta haza. Nem emlékszik a lakcímére. A srácok igyekeznek vigyázni rá, de időnként nem figyelnek oda, mi pedig nem strázsálhatjuk minden percben. – Becky nem dolgozott a második gyereke születése óta, feladta ígéretes PR-karrierjét a gyereknevelésért.

Ginny nem tudta, jól tette-e, de Becky láthatólag nem bánta meg. Fia és két lánya benne jártak a kamaszkorban, és még az eddigénél is több munkát adtak neki, habár a férje, Alan mindig készségesen osztozott a terhekben, amit a gyerekek és az após jelentettek. Alan elektronikai mérnök volt, aki stabil és tisztességes polgári létet biztosított Beckynek és a srácoknak.

– Nem kellene fogadni apu mellé egy ápolónőt, hogy könnyítsen a dolgodon? – kérdezte aggodalmasan Ginny.

– Tiltakozna. Még most is függetlennek akarja érezni magát. Holott már azt se hagyom, hogy a kutyát sétáltassa. Kétszer is elveszítette. Szerintem most már egyre gyorsul a romlás, és a gyógyszer is kevésbé segít, mint régen. – Az orvosok figyelmeztették őket, hogy a gyógyszerelés csak egy időre lassítja le a folyamatot, utána ők is tehetetlenek. Ginny igyekezett nem foglalkozni ezzel, ami könnyebb volt, ha elutazhatott. A nővérének kellett nap mint nap elviselnie az apjuk betegségét, amitől Ginnyt furdalta a lelkiismeret, de legalább a telefonban próbálta kifejezni az együttérzését, valahányszor Becky felhívta. L.A.-be nem költözhet vissza. Belehalna, ha rákényszerülne. Még csak látogatóba se ment oda, amióta eljött.

Becky csodálatosan megértő volt iránta, holott így kizárólag órá maradt az apjuk gondja. Most már csak annyit szeretett volna, ha legalább addig átjönne a húga, mielőtt késő lesz. Ezt próbálta Ginny értésére adni valahogy úgy, hogy a testvére ne ijedjen meg, és ne legyen büntudata. Az orvosok semmi jót nem ígértek, a betegség mind jobban elhatalmasodott az apjukon. Becky naponta láthatta a változásokat az állapotában, különösen az utolsó év során.

– Egyik nap majd átugrok – ígérte Ginny, és ezt komolyan is gondolta, de mindketten tudták, hogy ez nem következik be a legközelebbi kiküldetés előtt. – Veletek mi van egyébként? Jól vagytok? – Hallotta a srácok zajongását a háttérben. Beckynek egyetlen perce sincs magára.

– Részemről megvagyok. A szokásos diliház karácsony előtt, a kölykök tombolnak. El akartuk vinni őket síelni, de nem tudom itt hagyni aput, úgyhogy a lányok a haverjaikkal csinálnak programot, Charlie-nak pedig van egy új barátnője, akitől nem bír elszakadni, vagyis ő csak örül, hogy nem megyünk sehova. El

kell intéznie a főiskolai jelentkezését, vagyis furikázhatom végig az ünnepek alatt. – A gondolat, hogy az unokaöccse főiskolára megy, felrázta Ginnyt a kábulatból, és rádöbbenette, hogy elszállt az idő.

– Hát ezt el se tudom hinni.

– Én se. Margie tizenhat lesz januárban, Lizzie mindjárt tizenhárom. Hova a pokolba szállt el az életem, miközben telekocsival fuvaroztam? Júniusban ünnepeljük a huszadik házassági évfordulónkat. Ijesztő, nem? – Ginny bólintott. Úgy emlékezett a nővére esküvőjére, mintha tegnap lett volna. Ő volt tizenhat évesen a koszorúslányuk.

– Igen, az. Nem bírom elhinni, hogy te negyven vagy, én meg harminchat. Amikor legutóbb megnéztelek, egy fogszabályozót viselő tizennégy éves voltál, én meg tíz. – Mindketten elmosolyodtak az emlékre. Ekkor hazaért Alan a munkából, és Becky azt mondta, mennie kell.

– Fel kell olvasztanom neki valamit vacsorára. Vannak dolgok, amik nem változnak, továbbra is pocsék szakácsnő vagyok. Hála istennek huszonnegyedikén este az anyósoméknál vacsorázunk. Még egyszer nem bírnék megbirkózni a pulykával. A hálaadás is majdnem kicsinált.

Becky és Alan tipikus amerikai családot alkottak, szöges ellentétben Ginnyvel. Becky mindig mindent úgy csinált, ahogy várták tőle. Még főiskolás korokban férjhez ment a gimnáziumi szívserelméhez. Diploma után a szülei segítségével vásároltak egy házat Pasadenában. Született három prima srácuk, Becky tökéletes anya és mintafeleség volt, azonkívül szülői munkaközösségi elnök, kiscserkész táborba járt a fiával, hoztavitte tanítás után a lányait a különórákra, segített nekik a házi feladatot elkészíteni, gyönyörű otthont teremtett a családjának. Házassága Alannel sziklaszilárd alapokon állt, most ráadásul ő gondoskodott az apjukról is, miközben Ginny háborús térségekben és isten háta mögötti helyeken próbálta kikúrálni bajaiból a világot.

Noha a két testvér nem is különbözhetett volna jobban, mindig is szerették és tisztelték egymást. Ginny azonban az utóbbi években olyan útra lépett, amit Beckynek már nehéz volt megértenie. Ismerte a húga indokait, de meg volt róla győződve,

hogy Ginny túlreagálja a dolgokat, és ezzel Alan is egyetértett. Azt remélték, hogy Ginny előbb-utóbb hazatér, végre megállapodik, és újra normális életet kezd, aminek a történetek ellenére is bőven itt volt az ideje, nem kellene kivárni, amíg a különbség különccsé fajul. Márpedig Becky attól félt, hogy a húga épp erre tart. Ginnynek le kellene mondania az utazásairól, a mindennapos életveszélyről, még mielőtt megöletné magát. Becky meg volt győződve róla, hogy a testvére önmagát bünteti, de ami sok, az sok. A munkája persze nagyon magasztos, de két és fél év óta csatangolni az Afganisztánhoz hasonló országok legvadabb vidékein, még büntetésnek is túlzás. Alan és Becky el sem merték képzelni, mit dolgozhat ott. Ráadásul Beckynek szüksége lett volna rá, hogy Ginny is besegítsen az apjuk ápolásába, habár ezt ki nem ejtette volna a száján, nehogy a testvére zsarolásnak vegye a megjegyzést. Mivel Ginny úgyszólván sosem tartózkodott otthon, az összes nehéz feladat és kínos döntés Beckyre maradt. Ginny azelőtt ment világgá, hogy az apjuk hanyatlani kezdett, azóta viszont annyira beszippantotta a munkája, hogy nem maradt ideje másra.

– Holnap felhívlak – ígérte Becky, majd letette. Mindketten tudták, hogy huszonharmadika pocsék nap lesz. Mindig az volt, mert ezen a napon változott meg örökre Ginny élete, ezen a napon veszített el mindent, amit szeretett. Ezt a napot minden évben szerette volna elfelejteni, vagy átaludni, de sosem sikerült. Ennek a napnak az éjszakáján sohasem bírt aludni, csak hánykolódott az ágyban, gondolatban újra meg újra lefuttatva a filmet; emésztette magát, hogy hányféle módon alakulhattak volna a dolgok, és ő mit változtathatott volna, és minek kellett volna lennie, és mit kellett volna tennie, és miért nem tette. És a film ugyanúgy végződött mindig. Ő egyedül maradt, Mark és Chris pedig meghalt.

Markkal valami karácsonyi buliba mentek, amit a barátaik rendeztek két nappal karácsony előtt. Mivel gyerekzsúr volt Mikulással, Christophert is vitték. Ginny sohasem nézte meg a fényképeket, amelyek azon az estén készültek a Mikulás térdén ülő fiáról, de Becky igen, és azt hitte, megszakad a szíve, miközben elcsomagolta őket Chris babakori albumai és a húga esküvői fotói mellé. Azokban a dobozokban voltak, amelyeket

Ginny bevágott a New York-i lakás üresen álló, tartalék hálósobájába, és sosem bontott fel. Fogalma sem volt róla, hogy Becky utána küldte elvesztett életének emlékeit, de amúgy sem lett volna képes szembenézni velük.

Ginny és Mark igazi álompár voltak: szépek, fiatalok, szerelmesek, egy webtévé sztárjai, Ginny riporter, Mark a szakma legsikeresebb műsorvezetője. Akkor házasodtak össze, amikor a huszonkilenc éves Ginny pályája éppen elkezdett fölfelé ívelni, Mark pedig már be is futott. A következő évben megszületett Chris. Gyönyörű házuk volt Beverly Hillsben, elértek mindent, amire vágytak, házasságukat és életüket irigylésre méltón tökéletesnek találta a baráti kör, és mindenki, aki ismerte őket.

Chris a karácsonyi kis piros bársonyöltönyében, kockás csokornyakkendőben csücsült mögöttük, amikor elindultak a buliba. Hároméves volt, alig várta, hogy felülhessen a Mikulás ölébe. Mark a felesége szeme láttára ment oda a bárpulthoz, és ivott egy pohár bort valamilyen férfitársasággal, mert hosszú napja volt. Ginny is ivott egy pohárral, akárcsak a legtöbb szülő. A hangulat ünnepi volt és derűs, senki sem rúgott be. Markon sem látszott semmi, amikor hazaindultak, hogy ágyba dugják Christ. Ginny utólag ezerszer és ezerszer elmondta, hogy ő teljesen józannak látta Markot, mintha ez számítana, és változtatna valamin, de persze nem változtatott. A boncolás kimutatta, hogy Mark véralkoholszintje túllépte a megengedett határt, nem jelentősen, de annyira igen, hogy tompítsa a reflexeit és lassítsa a reakcióit. Vélhetőleg több pohárral is megivott, amit a felesége nem vett észre, mert vagy a többi anyával beszélgetett, vagy Chrisre vigyázott. Ginny, aki felelős embernek ismerte a férjét, biztosra vette, hogy Mark nem érezte túlzottnak az esti alkoholfogyasztását, különben megkérte volna az asszonyt, hogy vezessen ő, vagy taxit hív.

Hazafelé a gyorsforgalmat választották, s amikor eleredt az eső, átsodródtak a záróvonalon, és frontálisan ütköztek egy kamionnal, amely összezúzta az autójukat. Mark és Chris azonnal szörnyethalt, Ginny egy hónapig feküdt a kórházban nyakcsigolyatöréssel és kettős kartöréssel. Lemezvágoval szabadították ki az autóból. Ahogy telefonon értesítették, Becky

azonnal berohant a kórházba, ahol még nem közölték Ginnyvel, mi történt a férjével és a fiával. Becky mondta el neki másnap. Három életnek lett vége egyszerre. Ginny sosem ment vissza a házukba, a nővérét kérte meg, hogy adjon túl mindenem. Becky csak azt a néhány apróságot tartotta meg, amelyeket a húga után küldött New Yorkba.

Ginny a nővérénél maradt, amíg meggyógyult a nyaka. Hihetetlen szerencséjére a törés olyan magasan volt, hogy nem bénította meg, habár fél évig viselt nyakmervítőt. Felmondott a tévétársaságnál, kerülte a barátait, nem bírt embert látni. Meg volt győződve róla, hogy Marknak és Chrisnek azért kellett meghalnia, mert ő hagyta, hogy a férje vezessen azon az estén, és az egész az ő bűne. De feltételezte, hogy Mark mindvégig csak egyetlen pohár borból kortyolgatott, mivel ritkán fogyasztott annál többet, Ginny pedig nem szeretett éjszaka vezetni a gyorsforgalmin. Eszébe sem jutott, hogy megkérdezze a férjét, hány pohárral ivott, mivel színjózannak látszott. Utólag azzal marcangolta magát, hogy ha megkérdezi, akkor ő vezetett volna, és akkor Mark és Chris talán ma is élne. Becky tudta, hogy mindenki mondhat, amit akar, a húga akkor sem bocsát meg magának, mert Markot és a hároméves kisfiút semmiféle beszéd nem támasztja fel.

Áprilisban, anélkül, hogy bárkit is felhívott volna, Ginny búcsú nélkül elutazott New Yorkba, és egy hónapot azzal töltött, hogy munkát keresett valamilyen jogvédő szervezetnél. Minél messzebb akart kerülni a régi életétől. Becky sohasem adott hangot annak a meggyőződésének, hogy a testvére valójában öngyilkos akar lenni, azért vállalt életveszélyes küldetéseket, legalábbis az első évben. Annyira sajnálta, hogy azt hitte, megszakad a szíve, mert tudta, mit érez Ginny, és azt is tudta, hogy senki sem segíthet rajta. Annyi reménye volt, hogy az idő majd enyhíti a fájdalmát, és segít Ginnynek, hogy együtt élhessen azzal, ami történt.

Mert nem volt többé sem anya, sem feleség; elveszítette azt a két embert, akiket a legjobban szeretett. Odadobta a sok munkával építgetett karrierjét. Ginny tehetséges riporter volt, jó munkát végzett a tévénél. Ennek a boldog, sikeres és elégedett asszonynak egyik napról a másikra változott pokollá az élete. Ő

maga sosem beszélt róla, de Becky tudta, hogy a kínok kínját élte át, épp ezért nem nyaggatta az apjuk miatt. Volt Ginnynek így is elég baja, épp elég veszteséget és tragédiát kellett feldolgoznia. Beckynek nem volt szíve arra kérni, hogy vállaljon még többet, így inkább egyedül viselt gondot az apjukra, miközben Ginny naponta tette kockára az életét a világ körül.

Egy napon persze úgylis meg kell állnia, és tudomásul kell vennie, hogy akármilyen gyorsan vagy messzire fut, a két ember, akiket elveszített, nem jön vissza többé. Becky csak azt remélte, hogy nem öleti meg magát előbb. Mindig fellélegzett, ahányszor a húga visszatért New Yorkba, még ha csak rövid időszakokra is. Az Államokban legalább biztonságban tudhatta Ginnyt. Valószínűleg élmény volt mindkettejüknek az idő múlása; majdnem három éve nem találkoztak. Beckyt lefoglalta a családja, Ginny örökké valamelyik háborútól vérző, távoli országban kockáztatta az életét, és vezekelt a bűneiért.

Becky szomorúan tette le a telefont. Alan lehajolt hozzá, hogy megcsókolja. Szép asszony volt, bár sohasem olyan látványos, mint a húga, főleg abban az időben, amikor Ginny a tévénél dolgozott, és mindennap kozmetikusok sminkelték, a haját pedig fodrász tartotta rendben. Bár ő ezek híján is mindig túlragyogta Beckyt. Ő lélegzetelállító volt, a nővére helyes.

– Minden rendben? – kérdezte aggódva Alan.

– Csak most beszéltem Ginnyvel. New Yorkban van. Holnap lesz az évforduló – tette hozzá sokatmondó pillantással. A férje bólintott.

– Igazán átjöhetne és megnézhetné az apját, ha már egyszer itthon van – mondta rosszállóan Alan. Kicsit unta már, hogy Becky cipeli az egész terhet, Ginny meg semmit sem vállal, és mindig van valamilyen ürügye, hogy miért nem. Becky sokkal belátóbb volt, nem értett egyet Alan kifogásaival.

– Megígérte, hogy átjön – felelte halkan. Alan nem szólt, csak levette a zakóját, letelepedett a kedvenc karosszékébe, és bekapcsolta a tévét, hogy megnézze a híreket. Becky a konyhába ment, hogy elkészítse a vacsorájukat. Közben a húgán tűnődött. Mindig más elképzeléseik voltak az életről, de a különbség félelmetes méreteket öltött az utóbbi három évben. Most már nem volt bennük semmi közös, leszámítva a szüleiket és a

gyerekkorukat. Egymillió mérföld választotta el a kettejük életét.

Ginny ugyanerre gondolt, amikor bebaktatott New York-i fürdőszobájába, megnyitotta a zuhanyt, és levetkőzött. Beckynek férje van, három kamasz gyereke, pasadenai háza, rendezett élete. Neki nincs egyetlen tárgya, amihez ragaszkodna, használt bútorokkal rendezte be a lakást, ahol alszik, és nincsen senkije, leszámítva azokat az embereket világszerte, akiről valaha gondoskodott. Amikor kellően forrónak találta a vizet, beállt a zuhany alá, áztatta hosszú, szikár testét, hagyta, hogy a vízsugarak elmosásák a könnyeit. Tudta, milyen fájdalmas nap vár rá. Túl fogja élni, mint minden évben, bár néha nem is értette, miért. Miért kapaszkodik még mindig az életbe? Kiért? Számít egyáltalán? Egyre nehezebb lett választ találnia erre a kérdésre, ahogy telt az idő, és nem változott semmi. Mark és Chris továbbra sem jött vissza. Nehezen hihető, hogy már három végtelenül hosszú évet sikerült átvészelnie nélkülük.

Második fejezet

Verőfényes, derült napra ébredt. A szobában lehült a levegő; ezek szerint odakint farkasordító hideg lehet. December huszonharmadika volt, az év leggyűlöltebb napja, a tetejébe az utazással összefüggésben még el kell szenvednie a kulturális sokkot és az időeltolódásból eredő jetlaget is. A másik oldalára fordult, és tovább aludt. Mire négy órával később felébredt, a verőfényt szürkeség váltotta fel, és esett a hó. Talált egy kis neszkávét a faliszekrényben, meg egy doboz avas földimogyorót, amit kidobott. Túl lusta volt kimenni a hidegbe, hogy kerítsen valami ennivalót. Egyébként sem volt éhes, ezen a napon sosem kívánt ételt. Még mindig pizsamásan át-vánszorgott a nappaliba, ahol igyekezett nem venni tudomást Mark és Chris ezüstözött keretbe foglalt fényképéről, amely a viharvert íróasztalon állt. Csak két fotó volt róluk a lakásban. Az egyik, amit annyira próbált kerülni, Chris születésnapj zsurján készült, amikor a kisfiú kétéves lett.

Ginny belerogyott a fotelbe, lehunyta a szemét, és természetesen arra a három évvel korábbi napra gondolt, amikor elindultak a buliba. Chris a rövidnadrágos, kis piros bársonyöltönyében, kockás csokornyakkendővel. Ki akarta verni a fejéből a képet, de nem bírta. Túlságosan belevésődtek az emlékek az összejövételről, az ébredésről a kórházban a baleset után, Beckyről, ahogy elmondja, mi történt. Mindketten zokogtak, azután összemosódott minden. Egy hónappal később kiengedték a kórházból, akkor tartották meg a búcsúztatót, de ő annyira hisztérikus volt, hogy alig emlékezett valamire. Utána két héten át nyomta Beckynél az ágyat. A munkáltatója nagyon emberségesen viselkedett, javasolták neki, hogy ne mondjon fel, kérjen inkább fizetés nélküli szabadságot, de ő tudta: most, hogy a férje elment, többé nem bírná betenni a lábát arra a helyre. Mark nélkül értelmetlen és túlságosan fájdalmas lett volna a tévéhíradónak dolgozni.

Azóta a megtakarításaikból, a férje életbiztosításából és a házuk vételárából élt. Ez a pénz hosszú időre elégnek ígérkezett

az új munkájához. Az SOS/HR nem fizetett sokat, viszont Ginny alig költött, nem voltak fényűző igényei, egyáltalán semmiféle igénye, legfeljebb praktikus úti ruhákat vásárolt, és néha új bakancsot, ha a régi már leszakadt a lábáról. Nem érdekelte, mit visel, mit eszik, hogyan él. Az, ami számára fontos volt, mind oda lett. Élete üres csigahéj volt Mark és Chris nélkül, egyedül a munka adott értelmet a létezésének. Gyűlölte az igazságtalanságot, amivel naponta találkozhatott világszerte a különböző országokban és kultúrákban. Szabadságharcos lett, aki asszonyokat és gyerekeket védelmezett, talán azért, hogy enyhítse a büntudatát, amiért azon a végzetes estén nem volt éberebb, és hagyta, hogy a férje kockáztassa hármuk életét. Nem értette, miért nem halt meg ő is, miért ítélte életre a kegyetlen sors. Az lett a büntetése, hogy a fia és a férje nélkül élje le a hátralevő életét. A gondolat, ha nagy ritkán megengedte magának, hogy foglalkozzon vele, már-már több volt annál, amit elviselhetett, ám az évnek ezen a napján sohasem térhetett ki előle. Az emlékek egyszeriben megrohanták mint kísértetek.

Sötétedés után az ablakból nézte a havat, ahogy lágyan hull a New York-i utcákra. Már három-négyujjnyi magasan lepte be a földet. Gyönyörű volt. Ginnynek váratlanul kedve támadt sétálni. Muszáj volt levegőznie, hogy megszabadulhasson a gondolataitól. Nyomasztó képek nyüzsögtek az agyában, de a hideg és a hó majd elúzi őket, kitisztítja a fejét. Visszafelé megállhat valami ennivalóért, hiszen egész nap egy falatot sem evett. Nem éhes, de ennie akkor is kell. Csak ki ebből a lakásból minél előbb, minél messzebb önmagától.

Felöltözött két vastag pulóverbe, farmerbe, jégzokniba, bakancsba, kötött sapkába, s magára kapta az anorákját. A csuklyát ráhúzta a sapkára, az egyik fiókból elővett egy pár egyujjas kesztyűt. Mostanában kizárólag egyszerű, praktikus ruhákat viselt. A Marktól kapott ékszereit elzárta egy kaliforniai bank széfjébe. El nem tudta képzelni, hogy még egyszer föltegye őket.

Zsebre vágta a tárcáját és a kulcsait, eloltotta a villanyt, bezárta a lakást, lement lifttel a földszintre. Egy perccel később már a Nyolcvankilencedik utcán igyekezett kelet felé, a folyó irányába. Még mindig havazott. Ginny nagyokat lélegzett,

lehelete deres felhőkben gomolygott a fagyos levegőben. Lement a felüljáró mentén a vízhez, megállt a korlátnál, és nézte a hajókat. Egy vontatóhajó, két uszály, egy kivilágított sétahajó. Valakik karácsonyoznak. Hamisítatlan ünnepi hangulatot árasztott, Ginny hallotta a csípős hidegben a zenefoszlányokat és a nevetést, amikor a hajó elúszott mellette.

Az FDR sztrádán alig volt forgalom. Az asszony a víztükröt bámulta. Chris és Mark képe újra betört a gondolataiba. Azon tűnődött, milyen lett az élete nélkülük. Másoknak szenteli minden percét, mert így legalább használ valakinek, de mint Becky nagyon helyesen ráérezett, tulajdonképpen nem érdekli, él-e, hal-e, ezért viszi vásárra a bőrét. Az emberek bátornak tartják, mert csak ő tudja, mennyire gyáva. Abban reménykedik, hátha megölik, hogy ne kelljen a férje és a fia nélkül tengetnie a hátralevő éveket.

Nézte a mélyben csillámló vizet. Milyen könnyű lenne átmászni a korláton, és elmerülni a folyóban. Mennyivel egyszerűbb, mint Mark és Chris nélkül élni. Különös nyugalommal találgatta, hogy meddig tartana, amíg megfullad. A folyóban biztosan vannak áramlatok; ha ez a sokrétegű öltözék megszívja magát vízzel, az East gyorsan lerántja. Hirtelen kimondhatatlanul csábítóan tűnt az ötlet. A nővére és az apja nem számít. Beckynek megvan a maga élete, a családja, sosem találkoznak, az apja meg úgysem fogná fel, hogy a kisebbik lánya meghalt. Akárhonnan nézte, mindenünnen ez látszott a legjobb kiútnak.

Éppen át akart mászni a korláton, amikor balra váratlan mozgást látott a szeme sarkából. Összerezzent, és odafordult, hogy mi az. Anorákjának csuklyája részben takarta a látóterét, így csak annyit érzékelt, hogy valami fehér tűnik el egy kis szerszámoskamrában. Utána ajtó csapódott. Valaki nyilvánvalóan bujkál abban a bódében. Talán azért, hogy megtámadja őt? Mostani lelkiállapotában egyszerű és észszerű megoldásnak tetszett, hogy vízbe ugrik, és megfullad – de hogy egy sufniban lapító bűnöző üsse le, az már jóval kellemetlenebb kilátásnak tűnt, arról nem is szólva, hogy aligha halna bele.

Nem akart elmenni. Neki terve volt, amit végre kellett hajtania, bele kellett ugrania a folyóba, és nem akart holnapig

várni. Volt valami megkapóan költői abban, hogy ugyanazon a napon hal meg, mint a férje és a kisfia három évvel ezelőtt. A dolgok rendje azt követeli, ha ma este ölje meg magát. Meg sem fordult a fejében, hogy gondolkodását eltorzítja, ítélőképességét megbénítja a gyász. Tökéletesen logikusnak látta az öngyilkosságot. Nem akart elfutni, lemondva a tervéről, csak azért, mert valaki bujkál a kamrában. Tulajdonképpen bosszantó, hogy az illető nem mutatkozik. Állt és várta, hogy valaki előjöjjön. Így majd nem ijeszthetik meg, nem támadhatnak rá. Lecövekelte, nem volt hajlandó távozni, végre akarta hajtani, amit kitervelt. Az, hogy döntött, könnyített a szenvedésén. Rátalált a kivezető útra.

A szerszámoskamrában csend volt, ám egy idő után Ginny mocorgást és fojtott köhécselést hallott. A kíváncsiság erősebb volt nála. A köhécselő talán beteg. Segítségre van szüksége. Ginnyvel még sohasem történt ilyen. Hosszú percekig bámulta a sufni ajtaját, aztán merészen odament az ajtóhoz, és kopogtatott. Lehet, hogy egy nő van itt? Bár ő mintha férfit látott volna a szeme sarkából. Mindenesetre nagyon gyorsan mozgott, és magára zárta az ajtót.

Ginny egy percre álldogált az ajtóban, majd ismét kopogtatott. Nem akarta feltépní az ajtót, nehogy megjessze, aki odabent van. Nem kapott választ, így hát harmadszor is bekopogott. Ha beteg van a kamrában, felajánlja, hogy segít, és utána kerít sort a saját dolgára. Gondolatban már mindent kidolgozott. Klasszikus öngyilkosság lesz, amelyet naponta követnek el az emberek. Már egyáltalán nem látta megdöbbenőnek.

– Jól érzi magát? – kérdezte határozottan. Erre sem jött válasz, és már éppen fordult volna el, amikor végre megszólalt egy gyenge hang.

– Ja, minden oké. – Nagyon fiatal hang volt, nem tudni, férfié vagy nőé. Mindkettő lehetett. A szokás hatalma erősebbnek bizonyult, Ginny átmenetileg elhalasztotta az öngyilkosságot.

– Nem fázik? Van mit ennie? – Hosszú-hosszú szünet következett, mintha az a valaki odabent a válaszon gondolkozna.

– Nem, nincs semmi bajom. – Határozottan fiúhang volt.

Még azt is hozzátette: – Köszönöm. – Ginny elmosolyodott. Akárki van is ott, kétségtelenül udvarias. Elfordult, ismét eszébe jutott a terve, ám az intermezzo elvett a lendületéből, és megzavarta. Azért csak elindult a korláthoz, noha jóval mérsékeltebb elszántsággal, mert közben azon tépelődött, ki lehet a sufniban, és mit keres ott. Ekkor utánakiáltottak: – Hé! – Csodálkozva visszafordult, és egy fiút látott. Tizenegy-tizenkettő lehetett, pólóban, szakadt farmerben, magas szárú tornacipőben. Kissé elvadult haját nemigen fésülhette. Nagy szemekkel nézte az asszonyt, és Ginny még messziről is látta, hogy ez a szempár ragyogóan kék, valósággal világít a sápadt tejeskávészínű arcban. – Van kajája? – kérdezte a gyerek. Riasztóan alulöltözött volt a havazáshoz.

– Szerezhettek – válaszolta az asszony. A közelben volt egy McDonald's, ahol ő is gyakran vásárolt magának reggelit vagy vacsorát.

– Á, nem érdekes – mondta csalódottan a gyerek. Vacogva állt a fészker mellett, amely nyilvánvalóan köztulajdon volt, de valaki nyitva hagyhatta, és a fiú kinevezte menedéknek.

– Hozhatok valamit – ajánlotta fel Ginny. A fiú habozott, aztán megrázta a fejét, és eltűnt a sufniban. Ginny visszatért a korláthoz, és lebámult a folyóra, de most már kezdte kissé visszásnak érezni azt, ami pár perce még olyan helyesnek látszott. Éppen indult volna haza, amikor váratlanul ott termett mellette a fiú, a világító kék szemével és hollófekete hajával.

– Elmehetnék magával – válaszolt megkésve az asszony ajánlatára a vacsoráról. – Pénzem is van, hogy kifizessem. – Ez egyértelmű jel, gondolta Ginny, miközben nézte a fiút, aki erősen igyekezett uralkodni a reszketésén. Nem az a sorsa, hogy ma este a folyóba ugorjon és meghaljon, mert ezt a gyereket kell megetetnie. Kezdte volna levenni az anorákját, hogy odaadja a fiúnak, de az hősiesen elhárította. Egymás mellett indultak el a folyótól. Ginny a rá nem jellemző gyávaságrohamában pár perce még meg akart halni, hogy örökre megmeneküljön a bánattól, most pedig vacsorázni megy ezzel az ismeretlen fiúval.

– Kétsaroknyira van egy McDonald's – mondta. Gyorsan lépkedett, hogy a gyerek ne fázzon át túlságosan, de a fiú így is vacogott, mire beléptek az étterembe, amelynek erős

világításánál az asszony végre megnézhetette magának. Az édes, gyerekes, ártatlan arcból úgy tekintett Ginnyre a világ legkékebb szempárja, mintha a sors rendelése lett volna, hogy ma este találkozzanak. A gyerek ugrált egy kicsit, hogy felmelegedjen a jól befűtött étteremben. Ginny szerette volna átkarolni, hogy ő is melegítse, de nem merte.

– Mit szeretnél? – kérdezte a nő gyengéden. A fiú habozott.
– Ne szerénykedj – biztatta az asszony. – Holnap karácsony, használd ki az alkalmat. – A gyerek elvigyorodott, és két Big Macet kért, hasáburgonyával és egy nagy kólával. Ginny egy Big Macet rendelt egy kis kólával, és kifizette a fiú vacsoráját is. Leültek egy asztalhoz, amelyhez pár perc múlva már ki is hozták a rendelésüket. Addigra a fiú annyira fölmelegedett, hogy abbamaradt a reszketése. Mohón esett neki az ételnek, és már a második burger felénél tartott, amikor megállt annyi időre, hogy megköszönje.

– Én is ki tudtam volna fizetni – monda kissé zavartan. Ginny bólintott.

– Elhiszem, de most az én vendégem vagy. – A fiú bólintott.

Ginny figyelte, és találgatta, hány éves lehet. Még mindig nem győzött álmélnodni, hogy ennyire kék szem létezhet a világon.

– Hogy hívnak? – kérdezte óvatosan.

– Blue Williams – válaszolta a gyerek. – Blue az igazi nevem, nem becenév. A mama nevezett el így, mert ilyen színű a szemem. – Ginny bólintott. Logikus.

– Én Ginny Carter vagyok. – Kezet ráztak. – Hány éves vagy?
– A gyerek váratlan riadalommal, gyanakodva sandított rá.

– Tizenhat! – vágta rá nyomban. Persze hazudott. Bizonyára attól félt, hogy Ginny értesíti a gyermekvédelmiséket. Ha tizenhat éves, már nem vehető állami gondozásba.

– Nem akarsz éjszakára bemenni valamelyik szállóba? Hideg lehet éjszaka abban a kamrában. Elvihetlek, ha akarod – ajánlotta fel Ginny, de Blue hevesen rázta a fejét, és félig kiürítette a kólás poharát. A két burger már eltűnt, a hasáburgonyából is alig maradt. A gyerek úgy falt, mint aki jó ideje nem evett.

– Jól megvagyok én ott. Van hálózásom. Jó meleg. – Ginny

ezt nem tartotta valószínűnek, de nem vitatkozott.

– Mióta laksz az utcán? – Talán szökevény, akit valaki kereshet. De ha igen, akkor annak, ami elől Blue megszökött, rosszabbnak kell lennie az utcánál, különben a fiú már hazatért volna.

– Pár hónapja – felelte tétován a gyerek. – Nem szeretem a szállókat. Sok ott a bolond. Megruházzák az embert, vagy kirabolják, sokan meg tisztára betegek – mondta egy veterán tapasztalatával. – Biztonságosabb ott, ahol vagyok. – Ginny bólintott, szerette volna elhinni, amit Blue mondott. Ő is hallott már egyet-mást a hajléktalanszállókon elkövetett erőszakosságokról. – Köszönöm a vacsorát – mosolygott Blue, és a mosolytól még kisfiúsabbnak látszott. Hol van ő a tizenhattól! Ez egy gyerek, akkor is, ha ilyen életet kell élnie, akkor is, ha koraéretten értelmes.

– Nem akarnál enni még valamit? – kérdezte Ginny. Blue a fejét rázta. Felálltak az asztaltól, kifelé menet Ginny rendelt két Big Macet, hasáburgonyát, és még egy kólát. A zacskót odaadta a fiúnak, hogy vigye magával. – Ha netán megéheznél később. – A gyerek nagy, hálás szemekkel nézett rá, és elvette a zacskót. Kijöttek az étteremből, és sietni kezdtek visszafelé. Hideg volt, még mindig havazott, de a szél elállt. Gyorsan visszaértek a szerszamoskamrához. Ginny kicipzárta az anorákját, levette, és a fiú felé nyújtotta.

– Ezt nem fogadhatom el! – tiltakozott Blue, ám Ginny a kezébe nyomta, ő pedig ott maradt két vastag pulóverében a hóesésben. Ha ő dupla pulóverben is fázik, hogy fázhat ez a gyerek egy szál pólóban!

– Nekem van otthon másik – nyugtatta meg a fiút, és az lassan, hálásan belebújt az anorákba. Jó meleg, bélelt, steppelt darab volt. Blue felnézett az asszonyra.

– Köszönöm a vacsorát és a kabátot.

– Holnap mit csinálsz? – kérdezte Ginny, pont úgy, mintha a gyerek mozgalmas társasági életet élne, nem pedig egy fészkerben vegetálna. Tényleg van hálózsákja, vagy csak mellébeszél? – Nincs kedved velem reggelizni? Vagy hozzak valamit?

– A közelben leszek. Általában elmegyek napközben, nehogy kiszúrjanak.

– Jöhetek reggel, ha akarod – javasolta Ginny. A fiú zavartan bólogatott.

– Miért csinálja ezt? Miért törődik velem? – kérdezte. Ismét feltámadt benne a gyanú.

– Miért ne? Viszlát holnap, Blue. – Mosolygott, búcsút intett, és elindult a lakásához. Blue eltűnt a szerszámoskamrában a repetával, az asszony anorákjában. Ginny tökéletesen megfelekedezett róla, hogy be akart ugrani a folyóba. Most, hogy mégis az eszébe jutott, már nem találta logikusnak. Csendesen mosolyogva gyalogolt a hóban. Milyen különös találkozás. Holnap vajon itt találja még a fiút? Lehet, hogy nem, de bármiként legyen is, Blue sokkal többet adott neki, mint ő a gyerekeknek. Ő adott neki egy anorákot és egy vacsorát, ahhoz viszont nem fér kétség, hogy ha a fiú nem toppan oda a semmiből, akkor ő most lent lenne a folyó fenekén.

Belépett a lakásába, és végigfutott rajta a hideg, mert csak most tudatosodott benne, hogy még sosem járt ennyire közel az öngyilkossághoz. Annyira könnyűnek tűnt egy percig, annyira egyszerűnek. Csak átmászik a korláton, hagyja, hogy elnyelje a víz, és nincs többé. Ehelyett megmentette egy Blue nevű, ragyogó kék szemű hajléktalan fiú. A gyerekre gondolva merült el az álomban, és hónapok óta először sikerült jól aludnia. Túlélte az évfordulót, hála Blue-nak, aki megmentette az életét.

Harmadik fejezet

Ginny másnap korán ébredt, és látta, hogy elállt a havazás. Térdig érő hó lepte be a járdákat és az utakat, az ég pedig még mindig szürke volt. Gyorsan lezuhanyozott, felöltözött, és kilencre ismét ott volt a sufnyinál. Udvariasan kopogtatott, mire egy álmos hang kiszólt, hogy ki az. Ginny vélhetőleg álmából ébresztette fel a gyereket. Egy perccel később Blue kidugta a fejét. Az asszony anorákját viselte, és a hálósákját szorította magához.

– Felvertelek? – restelkedett Ginny. A fiú bólintott, de közben vigyorgott. – Jössz velem reggelizni? – Erre csak egy mosoly volt a válasz. Blue összegöngyölte a hálósákját, hogy magával vigye. Nem akarta hátrahagyni, mert hátha valaki betör a kamrába, és ellopja. Összes holmija a hálósákon kívül elfért egy kisméretű nejlon tornazsákban. Két perc alatt elkészült, utána együtt sétáltak le a McDonald'shoz. Blue azonnal a mosdóba sietett, ahogy megérkeztek. Mire visszakerült, Ginny látta rajta, hogy megfésülködött, és megmosta az arcát.

Megrendelték a reggelit, utána leültek ugyanahhoz az asztalhoz, amelynél vacsoráztak.

– Mellesleg boldog karácsonyt – mondta Ginny a reggeli közben. Az asszony kávé és egy muffint kért, a gyerek két sajtos burgert sült szalonnával és hasábburgonyával. Remek étvágya volt, mint minden növésben levő fiúnak.

– Nem szeretem a karácsonyt – jegyezte meg halkán, míg a tejszínhabos forró kakaót hörpölte.

– Én sem – felelte Ginny, és bezárult az arca.

– Vannak gyerekei? – kérdezte kíváncsian Blue.

– Nincsenek – felelte tömören Ginny. Azzal, hogy „volt valamikor”, többet árult volna el magáról, mint szeretne vagy akarta volna. – Hát a szüleid hol vannak, Blue? – kérdezte reggeli után, amikor már a kávéjánál tartott. Nem hagyta nyugodni, hogy mit keres a gyerek az utcán.

– Meghaltak – felelte tompán Blue. – A mamám akkor, amikor öt voltam. A papa pár éve, de már sokkal régebben nem

láttam. Gonosz ember volt. De a mama nagyon jó volt. Csak beteg lett. – Óvatosan sandított Ginnyre. – A nagynénémnél laktam, de gyerekei lettek, így ott már nincs hely nekem. A nagynéném ápolónő. – Megint kiült a tekintetére a gyanakvás. – Maga zсарu? – Az asszony megrázta a fejét, és Blue hitt neki. – Akkor szociális gondozó?

– Nem. Jószolgálati aktivista vagyok. Olyan országokba járok, amelyek nagyon messze vannak innen, gondoskodom a háborús övezetekben vagy a rossz helyeken élő emberekről, ha segísége van szükségük. Afrika, Afganisztán, Pakisztán és hasonló. Menekülttáborokban dolgozom, vagy olyan helyeken, ahol az embereket bántják, vagy betegek, vagy rosszul bántik velük a saját kormányuk. Egy darabig dolgozom náluk, utána elmegyek valahova máshova.

– Miért csinálja? – Blue feszült figyelemmel hallgatta, amit az asszony mesélt. Izgalmasnak találta Ginny munkáját.

– Mert hiszek benne, hogy így helyes.

– És veszélyes?

– Néha az, de szerintem megéri. Csak két napja jöttem vissza. Négy hónapot voltam Angolában. Az Délnyugat-Afrikában van.

– Miért jött vissza? – Számára ez a foglalkozás elég rejtélyesnek tűnt.

– Most valaki más ment a helyemre, úgyhogy hazajöttem. Az alapítvány, amelynél dolgozom, pár hónapban szabja meg egy-egy kiküldetés idejét.

– Szereti csinálni?

– Igen, többnyire. Van, amikor kevésbé, de csak néhány hónapig kell tartózkodni egy-egy helyen, és még ha ijesztő vagy kényelmetlen, akkor is megszokjuk.

– Sokat fizetnek érte?

Ginny fölnevetett.

– Épp ellenkezőleg, nagyon keveset. Azért csináljuk, mert szeretjük a munkát, ami legtöbbször kimerítő, és időnként elég veszélyes. No és te? Jársz iskolába?

– Mostanában nem – felelte Blue rövid habozás után. – Jártam valamikor, amikor a nagynénémnél laktam. De most nincs rá időm. Alkalmi munkákat csinállok, ha valami éppen

adódik. – Az asszony bólogatott. Hogy maradt életben az utcán ez a fiú, akinek se pénze, se családja? Ha pedig olyan fiatal, mint azt ő gyanítja, akkor még arra is kell vigyáznia, nehogy jelentse valaki a gyermekvédelemnél, mert akkor javítóintézetbe vagy gyermekotthonba kerülhet. Ginnyt elszomorította, hogy a fiú nem jár iskolába, és a maga erejéből kell megbirkóznia a hajléktalansággal.

Még néhány percet beszélgettek, azután eljöttek az étteremből. Blue azt mondta, hogy csak sötétedés után megy vissza a kamrájába. Sírni való, hogy valakinek egy szobában kell töltenie a szentestét. Ahogy elnézte a gyereket, Ginny hirtelen elhatározásra jutott.

– Nincs kedved feljönni hozzám egy kis időre? Nálam lehetnél egész nap, mielőtt visszamennél este abba a bódéba. Tévét is nézhetsz, ha akarsz. Nekem nincs dolgom mára. – Azt tervezte, hogy este segít ételt osztani egy hajléktalanszállón. Karácsonykor épp alkalmas elfoglaltság másoknak szolgálni ahelyett, hogy magát siratja, és az időt sürgeti, hogy múltjon már el az ünnep. Blue tétovázott, még mindig nem tudta, bízhat-e ebben az asszonyban, nem is értette, minek törődik ővele, ám volt valami Ginnyben, amit rokonszenvesnek talált. Ha minden igaz, amit mondott, akkor jó ember lehet.

– Oké – egyezett bele, miközben együtt ballagtak az utcán. – Talán egy kis időre.

– Egy háztömbnyire lakom – magyarázta az asszony. Pár perc múlva megérkeztek. Blue követte Ginnyt az előtérbe, majd a liftbe. Ginny kinyitotta a lakása ajtaját, Blue bement, felmérte a szegényes bútorokat, a csupasz falat, és meglepetten vigyorgott.

– Azt hittem, hogy valami szebb helyen lakik! – Az asszony fölnevetett. A fiú udvarias volt, de olyan őszinte, amilyenek csak a gyerekek tudnak lenni.

– Ja, nem sokat díszítettem rajta, amióta itt lakom, de többnyire külföldön vagyok – mosolygott mentegetőzve.

– A nagynéném három sráccal lakik egy szobában arra fentebb. – Ginny kitalálta, hogy a „fentebb” ez esetben a Harlemet jelenti. – És az ő lakása jobban néz ki, mint ez. – Most már mindketten nevettek, Ginny még a gyereknél is jobban. Ennél elmarasztalóbb ítéletet el sem képzelhetett, hogy egy

hajléktalan fiú nevezze az ő lakását lepratelepnek. És ahogy körülnézett, egyet kellett értenie a gyerekekkel.

– Próbáld ki a fotelt, jó kényelmes – mutatta a fiúnak, és a kezébe nyomta a távirányítót. Cseppet sem zavarta Blue jelenléte, aki semmivel sem adott okot a félelemre, sőt, Ginny rokon léleknek érezte. Mindketten hajléktalanok voltak a maguk módján. A gyerek egy percre még járkált a lakásban, mielőtt leült. Ekkor vette észre Mark és Chris képét Ginny íróasztalán. Egy hosszú percre nézte, azután kérdő pillantást vetett az asszonyra.

– Kik ezek? – Azt érezte, hogy fontosak lehetnek az asszonynak, és a fotónak története van. Ginny annyira meghökkent a kérdéstől, hogy egy percre tartott lecsillapodnia, mielőtt viszonylag higgadtan válaszolt:

– A férjem és a fiam. Három éve haltak meg. Tegnap volt az évfordulója. – Igyekezett egyenletes hangon beszélni.

Blue egy darabig nem szólt, azután bólintott.

– Ne haragudjon. Ez tényleg szomorú. – Bár nem szomorúbb, mint elárvalni és az utcára kerülni. Ginny hivatalosan nem volt hajléktalan, de Mark és Chris halála örökre megváltoztatta az életét, és azóta csak sodródott.

– Igen, szomorú. Karambol volt. Azért utazok most olyan sokat. Nincs kihez hazajönnöm. – Utálta, hogy panaszos a hangja. – Mindenesetre szeretem, amit csinálok, szóval még jól is jártam vele. – Arról már nem szólt, hogy ízlésesen berendezett, szép otthona volt Los Angelesben, nagy jövőt jósoltak neki, de odadobta a karrierjét, és nem katonai boltból öltözködött, hanem elegáns ruhákat viselt. Kinek számít az már? Mindennek vége. Most ebben a szűk lakásban él, lomtalanításból vagy ócskástól származó, össze nem illő, vacak bútorok között, mintha így akarná büntetni magát azért, ami történt. Zsákban és hamuban. Ez az ő változata a vezeklésről. De a gyerek még túl kicsi ahhoz, hogy ezt megértse, így hát nem szólt, amíg Blue bekapcsolta a tévét, és egy darabig szörfözött a csatornák között. Ginny észrevette, amint egy pillantást vet a laptopjára. Más talán aggódott volna, hogy meglopják, de Ginny fejében meg sem fordult a gondolat. Blue jó óráig nézte a tévét, azután megkérdezte, használhatná-e a laptopot, és Ginny azt felelte,

hogy igen.

A gyerek végignézett több olyan weboldalt, amelyeket arra hoztak létre, hogy üzeneteket lehessen hagyni hajléktalan fiatalok számára. Blue semmit sem írt be, de Ginnynek az volt az érzése, hogy keres valamit, azért pásztázza szorgosan az oldalakat.

– Itt szoktak üzeni a barátaid? – kérdezte kíváncsian. Semmit sem tudott ennek a fiúnak a világáról, aki láthatólag ugyanolyan jól eligazodott a weben, mint az utcákon.

– A nagynéném üzen néha – felelte őszintén a fiú. – Aggódik értem.

– Fel szoktad hívni telefonon?

A gyerek a fejét rázta.

– Van neki elég baja. A srácai, a meló. Éjszakás egy kórházban, és olyankor egyedül kell hagynia a kölyköket. Régebben én pesztráltam őket. – Abból, amit mesélt, elég egyértelmű volt, hogy nehéz lehetett ötösben szorongani egy szobában. De legalább az interneten tartja velük a kapcsolatot, gondolta Ginny.

Blue folytatta a tévézést, Ginny ellenőrizte a postafiókjait. Nem kapott e-mailt. Valamivel később felhívta a nővére, és nem győzött mentegetőzni, amiért nem telefonált előző nap, az évfordulón. Pedig akart, de valahogy elment az idő.

– Ne haragudj, de a kölykök az örületbe kergettek, és apunak is rossz éjszakája volt. Nem volt egy pillanat megállásom. Egész nap zavartan viselkedett, mindenáron ki akart menni a házból, nekem pedig nem jutott rá időm, hogy megsétáltassam. Az viszont idegesíti, hogy a gyerekekkel autózzon. Bömböltetik a zenét, és örökösen karattyolnak. Apu jobban szereti a csendet, mert az pihenteti. Viszont éjszakánként mindegyre felriad. Folyton attól félek, hogy egyszer fogja magát, és elkóborol. Sötétedés után mindig romlik az állapota: zavartabb, néha indulatosabb. Napnyugta-szindrómának hívják. Nappal jobban van.

Ahogy Ginny hallgatta a nővérét, rájött, milyen keveset tud az apja betegségéről, és mennyivel nagyobb terhet kell hurcolnia Beckynek. Bűntudata is lett, de nem annyira, hogy osztozni akarjon a betegápolás fáradságában. Még hallani is kimerítő

volt.

– Mit csinálsz ma este? – kérdezte Becky, akit elszomorított, hogy a húga egyedül van karácsonykor.

Ginny nem mondta el, hogy fölszedett egy hajléktalan fiút, kétszer megetette, és nappalra beengedte a lakásába. Azért tette, hogy segítsen Blue-n, ám ugyanakkor társaságot is szerzett magának. Becky pánikba esne, ha ezt hallaná. Egy hajléktalan kölyök a húgánál! Tüstént ontani kezdené a riadt és aggodalmas intéseket. Ám Ginny bízott a gyerekekben, és meg volt győződve róla, hogy Blue sosem ártana neki. Határozottan bátrabbá és vakmerőbbé tették az utóbbi évek, a különös helyeken szerzett számtalan tapasztalat. Valamikor ő is tartózkodott az ilyesmitől, de ma már egy csöppet sem feszélyezte. Különben is Blue olyan udvarias, tisztelettudó és jól nevelt.

Elmondta Beckynek, hogy estére elmegy egy hajléktalanszállóra ételt osztani, és pár perc múlva búcsút vettek egymástól. Három óra tájban Ginny és Blue megéheztek; Ginny megkérdezte a gyerektől, hogy nincs-e kedve ebédelni. A fiú felragyogott a kínai kaja hallatán, és egy óra múlva ki is hozták nekik a lakomát. Leültek a ronda, össze nem illő székekre, majdnem az utolsó morzsáig felfaltak mindent, úgyhogy mozdulni sem tudtak a jóllakottságtól. Blue visszabújt a fotelbe, tévézett egy kicsit, azután elaludt. Ginny halkan járkált a lakásban, elrakosgatta az útjáról hozott holmit. Este hatkor Blue felébredt, és látta, hogy besötétedett odakint. Feltápászkodott, és hálásan nézett Ginnyre. Igazán jó napjuk volt mindkettejüknek, az asszony örülhetett a gyerek társaságának, ami átmelegítette a máskor oly személytelen és rideg lakást, a fiúnak meg valóságos isteni adomány volt az asszony. Nem kellett a buszvégállomáson vagy a pályaudvaron lógnia, valamilyen meleg zugot keresve, ahol leülhet, és kivárhatja a sötétedést, hogy visszamenjen éjszakára a szerszámoskamrába. Hónapok óta az volt az otthona. Tudta, hogy előbb-utóbb mennie kell innen is, mihelyt felfedezi valamelyik tisztviselő, de egyelőre biztonságban volt a szűk sufnyiban, ahol az éjszakákat töltötte.

– Indulnom kell. Kösz a kaját és a szép napot – mondta őszintén. Mintha búsult volna, amiért el kell mennie.

– Randevúd van? – ugratta Ginny. Őt is elszomorította, hogy

egyedül marad.

– Nem, de tényleg indulnom kell. Nem akarom, hogy valaki beköltözzön a sufnimba – felelte Blue annak a valakinek a hangján, aki a palotáját félti a rosszhiszemű illegális lakásfoglalóktól, ugyanis ő tudta, hogy a szerszámoskamrához foghatóan biztonságos helyeket, ahol zavartalanul ellehet az ember, ritkán találni az utcákon.

Ginny elszoruló szívvel nézte, ahogy belebújik az anorákba, majd kimegy a mosdóba. Ahogy visszajött a nappaliba, a hóna alá csapta a hálósákokat.

– Eljön máskor is? – kérdezte búsan. Az ő életében csak átmenő forgalmat jelentett a legtöbb ember. Még senkivel sem töltött ennyi időt egyhuzamban azóta, hogy hónapokkal ezelőtt utcára került. Az emberek eltűntek, beköltöztek szállóba, lakhelyet változtattak, vagy máshová vackolták be magukat. Ritkán történt meg vele, hogy másodszor is találkozott valakivel.

– Biztos, hogy nem akarsz bemenni ma éjszakára valamelyik szállóba? – Miközben a gyerek aludt, Ginny utánanézett az interneten, és több olyan szállót is talált, ahol fiataloknak kínáltak szállást, ingyen étkezést, sőt még munkaalkalmat és kívánságra család-újraegyesítést is, habár Ginny tudta, hogy Blue ezt úgysem akarná. Viszont legalább melegben alhatna. Ám a fiú kőkeményen elutasított mindenféle szállót.

– Jól vagyok én ott, ahol vagyok. Maga mit csinál ma este? – kérdezte, mintha csak régi barátok lennének.

– Bemegyek egy hajléktalanszállóra, és segítek vacsorát osztani. Csináltam már máskor is, amikor New Yorkban voltam. Úgy döntöttem, hogy ez épp megfelelő program a szentestére. Akarsz velem jönni? – Blue a fejét rázta. – Pedig jó a koszt. – Ám Blue teliette magát kínaival, és azt felelte, hogy ő már jóllakott. – Reggeli holnap együtt? – pendítette meg Ginny. A fiú bólintott, az ajtóhoz ment, még egyszer megköszönt mindent, és már ott sem volt.

Ginny a gyereken tűnődött öltözködés közben. Kemény munka várt rá: súlyos fazekakat kell majd emelgetnie, tálak ezreibe kell kimérnie a vacsorát. A szálló több ezer embert szolgált ki minden este. Ginny örült az alkalomnak, hogy kimerítheti magát: legalább nem kell azon rágódnia, milyenek

voltak a dolgok valamikor.

Eltaxizott a West Side-ra, és bejelentkezett a szállóban. Az első két órában a konyhára osztották be, ahol zöldséggel, tört krumplival, levessel teli nehéz kondérokot cipelt a forróságban. Utána átküldték a pulthoz, hogy segítsen tálalni és felszolgálni. Főleg férfiak jöttek be ezen az éjszakán, és néhány asszony. Az emberek jókedvűek voltak, boldog karácsonyt kívántak egymásnak. Ginny csak Blue-ra bírt gondolni munka közben. Mennyire fázhat vajon a sufniiban? Majdnem éjfél volt, mire végzett a munkával, és kijelentkezett. Addigra mindenki eltávozott, aki nem lakott a szállón, az önkéntesek már a reggelihez terítették meg az asztalokat. Ginny boldog karácsonyt kívánt mindenkinek, majd eljött. Hazafelé bement az egyik templomba, hogy részt vegyen az éjféλι misén, és gyertyát gyújtott Markért, Chrisért, Beckyért meg a családjáért, és az apjukért. Hajnali egykor taxiba ült, hogy abban tegye meg az út hátralevő részét. Ám ahogy kiszállt a háza előtt, rájött, mit kell tennie.

Elgyalogolt a sufnihoz. Senki sem járt az utcán, de ő azért szüntelenül figyelt, nehogy megtámadják.

Későre járt, nem látott senkit. Ismét feltámadt a szél, dermesztő hideg lett, a taxisofőr szerint csak a szél miatt tíz fokot zuhant a hőmérséklet. Feltűnt a korlát, amelynél Ginny előző este erőt gyűjtött a vízbe ugráshoz. Az ajtóhoz ment, finoman bekopogtatott, ahhoz azonban elég erősen, hogy a fiú meghallja, ha netán alszik. Többször is kellett kopognia, mire a gyerek nagy álmosan kiszólt:

– Ja? Mi van?

– Beszélni akarok veled – mondta Ginny. Blue egy perccel később kidugta a fejét, és arca nyomban grimaszba rándult a kíméletlen szélben.

– A francba, de hideg van! – Félálomban, hunyorogva kémlelte Ginnyt.

– Bizony, hideg van. Miért nem alszol inkább a díványomon? Karácsony van, és az én lakásom jóval melegebb, mint ez a kuckó.

– Á, nincs nekem semmi bajom! – tiltakozott a gyerek. Meg sem fordult a fejében ilyesmi, ahogy akarta kihasználni ezt az

asszonyt, aki már eddig is olyan rendes volt hozzá. Csakhogy Ginny nem engedett.

– Tudom, hogy elvagy így is, mégis azt akarom, hogy gyere el hozzám. Csak ma éjszakára. Azt mondják, hogy holnapra még hidegebb lesz. Nem akarom, hogy jégcsappá változz idekint. Megbetegszel. – A fiú habozott, aztán, mint aki nem bír ellenállni, szélesre tárta az ajtót, és felállt. Tetőtől talpig fel volt öltözve, még a cipőjét sem vetette le. Összegöngyölte a hálósákját, és követte Ginnyt az asszony házához. Túl fáradt volt, hogy vitatkozzon, meg nem is akart. Nagyon csábító volt az ajánlat, Ginny pedig jóakarátú, becsületes embernek látszott.

A lakásban Ginny két párnából, lepedőből és egy takaróból ágyat vetett a díványon. Blue hónapok óta nem aludt ilyen prima ágyban. Ginny adott neki egyet a saját pizsamáiból, és megmutatta, hol a fürdőszoba, ahol átöltözhet. Blue úgy nézett ki, mint egy kissrác, aki az apja pizsamáját vette föl. Megállt, és csak bámulta a takaros ágyat, amit Ginny rögtönzött neki a díványon.

– Jó lesz? – kérdezte aggodalmasan az asszony. A fiú elvigyorodott.

– Most viccel? Százszor jobb, mint a hálósákom. – Nem értette, mi történik vele, miért halmozza el ez az asszony ennyi jóval, ami a legmerészebb álmait is felülmúlta, de úgy döntött, kiélvezi, amíg lehet. Ginny kivárta, hogy a takaró alá bújjon, azután lekapcsolta a villanyt, és átment a saját szobájába, hogy átöltözzön, és olvasson még egy kicsit elalvás előtt. Különös, mennyire megnyugtató tudni, hogy van vele a lakásban valaki, egy másik ember, még akkor is, ha a hálósobából nem láthatja, mert eltakarja előle az ajtó.

Egyszer átlesett rá, és látta, hogy Blue úgy alszik, mint a tej. Ginny csendesen, mosolyogva feküdt vissza az ágyába. Hát mégis nagyon kellemes lett a karácsony! Évek óta ez a legjobb karácsonya. Mint ahogy Blue-nak is.

Negyedik fejezet

Másnap reggel Ginny éppen egy csésze kávéét készített magának, amikor Blue kicsoszogott a konyhába. Még mindig az asszony pizsamáját viselte, és úgy festett, mint a *Pán Péter*-beli Elveszett Fiúk egyike. Az asszony megfordult, és rámosolygott.

– Jól aludtál? – kérdezte.

– Ja, mint egy kisbaba. Maga tényleg ilyen korán kelt?

Ginny bólintott.

– Igen, még nem zökkentem vissza az afrikai időzónából. Éhes vagy? – Egyfolytában tömte a fiút, amióta megismerkedtek, nem mintha Blue-ra nem fért volna rá, és amúgy is növésben volt.

– Kicsit – felelte zavartan a gyerek. – De nem gáz. Általában csak egyszer eszem egy nap.

– Szükségből vagy elvből?

– Is-is.

– Egész jó palacsintát sütök, és véletlenül van is itt palacsintaporom. Kérsz? – Egy nosztalgiarohamában vásárolta, de sohasem használta fel. Megpróbált nem gondolni a Miki egér palacsintára, amit Chrisnek szokott sütni karácsonykor. Utoljára a fiának készítette el. Olyat sem csinál még egyszer.

– Jól hangzik – helyeselt Blue. Ginny elővette a keveréket, és nekilátott. A hűtőben volt vaj, a konyhaszekrényben juharszirup.

Miután bekebelezték a friss, forró palacsintát, Ginny felhívta Beckyt a pasadenai házban, hogy boldog karácsonyt kívánjon az egész családnak. A sógora vette föl, pár percet beszélgettek, azután Alan átadta Beckynek.

– Beszéljek apuval, vagy az csak összezavarná? – kérdezte Ginny. Attól tartott, az apja azt sem tudná, kivel beszél. Ha meg igen, annál kevésbé szeretné felizgatni, mert az apja nyilván azt kérné, hogy menjen át hozzájuk.

– Kicsit zavart ma. Engem anyunak néz, Margie-ről és Lizzie-ről azt hajtogatja, hogy te meg én vagyunk. Nemhogy a telefonban nem ismerne fel, de még akkor sem, ha látna.

– Hát, nem lehet könnyű vele – mondta Ginny. Tüstént

lelkifurdalása lett, amiért ő nincs ott.

– Hát nem – felelte őszintén Becky. – És te? Mit csinálsz ma? – El tudta képzelni, milyen nehéz lehet most a hűgának a régi karácsonyok kísérteteivel.

– Azt tervezem, hogy egy barátommal ünnepelek – mondta tétován Ginny. Szólt Blue-nak, hogy nyugodtan zuhanyozzon le; most is hallatszott a vízcso bogás a fürdőszobából. Majd kimossa és megszáritja a gyerek ruháit az alagsorban, hogy tisztát vehessen föl.

– Nem is tudtam, hogy vannak barátaid New Yorkban – csodálkozott Becky. Már rég nem biztatta a hűgát, hogy menjen emberek közé. Ginny nem akart. Azt mondta, elég emberrel találkozik a kiküldetésein, nincs szüksége rá, hogy New Yorkban ismerkedjen, ahol úgyis csak pár hetet időzik. Különben is nehéz lett volna megmagyarázni a helyzetét. Nem kért senki szánalmából, nem akart beavatni senkit. Semmi közük hozzá. Viszont az ember nem szerezhethet barátokat, ha nem hajlandó nyitott lenni. Ő meg nem volt hajlandó. Zártabb volt a kagylóhéjnal. Blue-nak többet mesélt Markról és Chrisről, mint évek óta bárki másnak.

– Nincsenek barátaim, csak véletlenül futottam össze vele – kerülte meg az egyenes választ.

– Pasi? – Becky egy pillanatra megbotráncozott.

– Nem pasi, egy fiú – magyarázta Ginny, de rögtön megbánta, hogy ennyit is mondott.

– Hogyhogy „fiú?”

– Egy hajléktalan gyerek. Megengedtem neki, hogy nálam töltsen az éjszakát. – Erről már biztosan tudta, hogy nem kellett volna elmondania.

– Te beengedtél éjszakára magadhoz egy csavargót? – hápogott Becky. – Le is fekszel vele?

– Ugyan már, hiszen gyerek! A díványon aludt. Egy sufniban húzta meg magát a lakásom közelében, és odakint tíz fok hideg van. Ilyen éjszakákon halálra lehet fagyni a szabadban. – Blue talán nem fagyna meg, hiszen fiatal és erős, de sosem tudhatja az ember.

– Te megőrültél? És ha megöl álmodban?

– Nem öl meg. Tizenegy-tizenkét éves, és nagyon kedves fiú.

– Fogalmad sincs róla, hogy kicsoda, az is lehet, hogy idősebb, mint amennyinek mondja magát! Lehet akár bűnöző! – Blue, mint bűnöző, a túlméretezett pizsamában! A kép enyhén szólva nevetséges. Ginny még azzal sem bajlódott, hogy bezárkózzon éjszaka a hálószobájába. Fontolgatta, de aztán kiverte a fejéből a gondolatot. Blue-ban nem volt semmi ijesztő.

– Bízzál bennem. Nagyon helyes gyerek. Nem fog bántani. Megpróbálom rábeszélni, hogy menjen be egy ifjúsági szállásra. Ebben az időjárásban nem maradhat az utcán.

– Miért egyezne bele, ha egyszer hagyod, hogy nálad lakjon?

– Először is azért, mert pár hét múlva elutazom, és itt nem maradhat. – Blue megjelent a hálószoba ajtajában. A túlméretezett pizsamát viselte, és a karján hozta a ruháit, hogy Ginny levihesse őket a mosókonyhába. – Na jó, be kell fejeznem a beszélgetést vár a mosás. Csak azért hívtalak fel, hogy boldog karácsonyt kívánjak. Mondd meg Alannek, a srácoknak és apunak, hogy csókolom őket.

– Ginny, paterold ki a lakásodból azt a fiút! – Becky majdnem ordított. – Meg fog gyilkolni!

– Nem, nem fog. Bízzál bennem. Holnap még beszélünk. Puszild meg aput helyettem. – Bontotta a vonalat.

Pasadenában Becky halálra váltan nézett a férjére.

– A húgomnak elment az esze – mondta sírással küzdve. – Hagyta, hogy egy csavargó kölyök aludjon a lakásában!

– Úristen, ez tényleg örült! – mondta Alan semmivel sem kevesebb nyugtalansággal és őszinte rosszállással. – Sürgősen észhez kellene téríteni, mielőtt még megöleti magát.

– Igen, de mit tehetek én? Nem mozdulhatok innen, aput kell megóvnom attól, hogy eltévedjen, vagy halálra gázolja egy kamion, amikor átmegy az utcán. És akkor még a húgomat is én védjem meg az erőszakos haláltól, mert éjjeli menedékhelyet csinált a lakásából? Diliházban lenne a helye!

– Még sor kerülhet rá – jegyezte meg sötéten Alan. Mindig is tartott tőle, hogy Ginny előbb-utóbb beleőrül a férje és a fia halálába. Ám Beckynek igaza van: semmit sem tehetnek ellene.

– Ez meg ki volt? – kérdezte New Yorkban Blue, semmivel sem kevésbé aggodalmasan.

– A nővérem Kaliforniából – felelte Ginny. Elvette a

gyerektől a piszkos ruhát, hogy levigye az alagsori mosógépbe. – Valamikor Los Angelesben laktam – magyarázta, Blue pedig elszontyolodva bámult rá.

– Szóval hamarosan elmegy? – kérdezte búsan, mert hallotta, amit Ginny mondott Beckynek. Épp csak találkoztak, és már ezt az asszonyt is el fogja veszíteni.

– Egy darabig még nem – felelte nyugodtan Ginny. Látta Blue arcán és mélykék szemében, mennyire fél az elhagyatottságtól ez a kölcsönpizsamába bújtatott gyerek, aki a haját is megmosta, és patyolattisztán telepedett le mellé a díványra. – Majd csak valamikor januárban utazom, ezt még nem tudom pontosan. De utána visszajövök. Mindig visszajövök – mosolygott a fiúra.

– És mi lesz, ha megölik? – Az asszony már majdnem azt felelte: „senkinek sem fogok hiányozni”, de látta a gyerek arcán, hogy Blue-nak fog. A fiú megrettent a lehetőségtől, hogy Ginny elmegy.

– Nem fognak megölni. Két és fél éve csinálom ezt, és értek hozzá. Azonkívül vigyázni fogok. Ne izgulj! Most pedig beszéljük meg, hogy mit csinálunk ma. Mindketten utáljuk a karácsonyt, vagyis találjunk ki valamit, aminek nincsen köze az ünnephez. Mit szeretnél? Menjünk moziba? Tekézni? Tudsz korcsolyázni?

Blue változatlan aggodalommal rázta a fejét.

– Valamikor jártunk tekézni Charlene nénivel... amikor még nem volt ilyen sok dolga.

Ginny látta rajta, hogy elhallgat valamit, de nem akarta erőltetni.

– Akkor teke?

– Oké – válaszolta a gyerek, és lassan elmosolyodott.

– Utána elmehetünk moziba, és végül megvacsorázunk. – Mindez úgy hangzott Blue-nak, mintha a mennyországba került volna. Ginny azt akarta, hogy jól érezze magát, amíg vele van. Nem foglalkozott azzal, hogy mi lesz később. Lényeg, hogy átvészeljék a napot, és kihozzanak maguknak valamit a karácsonyból. Eredetileg azt tervezte, hogy ágyban marad, olvas, és befejezi a jelentését, de változott a dolgok állása. Mindez később is ráér.

Blue kimosott ruhái egy óra alatt megszáradtak. Elmentek

egy tekepályára, amelyet az asszony előzőleg felhívott, és ellenőrizte, hogy nyitva tartanak-e. Egyikük sem értett túlságosan a tekészéshez, de jól szórakoztak. Utána moziba mentek. Ginny egy 3D akciófilmet választott, hátha tetszeni fog a gyerekeknek. Csakugyan tetszett. Még sosem látott 3D filmet, és ez valósággal megigézte. Mozi után hot dogot vacsoráztak egy csemegében, és bevásároltak élelmiszerből egy kis vegyesboltban, mielőtt visszamentek Ginny lakásába. Addigra besötétedett, és ismét eleredt a hó. Ginny megkérdezte a gyerektől, akar-e a díványán aludni, amire a fiú lelkesen bólogatott. Az asszony megágyazott neki a díványon, aztán ott hagyta a tévé előtt, és átment a szobájába. Alighogy lefeküdt, telefonált Becky.

– Még élsz? Ezek szerint nem ölt meg. – Becky csak félig viccelt; naphosszat azon idegeskedett, hogy a húga elmeállapota nyilvánvalóan megrendült, ha ilyen veszélyes dolgokra vállalkozik.

– Nem, és nem is fog. Karácsony van, Becky. Hadd legyen már a kölyöknek egy kis szórakozása! – Amit ő adott Blue-nak, az több volt szórakozásnál. Ráadásul mindketten örömeiket lelték benne.

– Holnap legalább kipaterolod?

– Majd meglátom. Valami jó helyet akarok szerezni neki. Fél a szállóktól.

– Jaj, az ég áldjon meg, én viszont az életedet féltem. Kit érdekel, hogy ez a kölyök fél a hajléktalanszállóktól. Hol a családja?

– Ezt még nem tudom. Apja, anyja meghalt. A nagynénjénél lakott, de valamiért megromlott a kapcsolatuk.

– Nem a te problémád, Ginny. Sok millió hajléktalan van a világon. Nem fogadhatod be mindet. Nem gyógyíthatsz meg minden sebzettet és szenvedőt. Te csak magadra vigyázz. Miért nem keresel állást New Yorkban? Szerintem Teréz anyakomplexusod lett ettől a humanitárius munkától. Ahelyett, hogy hajléktalan árvákat szedsz föl az utcán, miért nem jössz inkább át, hogy meglátogasd az apádat? – Ginny elengedte a füle mellett az epés megjegyzést. Beckynek fáradt volt a hangja.

– Nekem nincs családom, nincs, akihez hazamenjek, Becky –

emlékeztette a nővérét. – Ez teszi lehetővé, hogy másoknak szenteljem az életemet.

– Itt vagyunk neked mi. Költözz vissza L.A.-be.

– Képtelenség, abba belehalnék – felelte komoran. – És New Yorkban sem akarok egy irodában rostokolni. Szeretem a munkámat. Értelmet ad az életemnek.

– Nem tekereghetsz életed végéig a vakvilágban. Ha pedig családot akarsz, hogy legyen kihez hazajönnöd, akkor tíz percnél hosszabb ideig meg kell maradnod valahol, és abbahagynod ezt, hogy frontokon mászkálsz, és menekülttáborokban dolgozol. Normális életre van szükséged, Ginny, addig, amíg még van rá esélyed. Ha sokáig csinálod ezt, a végén nem leszel képes leállni.

– Talán nem is akarok – felelte őszintén Ginny.

Szerencsére Becky abbahagyta a témát, mert el kellett vinnie a kisebbik lányát valamilyen barátnőhöz, így Ginny olvasással tölthette az este további részét miközben Blue tévézett a nappaliban. Este tízkor Ginny ránézett: a gyerek mélyen aludt a díványon. Ginny gyöngéden kifejtette az ujjai közül a távirányítót, letette az asztalként szolgáló ládára, takarót borított a fiúra, és lekapcsolta a villanyt.

Visszatért a saját szobájába, és éjfélig olvasott. Azon is gondolkozott közben, amit Becky mondott; örültnek tartják, amiért beengedte a lakásába Blue-t, ő azonban e pillanatban így érzi helyesnek. Majd kitalál valamit. Rá akarta beszélni a gyereket, hogy hívja fel a nagynénjét, szóljon neki, hogy nincsen semmi baja. Utána bejuttatja egy tisztességes szállóra, ahol segíthetnek rajta. Jelenleg Blue az ő küldetése. Azzal a tudattal akar elutazni, hogy jó kezekben hagyta a gyereket. Meg volt győződve róla, hogy útjaik nem ok nélkül keresztettk egymást. Az a feladata, hogy menedéket biztosítson a fiúnak, és megfogadta, hogy így lesz. Lekapcsolta a villanyt, és két perc múlva már aludt is.

Mialatt Ginny másnap reggelit készített Blue-nak, a gyerek ismét fölment az internetre, és bejelentkezett különböző oldalakra. Ginny megfigyelte, hogy megint sok olyan oldalon járt, amelyeken csavargó és hajléktalan fiataloknak lehet hagyni üzeneteket. Az egyiknél, amelyet a többenél gondosabban

olvasott át, elkomorodva ráncolta a szemöldökét. Ahogy Ginny a laptop mellé tette a rántottát, látta, hogy egy bizonyos Charlene küldte az üzenetet, arra kérve Blue-t, hogy hívja fel. A fiú már említette ezt a nevet; Charlene nyilvánvalóan a nagynénje. Ginny lopva, de alaposan megnézte magának az oldalt, hogy rákereshessen, amint a gyerek kimegy. Fel akarta venni a kapcsolatot Charlene-nal, hogy többet megtudjon Blue-ról, és kieszelje, mitévő legyen vele, mielőtt elutazik New Yorkból.

Reggeli után szóba is hozta Blue majdani tartózkodási helyét.

– A szerszámoskamrába nem mehetsz vissza, Blue. Túl hideg. Különben is, előbb-utóbb jön egy hivatalos személy, és újra lelakatolja.

– Ellehetek más helyeken is! – A fiú kihívóan fölszegte az állát, de aztán Ginnyre nézett, és megszelídült a tekintete. – Bár azok nem ilyen jók.

– Addig maradhatsz nálam, amíg itt vagyok – ajánlotta föl Ginny. A gyerek érkezése előtt nem is tudta, hogy fáj neki a magány, de most már igen. Csakhogy nekem a jövő hónapban vissza kell mennem dolgozni, és külföldön leszek egy darabig. Keressünk neked egy jó helyet még az elutazásom előtt.

– Szállásra nem megyek! – mondta Blue, és ismét nagyon konok lett az arca.

– Léteznek helyek hajléktalan srácoknak, ahova hosszabb távra be lehet költözni. Vannak köztük egész rokonszenvesek: akkor jössz-mész, amikor akarsz. – Ginny az interneten nézett utána ezeknek az otthonoknak. Nem lesz ideális megoldás, de legalább a fiúnak nem kell a szabad ég alatt aludnia, kap enni, lesz tanácsadója, még dolgozhat is, ha akar. Habár igazából nem elég idős még a munkához.

– De a szálláson csak kirámolják az embert, és a srácok nagy része drogozik. – Ginny látta rajta, hogy nem drogos. Nagy szó, ilyen kemény sorban.

– Hát, pedig ki kell találnunk valamit. Nem vihetlek magammal. – Úgy viselkedett, mintha örökbe fogadta volna a gyereket, és most mindenáron meg kellene oldania a lakhatási gondjait, holott ez csak egy kismadár, aki történetesen az ő ágára ereszkedett le, és pillanatnyilag mellette ül. De nincs mese, úgyis el kell szállnia, amint Ginny elmegy, az asszony viszont

biztonságban akarta őt tudni addig is, amíg távol tesz.

– Nekem csak egy szoba kell valahol, meg meló – mondta Blue. Nem csekély elvárás volt ez egy gyerektől, még egy ennyire értelmestől is. Senki sem dolgoztatott tizenegy-tizenkét éves fiúkat, legfeljebb drogfutár tehetett volna rosszhírű negyedekben, márpedig rajta látszott, hogy nincsenek effajta tapasztalatai.

– Hány éves is vagy te, Blue? De most őszintén! – mondta komolyan Ginny. A fiú egy darabig nem válaszolt, nyilván azon töprengett, bevallja-e az igazat. Aztán végre kibökte:

– Tizenhárom – morogta –, de sok mindent tudok csinálni, értek a számítógéphez, és erős vagyok. – Sovány volt az alultápláltságtól, de elszánt.

– Mikor voltál iskolában utoljára? – Ginny attól félt, hogy évekkkel ezelőtt.

– Szeptemberben. Nyolcadikos vagyok.

– Vagyis jövőre mehetnél középiskolába. – Ginny töprengett. Christopher, ha életben maradt volna, hatéves lenne. Sosem ismert kamaszokat, kivéve az unokaöccsét, de a sok dolgától nem volt ideje odafigyelni Charlie-ra, ahogy felnőtt. Becky nála sokkal jobban ért a gyerekekhez, de őt nem kérdezheti Blue-ról. – Kössünk alkut – mondta halkán. – Ha visszamész az iskolába, nekem végezhetsz alkalmi munkákat, amikért fizetek.

– Például? – gyanakodott Blue.

– Rengeteg mindent. A lakást rendszeresen ki kell takarítani. Pakolni is kell. Megszabadulhatnék a mostani stílbútoraimtól, kicsit javíthatnék a minőségen. – Körbepillantott a szobában. Blue elvigyorodott.

– Ja, talán felgyújthatnánk – csipkelődött. Erre mindketten nevettek.

– Odáig talán ne menjünk. Lehetnél a kifutóm. Majd kitaláljuk.

– Mennyit fizetne? – kérdezte komolyan Blue. Az asszony ismét felkacagott.

– A munkától függ. Mit szólnál a minimálbérhez? – A fiú gondolkozott, majd bólintott. Ez tetszett neki.

– Miért kell iskolába mennem? Mindig csak untam ott magamat.

– Életed végéig unni fogod magadat, ha nem érettségizel le. Okos fiú vagy, iskolába kell járnod. Nem kapsz tisztességes állást, ha nincs legalább középiskolai végzettséged. Talán még egyetemre is mehatsz.

– És aztán?

– Rajtad múlik. Iskola nélkül viszont a sült krumplit fogod adagolni a McDonald’snál. Ennél te jobbat érdemelsz – jelentette ki határozottan Ginny.

– Honnan tudja?

– Hidd el, tudom.

– Nem is ismer! – mondta kihívóan a fiú.

– Az igaz, de tudom, hogy okos vagy, és sokra vinnéd, ha akarnád. – Ginny látta rajta, hogy jó gyerek, leleményes és bátor, csak a megfelelő kitörési lehetőségre van szüksége. – Megcsinálod? Visszamegy az iskolába? Segítek beiratkozni a közeli általánosba. Majd azt mondjuk, hogy egy darabig másutt voltál. – Blue egy örökkévalóságnak tűnő ideig hallgatott, de azután lassan bólintott, és az asszonyra nézett. Nem látszott valami boldognak, de legalább beleegyezett.

– Megpróbálom – ajánlotta fel a kompromisszumot –, de ha unalmas, és ha tele lesz hülyékkel, vagy a tanárok piszkok, már el is húztam.

– Azt már nem! Ha vannak buták, ha nincsenek, kibírod júniusig, és ősszel középiskolába mész. Így egyeztünk meg. – Ginny nyújtotta a kezét, és várta, hogy a fiú megrázza. Blue végül parolázott vele.

– Oké, és mikor kezdek dolgozni magának?

– Mit szólnál hozzá, ha most kezdenél? Elmosogathatsz, és kiporszívózhatsz a lakást. Élelmiszerre is szükségünk van. – Blue már megitta az előző este vásárolt tejet, Ginny pedig megfélekedezett a gyümölcsről. – Mit szólnál hozzá, ha leugornál a boltba helyettem? Mindjárt csinállok egy bevásárlólistát. Mit ennél? – Tollat-papírt vett el az asztaláról, és összeírta az alapvető élelmiszereket, amelyeket Blue kiegészített a saját kívánságaival: cukros gabonapehellyel, gyümölcsös roláddal, burgonyaszirommal, aprósütivel, szárított marhahúscsíkokkal, mogyoróvajjal és egyébekkel, amiket a srácok szeretnek nassolni, és mindenféle üdítővel. – Fog engem szeretni a

fogorvosod – forgatta a szemét Ginny, miközben jegyezte Blue diktálását, aztán kissé megkésve észbekapott, hogy a fiúnak aligha van fogorvosa, de nem akart rákérdezni.

Tartsuk be a fontossági sorrendet: legelőbb is az iskolába kell bejuttatni Blue-t. Ha csak annyit ér el, hogy behozza az utcáról a fiút, szerez neki egy biztonságos helyet, és visszaíratja az iskolába, már teljesítette a küldetését.

Pár perccel később leküldte a boltba a listával és három húszdollárossal. Amint hallotta a liftajtó csukódását, rákeresett a laptopon az oldalra, amelyet a gyerek böngészett, és megtalálta Blue üzenetét Charlene-től. Előző nap töltötték fel. Ginny sietve válaszolt. Remélhetőleg ez a Charlene a gyerek nagynénje. Emlékezett rá, hogy Blue így emlegette, amikor a tekézés került szóba.

„Tudok Blue-ról. Ép, egészséges és jó kezekben van. Kérem, hívjon fel. Virginia Carter.” Hozzáírta a telefonszámát is.

Ártatlan képpel ült a díványon és egy magazint olvasott, amikor Blue visszatért a nagy zacskó élelmiszerral, és lelkiismeretesen leszámolta a visszajárót. Utána kiszámította, mennyi időt töltött a vásárlással, hogy Ginny kifizethesse. Az asszony elmosolyodott, és bólintott.

– Jó üzleti gondolkodás! – mondta helyeslően. Blue írása meglepően szabályos, olvasható és rendes volt.

A délelőtt hátralevő részében a fiú porszívózott, takarított, segített bútorokat cipelni, és utálkozva kidobta a mumifikálódott szobanövényt. Délután sétálni mentek. Elballagtak a közelben az állami iskola előtt, amelyet Ginny kinézett. Persze nem tudni, hol szereznek majd lakást a gyerekek. Blue elhúzta a száját. Utána egy templom előtt mentek el, ahol szabályszerűen eltorzult az arca. Valósággal fújt dühében.

– A templomokat sem szereted? – csodálkozott Ginny. Blue-nak ugyancsak kiforrott elvei vannak.

Jómaga nem volt túlzottan vallásos, de mindig úgy érezte, hogy valamilyen laza kapcsolatban áll Istennel, és nála ez bejött.

– Gyűlölöm a papokat! – acsargott Blue.

– Miért? – Többet szeretett volna tudni a fiúról, de az rendkívül zárkózottan viselkedett. Meg kellett várni, hogy magától megnyíljon, mint a szirmot bontó virág. Ginny a világért

sem erőltette volna, de felkeltette a kíváncsiságát, amit a gyerek mondott a klérusról.

– Csak! Mert görények! És hazugok! Megjátsszák, hogy jó emberek, pedig nem!

– Valóban vannak ilyenek – felelte halkán az asszony. – A papokra sem lehet azt mondani, hogy csak angyalok vagy csak ördögök vannak közöttük. Ők is csak emberek.

– Ja, de szeretik megjátsszani, hogy ők az Isten – vágta rá indulatosan a fiú. Ginny nem akarta még jobban felzaklatni, ezért inkább nem vitatkozott. Blue láthatólag mereven elutasította az egyházat.

Vacsora után megnézték egy másik filmet. Ez nem 3D volt, de azért tetszett nekik, meg is beszéltek visszafelé menet Ginny lakásába. Ginny kezdte megszokni, hogy ezzel a fiúval sétál az utcán, és úgy diskurálnak, mint a régi ismerősök. Blue jó humorérzéssel és éles ésszel volt megáldva. Ahogy beléptek a lakásba, rögtön azt kérdezte, mennyit keresett aznap a házi munkával. Összeadtak-kivontak, és Blue elégedett volt az eredménnyel. Boldogan vigyorogva kapcsolta be a tévét. Ginny többször megnézte a telefonját, hogy üzent-e Charlene, de eddig nem jött semmi. Visszahívja egyáltalán? Csak remélni tudta.

Este megint dolgozott egy kicsit a laptopján, és látta, hogy Blue ismét járt a hajléktalan gyerekek oldalán. Talán egy konkrét üzenetet keres?

Reggel még ágyban volt, amikor Charlene felhívta a mobilján. Csakugyan ő volt a nagynéni.

– Kicsoda maga? – kérdezte azonnal. – Szociális? Gyermekvédelmis? Maga zsarú? – A hangja egyszerre volt gyanakvó és megkönnyebbült. Ginny elmagyarázta, hogyan találkozott a fiúval, aki jelenleg az ő díványán alszik.

– Maga mikor látta utoljára? – kérdezte kíváncsian. Tudni szeretne volna, ki ez az asszony, és mi történt a családban. Vajon Charlene elmondja neki az igazságot? Mindenesetre kellemes, pallérozott hangja volt.

– Szeptemberben. Sehogyan sem sikerült zöld ágra vergődni vele. Három gyerekem van egy kis lakásra. Egy fürdőszoba, mozdulni sincs helyünk. A gyerekeim a hálószobában alszanak, én a díványon, Blue a padlón hált. Ez nem élet egy fiúgyerekeknek.

A mamája szíve megszakadna, ha tudná, hogy a fia hajléktalan. – Ginnyhez hasonlóan ő is csak átmeneti megoldásnak tekintette az unokaöccse jelenlegi körülményeit. – És nem csípi a barátomat – vallotta be, miután megtudta, hogy Ginny nem hivatalos személy. – Igaz, kicsit többet iszik a kelletténél, és ezen örökké marakodtak. Blue-nak nem tetszik, ahogy hozzám beszél. A barátom nagyon félt engem, amit időnként túlzásba is visz egy kicsit. Emiatt egyszer csúnyán összeveszték, és a hapsim behúzott neki egyet. Utána ment el Blue. Tényleg nincs itt hely kettejüknek, és Harold néha nálam alszik. Olyankor Blue a kádban aludt, és csak egy fürdőszobánk van. Blue apja eléggé hasonlított Haroldra, sokat verte Blue-t, és a mamáját is. Pedig olyan jó asszony volt, és úgy szerette azt a fiút. Nem volt olyan, amit meg ne tett volna érte, még a halála pillanatában is csak érte aggódott. Én magamhoz vettem, megígértem, hogy befogadom, de akkor még csak egy babám volt. Hárommal egyszerűen nem megy. Se pénz, se hely, se idő. Blue-t ki kell adni nevelőszülőkhöz, hogy tisztességes otthona legyen.

– Úgy láttam, ezt nem akarja, és talán túl idős is már ehhez a megoldáshoz. Egy tizenhárom éves gyerek kemény dió tud lenni.

– Jó fiú az, és okos – mondta szeretettel Charlene. – Csak nagyon megviselte a mamája halála. Az apja meg sosem volt ott, amikor kellett volna. Lecsukták, mert drogot árult, három éve halt meg a börtönben. Blue alig látta. Én vagyok az egyetlen vér szerinti rokona. – Ginnynek elszorult a szíve. Milyen sivár élet. Persze tudta, hogy sok ezer gyereknek jut ez a sors, de Blue-ban volt valami különleges, ami szíven ütötte.

– Szeretném bejuttatni egy kamaszoknak való otthonba, ő pedig vállalta, hogy visszamegy az iskolába – mondta bizakodva.

– Úgysem tart ki. – Charlene túl jól ismerte az unokaöccsét, sokkal jobban, mint Ginny. – Folyton megszökik mindentől. Magától is meg fog. Olyan már, mint egy kis vadállat, ha túl közel megy hozzá, elinal. Szerintem fél, vagy talán attól tart, hogy mi is meghalunk, mint a szülei – tette hozzá figyelemre méltó éleslátással. – Pedig olyan jó gyerek.

– Próbáljam rábeszélni, hogy látogassa meg magát? – ajánlotta fel Ginny.

– Úgysem akarna. És ha netán Harold beállít, kitör a

parasztgyalázat. Csak annyit mondjon majd meg, hogy hova került. Én semmit sem tehetek érte. – Gyakorlatilag lemondott az unokaöccséről, aki csak eggyel több éhes száját és egy nemszeretem problémát jelentett, főleg amikor kiborította a hapsiját. Ő Haroldhoz húzott, nem a gyerekhez. Blue-nak valóban nem volt senkije. Elárvult, a szó összes értelmében.

– Majd értesítem, ha sikerül bejuttatnom egy otthonba. Pár hét múlva elutazom, és hónapokig nem is jövök vissza. Szeretném elhelyezni Blue-t még a távozásom előtt – mondta Ginny. Jobban aggódott a fiúért, mint valaha. Nincs senkije, akihez fordulhasson, nem számíthat semmiféle intézményre, nincs egyetlen barátja se, leszámítva Ginnyt.

– Akárhova is dugja be, úgysem marad ott. Visszaszökik az utcára. Tudja, hogy lehet ott megélni. Azt meg végképp nem hiszem, hogy visszamenjen az iskolába. – Ginny nagyon gyászosnak látta ezt a sorsot, amibe a nagynéni már belenyugodott. – Segédápoló vagyok a Mount Sinai kórházban. Egy időben megpróbáltam felkelteni az érdeklődését a betegápolás iránt. Szerinte az piszkos munka. Sokat álmodozik, és azt képzei, egy nap majd kap egy jó állást, mert olyan okos. Maga is tudja, hogy ez nem elég.

– Azért én szeretném visszaíratni az iskolába – makacskodott Ginny. – Beleegyezett.

– Mindig azt csinálja – szolt rezignáltan Charlene néni. – Aztán ne hagyja, hogy összetörje a szívét – figyelmeztette Ginnyt. – Senkihez sem kötődik, amióta a mamája meghalt. Talán mert túl fiatalon veszítette el. – Ginny csak hüledezett. Charlene tehát simán tudomásul veszi, hogy az unokaöccse gyógyíthatatlan sebeket kapott, és azt sem bánja, ha Blue az utcára kerül, meg sem próbál változtatni a gyerek sorsán. Ám Ginny változtatni akart, ugyanúgy, mint azokén az emberekén, akikért dolgozott. Blue ráadásul okos, tizenhárom éves gyerek, aki egy civilizált városban és országban él. Esélyt akart szerezni a fiúnak. Blue megérdemli.

– Mielőtt elutaznék, majd értesítem, hogy Blue hol van, és mit csinál – ígérte, bár Charlene korántsem látszott annyira aggódni, mint ő. Túl jól ismerte fékezhetetlen unokaöccsét, aki senkit sem engedett közel magához.

Ezeken a kérdéseken töprengett Ginny, mialatt reggelit készített maguknak. Szeretett volna szólani Blue-nak, hogy beszélt a nagynénjével, de nem mert, nehogy a fiú azt gondolja, valami összeesküvés-félt szőnek ellene.

– Mit szólnál, ha ma meglátogatnánk néhány ilyen szállást? – vetette föl a reggeli után. Blue szeme olyan kemény és hideg lett, akár a kő.

– Inkább dolgozom magának, és keresek vele pénzt – kerülte meg a választ. Nem akart szembenézni a ténnyel, hogy az asszony hamarosan elutazik. Ginny látta rajta, hogy felzaklatja az ő távozása. Ettől még elszántabban akart neki szállást keríteni, és beíratni az iskolába, mielőtt itt kellene hagynia. Most csak erre tudott gondolni.

A fiú tudta nélkül vásárolt neki mappákat, füzeteket, tollat, ceruzát, egy számológépet meg mindent, amire szükség van az iskolában. Betette őket egy tasakban a faliszekrényébe, és nem említette a gyereknek.

Szilveszterkor tévéztek, megnézték az újévi köszöntőt és a mulatságot a Times Square-en. Blue örült, jól érezték magukat.

Hétfő délután bementek abba az iskolába, amelyet Ginny már megmutatott a fiúnak, hogy megbeszéljék az igazgatóhelyettessel a beiratkozást. Ginny megadta a címét, de elhallgatta, hogy a gyerek csak ideiglenesen lakik nála, mert azt akarta, hogy Blue a lehető legjobb helyzetből induljon az iskolában. Az igazgatóhelyettes rákérdezett, hogy Blue hova járt korábban; a gyerek elmagyarázta, hogy akkor még a nagynénjénél lakott, de most már nem. Az iskolában megszokták, hogy a gyerekek gyakran jönnek-mennek, és nem firtatták a témát.

– Maga a törvényes gyámja? – fordult az igazgatóhelyettes Ginnyhez, aki egy pillanatnyi habozás után válaszolt:

– Nem, nem én vagyok, a nagynénje az, csak Blue már nem ott lakik.

– Akkor szükségünk lesz a nagynénje aláírására is a papírokon – mondta az igazgatóhelyettes, és átnyújtotta Ginnynek az űrlapokat. – Amint aláírta, nyilvántartásba vesszük Blue-t a nyolcadik osztályban. Kicsit majd hajtania kell, hogy behozza a lemaradását, ha szeptemberben maradt ki. – Blue

savanyú képet vágott. Néhány perc múlva eljöttek. A fiú keservesen nézett Ginnyre.

– Tényleg muszáj?

– Igen, muszáj. Ezeket az űrlapokat pedig alá kell íratnunk a nagynénéddel. Felhívhatom? – Blue hosszú habozás után bólintott.

– Hát ja. Őt úgyse érdekli, járok-e iskolába, vagy sem.

– Szerintem meg igenis érdekli – mondta határozottan Ginny. Tudta, hogy a gyereknek van igaza, de ezt nem mondhatta ki, mert Blue nem tudta, hogy ő beszélt Charlene-nel. – És engem is érdekel. Nincs más választásod, Blue, hacsak nem akarod egész életedben a legszemetebb munkákat végezni. Minden tisztességesebb álláshoz kell legalább nyolc osztály.

A fiú persze tudta, hogy Ginnynek igaza van, akármennyire viszolygott is a kilátásoktól. Este felhívták Charlene-t, aki egy cseppet sem akadémikusodott. Ismételten figyelmeztette Ginnyt, hogy Blue úgyis ki fog maradni, és megszökik, de beleegyezett, hogy aláírja a papírokat, amennyiben Ginny behozza neki őket a kórházba még ma éjszaka. Az asszony készséggel ráállt. Charlene műszakja este tizenegykor kezdődött. Távozás előtt Ginny megkérdezte a díványon kuporgó Blue-t, hogy nem akarja-e elkísérni, de a gyerek csak rázta a fejét.

– Én majd itt várok – mondta halkan. Láthatólag nem voltak olyan kapcsolatai, amelyek bármit is jelentettek volna számára. Mióta kiszakadt az emberek közül, csak sodródott magányosan.

Ginny csak azt nem szerette volna, ha megfulladna a sodródásban. Noha alig ismerték egymást, megfogadta, hogy segít a gyereknek, és állni is akarta a szavát. Ez a tulajdonsága tette kiválóan alkalmassá a mostani munkájára. Sosem mondott le senkiről, és addig hajtotta magát, amíg nem ért el eredményeket. Az volt a jelszava, hogy „Semmi sem lehetetlen”, amit már többször elismételt Blue-nak is. Mélységesen sajnálta a gyereket, aki olyan egyedül van, annyira kisémmizett, hogy még a nagynénjét sem akarja látni. Gyanúja szerint nagyon ronda lehetett az a bizonyos zárójelenet Harolddal, valószínűleg rosszabb, mint ahogy Charlene mondta. A fiú azért is tiltakozik a viszontlátás ellen.

Ahogy megbeszélték, a Mt. Sinai kórházban már várta

Charlene, aki a segédápolónők egyenruháját viselte. Szép afroamerikai nő volt, harminc-egynéhány éves, nagyjából egyidős Ginnyvel. Beszélgetés közben megemlítette, hogy Blue apja fehér volt, a gyerek tőle örökölte a káprázatos kék szemét, és ezért olyan a bőre színe, mint a világos tejeskávé. Versenyt dicsérték Blue-t, hogy milyen gyönyörű.

– Köszönöm, amit érte tesz – sóhajtott Charlene, miután aláírta a papírokat. – Remélem, nem okoz csalódást magának.

– Okozhat – mondta gyakorlatiasan Ginny –, de ha kimarad az iskolából, egyszerűen visszacipelem. Nem óhajtok alulmaradni ebben a küzdelemben.

– Miért? Miért fontos magának ennyire? – értetlenkedett Charlene. Ginny fehér, jó környéken lakik, nyilván jó állása van, és biztosan megvolt a maga élete, mielőtt találkozott Blue-val. Charlene el nem tudta képzelni, minek törí magát a gyerekért.

– Megérdemel egy tisztességes esélyt – jelentette ki Ginny. – Valamennyien megérdemeljük. Az egyik embernek nagyobb szerencséje van, mint a másoknak. Neki ugyanúgy joga van rá, mint mindenkinek, hogy csodálatos élete legyen. Még fiatal. Miért ne történhetne meg? Valakire szüksége van, aki verekszik helyette, és hisz benne. Magának ott a három gyereke, akikkel törődhet. Nekem nincsen senkim, úgyhogy szánhatok időt Blue-ra. – Volt a tekintetében valami mélységes fájdalom, ami elgondolkoztatta Charlene-t, de nem tett fel több kérdést, csak annyit mondott, hogy milyen szerencsés fiú ez a Blue. Mostanáig nem nagyon jutott ki neki a szerencséből, gondolta Ginny, de ő fordítani akar a sorsán, úgy, ahogy másokért is megtette. Esélyt akar adni Blue-nak egy olyan életre, amely jobb a mostaninál, amikor hálósákban vacog egy szerszámoskamrában, és senki sem törődik vele.

Charlene ismételten köszönetet mondott neki, azután Ginny hazaindult. A Felső Ötödik sugárúton leintett egy taxit, és visszavitette magát a lakásába, ahol Blue várta.

Még a taxiban ült, amikor megszólalt a mobilja. Először azt gondolta, Blue az, de mikor megnézte, kiderült, hogy Becky.

– Hol vagy? – kérdezte a nővére fáradtan. Kaliforniában este kilencre járt az idő, Becky hosszú napot tudhatott maga mögött, az apjukkal és a három gyerekkel súlyosbítva.

– Éppen megyek vissza a lakásba. Találkozóm volt valakivel, akivel papírokat kellett aláíratnom.

– Minek? – érdeklődött Becky félig kíváncsian, félig aggodalmasan.

– Blue miatt. Ma ismét beíratam iskolába! Holnap kell kezdenie – újságolta diadalmasan Ginny.

– Mit vagy úgy odáig azért a kölyökért? – bosszankodott Becky. Az a Blue még csak két hete jelent meg, de a húga élete máris körülötte forog.

– Mindenki megérdemel egy esélyt, Becky. Néha egy egész falu kénytelen összefogni érte.^[1] Jelenleg pedig a nagynénin kívül, akinek a lakásában nincs számára hely, Blue-nak én vagyok ez a falu. Megszoktam a viaskodást a bürokráciával, és a szélmalomharcot. Ennek a fiúnak szüksége van valakire, aki hisz benne. Pillanatnyilag ez rám marad.

– Hát, szerencsés, hogy egy csapatban játszik veled. Csak azt nem értem, miért csinálod. Mi értelme? Pár hét múlva úgyszólván a világ végén leszel valami menekülttáborban, ahol zendülők lőnek rád, a gyerek meg valószínűleg visszakerül az utcára. Ész nélkül rohansz az összes megnyerhetetlen csatába – állapította meg Becky nem minden él nélkül. Nagyon szerette volna, ha Ginny ismét normális életet élne.

– Igen, azt teszem – mondta halkán Ginny, egy pillanatig sem tagadva nővére szavainak igazságát. – Valakinek meg kell tennie, és időnként mi győzünk. – A taxi megállt, Ginny bontotta a vonalat. Abban a pillanatban, ahogy belépett, Blue az ajtó felé fordult, és mérhetetlen szorongással nézett rá.

– Tehát aláírta? – kérdezte. Ginny bólintott, és felakasztotta a kabátját.

– Aláírta, és csókol. – Ez nem egészen volt igaz. Charlene egy szót sem szólt semmiféle csókról. – Holnaptól iskola! – mondta határozottan. Blue előbb a szemét forgatta, azután kihívóan meredt az asszonyra.

– Muszáj? – Muszáj, felelte Ginny hasonlóan kihívó pillantás kíséretében. Blue elvonult fogat mosni, és közben úgy morgott, ahogy tizenhárom éves fiúkhöz illik.

A reggel meglehetősen kapkodásban zajlott: Ginny reggelit

csinált, Blue az iskolához készülődött. Ginny átadta neki a felszerelést, amelyet vásárolt, majd elkísérte az iskoláig. Blue meg se mukkant: talán ideges volt. Ginny csupán a sarokig kísérte: ott sok szerencsét kívánt neki, azután figyelte, hogyan tűnik el az épületben. Tisztában volt vele, hogy Blue abban a pillanatban kijöhet az ajtón és leléphet, ahogy ő elment. Akkor is, legalább elkövetett minden tőle telhetőt, hogy ráállítsa a gyereket a megfelelő vágányra. Innentől már minden Blue-n múlik, akárcsak azoknál a gyerekeknél a menekülttáborokban, akikről segített gondoskodni.

Csakhogy ez más. Valamilyen érthetetlen okból fontos neki ez a fiú. Az óta az este óta, amelyen először látta bevágódni a szerszámoskamrába, Blue belopta magát a szívébe. Három éve megesküdött, hogy soha többé nem fog szeretni senkit. Valamiből sejtette, hogy annak idején a kicsi Blue ugyanerre az elhatározásra jutott az anyja halála után. Most pedig itt vannak ők, két bujdosó lélek, akik rátaláltak egymásra, és együtt úsznak a part felé. Ilyen különös érzések közepette tért vissza a lakásba, és látott munkához a laptopján. Az utóbbi pár napban elhanyagolta a munkáját, pedig holnap várják az irodában, és hamarosan elutazik. De legalább Blue sínen van, és visszakerült az iskolába. Már csak annyit kell tennie a távozása előtt, hogy keres neki egy helyet, ahol ellakhat.

Ötödik fejezet

Az SOS/HR irodájában megtudta, hogy két kiküldetés közül választhat. Az egyik Észak-Indiába szólt, ahol az apáknak szokásuk volt rabszolgának eladni a saját lányait. Itt létesített az SOS/HR egy központot, amely menedéket kínált ezeknek a tizedik évüket épphogy betöltött, többségükben súlyosan bántalmazott lányoknak, ha netán sikerült megszökniük. A másik egy menekülttábor volt az afgán hegyekben, ahol Ginny már dolgozott. Ismerte a vidéket: a munka veszélyes és gyötrelmesen nehéz volt, de megérte. Ő inkább Afganisztán felé hajlott, mert az ottani tevékenység jobban hasonlított a korábbi kiküldetéseikhez. A veszélyekkel tisztában volt, de az SOS/HR nagyon hatékonyan védelmezte a munkatársait, katonás pontossággal irányította a táborokat és a programokat, és olyan helyeken dolgozott, ahol a Vöröskereszt és a nemzetközi haderő is képviseltette magát. Ginny tudhatta, hogy még a háborús tűzfészkekben sem lesz egyedül a fronton. Az esetek többségében a helyi kormányok is tiszteletben tartották az SOS/HR humanitárius munkáját és a lakosságnak nyújtott segítségét. Ginny ritkán találkozott rosszindulattal külföldön. A körülmények spártaiak voltak, a munka kockázatos, de az SOS/HR a szakma legkiválóbbjai közé számított. Ginny azért is dolgozott nekik.

– Még mindig nem unod a gyűródést? – Felettese, Ellen Warberg, szúrósan nézett rá. – A legtöbbször egy év után kiégnek. Te meg majdnem három éve, hogy a legkeményebb munkákat csinálod.

– Szeretem a kihívást – felelte halkán Ginny. Arról volt közsismert a New York-i irodában, hogy a legpocsékabb helyeket is vállalja. Mindeddig kifogástalan munkát végzett, és nyoma sem volt rajta fáradságnak. Abban egyeztek meg, hogy legyen Afganisztán, ahova legkésőbb két hét múlva el kellett utaznia. Az irodából távozóban máris azon rágódott, hogy így nagyon kevés ideje marad lakást keresni Blue-nak.

Otthon ismét fölment az internetre, ahol három lehetőséget

talált. Mielőtt Blue megérkezett volna, időpontot kért mind a háromtól még ugyanarra a hétre. Nem akart félbemaradt ügyeket hagyni maga után. Ha ezt is összehozza, sikernek könyvelheti el rövid tartózkodását New Yorkban. Nem vesztegette az időt.

Blue jól bírta az iskolát, igaz, még csak két napja járt. Esténként egy óra alatt elkészítette a házi feladatokat Ginny étkezőasztalánál. Azt mondta, hogy az órák és a tanárok unalmasak, de egyébként, Charlene baljóslatával ellentétben, nem mutatta jelét, hogy meg akarna lógni, de hát még csak a kezdeteknél tartottak. Ginny attól félt, hogy a gyerek kimarad, mihelyt ő elutazik. Egyelőre kitartott, bár az égvilágon semmi sem érdekelt. Mindenről azt állította, hogy ezt már tudja, és Ginny gyanúja szerint igazat is beszélt. Blue nemcsak okos és a korához képest felnőtt volt, de sokkal több minden is érdekelt, mint a srácok többségét. Nyomon követte a nemzetközi eseményeket, és érdekelt a zene, amit az állami iskolarendszer – pénz és eszközök híján – nem iktatott be a tantervbe, a követelményszintnél pedig a legkisebb közös többszöröshöz tartotta magát. Mire véget ért a hét, Blue-t áttették az emelt szintű osztályba.

Ginny még nem említette neki Afganisztánt, amit az otthonok meglátogatása utánra halasztott. A hétvégére látta mind a hármat.

Az egyik tökéletesen megfelelt volna Blue-nak. Az otthon lakói tizenegy-huszonhárom évesek voltak. Néhányuk tanácsadás után visszatért a családjához, de ez ritkán fordult elő. A többség ugyanolyan felbomlott családból jött, mint Blue: a szülők meghaltak, eltűntek vagy börtönben voltak. Az otthonban mindenkit arra buzdítottak, hogy tanuljon, segítettek rész- vagy teljes munkaidős állást találni, tanácsadást, orvosi ellátást, lakást biztosítottak a védeenceiknek, akik maximum hat hónapig maradhattak. Az intézmény a kockázatcsökkentő politikát követte, vagyis a bentlakók egy része még mindig drogozott, de bizonyos viselkedési szabályokat akkor is be kellett tartaniuk, fokozatosan csökkenteniük kellett a drogfogyasztást, és sohasem anyagozhattak az otthonban. Gyakorlatias, realista program volt. Az intézményben éppen felszabadult egy ágy, de a beköltözéshez

az kellett, hogy Blue is akarjon jönni, mert itt senkit sem marasztaltak erőszakkal. Őt, nagyjából egykorú fiúval lenne egy szobában, és mindennap ingyen kapna enni. Az otthon állami pénzből működött, magánalapítványok támogatásával. Egy fillér térítést sem kértek. Mintha csak Blue-nak találták volna ki.

Ginny elmagyarázta a harminc-egynéhány éves igazgatónőnek, milyen helyzetben van Blue, és hogyan ismerkedtek meg. Az igazgatónő megjegyezte, mekkora szerencséje van Blue-nak, hogy ilyen pártfogóra talált.

– Én most három hónapra elutazom. Blue ismét lakhat nálam, mihelyt visszajöttem, de nagyon szeretném, ha itt lenne a távollétemben – mondta reménykedve.

– Rajta múlik – jegyezte meg sztoikusán Ann Owen, az igazgatónő. – Itt alapszabály az önkéntesség. Rengeteg másik gyerek örül, ha helyet kap nálunk, amennyiben Blue-nak nem kell.

Ginny bólogatott. Nagyon bízott benne, hogy Blue hajlandó lesz beköltözni az otthonba, és nem választja inkább az utcai önellátást. Nála mindig számítani kellett az ilyesmire, a nagynénje is megmondta, hogy nem rajong a szabályokért és a rendszerért. Túl sokszor volt a maga erejére utalva, bár ezt éppen el lehetett mondani a többi gyerekről is a Houston Streetben, mert ez volt az intézmény neve. Ginny beszámolt az otthonról a fiúnak, aki savanyú képet vágott.

– Nem akarok odamenni – közölte duzzogva.

– A sufniba nem mehetsz vissza. Itt enni kapsz, fedél lesz a fejed fölött, a saját ágyadban alhatsz. Lesznek veled egykorú és idősebb srácok, akikkel együtt lóghatsz. Ha megbetegszel, ápolnak. Használd már az eszedet, Blue! Ne vidd vásárra a bőrödöt az utcán. Mocsok egy élet az, te is tudod.

– Ott azt csinálhatok, amit akarok – makacsodott a fiú.

– Ja, megfagyhatsz, éhen halhatsz, leüthetnek, kirabolhatnak. Prima választék, ha a véleményemre vagy kíváncsi! – Ő is nagyon jól tudta, mi vár arra, aki az utcán lakik.

– Április végén megjövök, akkor ismét lakhatsz nálam, ha akarsz. De addig bírd ki a szállón! – Ez az április vége egy örökkévalóságnak rémlett mindkettejük számára. Blue még mindig izgult, hogy az asszony egyáltalán nem is jön vissza. –

Legalább nézd meg velem szombaton, azután dönts. Rajtad múlik – emlékeztette a fiút, hogy senki sem kényszeríti. Nem lesz olyan kényelmes, mint az ő lakása, de akkor is, messze jobb a szerszámoskamránál meg a többi helynél, ahol a fiú dekkolt, miközben a maga lábán kellett megállnia.

Ginny azon töprengett, hogy képes lesz-e Blue huzamosabb ideig alkalmazkodni a szabályokhoz. Egyáltalán próbálta már? Vagy mindig ez a korlátlan káosz volt az élete?

Szombaton Blue úgy vánszorgott el a Houston Streetig, mintha ólomlábakon járna, és majdhogynem négykézláb mászott föl a főépület lépcsőjének kicsorbult fokain. Három otthon volt egy háztömbben, egy a nőknek, kettő a férfiaknak, mert itt a fiatalokat is annak nevezték. Blue meg se muhkant, mialatt körülnéztek. Néhány bentlakó intett neki; nem vett tudomást róluk. Fapofát vágott Julio Fernándezre, az otthon barátságos és kedves tanácsadójára, akitől rengeteg hasznos dolgot lehetett megtudni. Blue olyan képpel hallgatta végig, mint aki mindjárt elsírja magát.

– Mikor akarsz bejönni, Blue? – kérdezte Julio.

– Nem akarok – vágta rá a fiú olyan nyersen, ami már a gorombaság határát súrolta.

– Hát, az baj, mert most lenne számodra egy ágyunk, de már nem sokáig. Telt ház van. – Földalatti is járt a közelben, amelyen percek alatt el lehetett jutni az iskolába. Miközben Ginny és Julio az intézetről beszélgettek, Blue elsomfordált. Valamivel később Ginny arra ocsúdott fel, hogy valaki klasszikus zenével próbálkozik a zongorán, amit ő kissé túl ambiciózusnak talált. Oda sem figyelt rá, amíg Julio el nem némult mondat közben, és rá nem meredt valamire Ginny mögött. Ő is odafordult, és majdnem eltátotta a száját, amikor látta, hogy Blue zongorázik önfeledten. A gyerek hirtelen átváltott dzsesszre, de közben ügyet sem vetett a két felnőttre, csak azt a világot látta, amelyet a zene megnyitott előtte.

– Micsoda tehetség – mondta halkan Julio az asszonynak. Ginny csak bámult. Blue sosem említette, hogy zongorázik. A nagynénje sem. Csak annyit mondott, hogy szereti a zenét. De hogy ilyen mestere legyen a billentyűknek! Az otthon néhány lakója megállt, hogy hallgassa, és többen tapsoltak, amikor Blue

befejezte. Felállt, lecsukta az ódon pianínót, visszaballagott Julióhoz és Ginnyhez. Hallgatóságától eltérően őt nem rendítette meg különösebben a teljesítménye.

– Akkor mikor kell beköltöznöm? – kérdezte Ginnytől.

– Nem kell – szólt közbe Julio. – Semmi olyat nem kell tenned, amit nem akarsz. Ez nem börtön, hanem otthon egy csomó magadfajta srácnak, akik itt akarnak lenni, de mindegyik önként jött be. Hozzánk senkit sem küld a bíróság. – Az otthon négyszáznegyven ágyat tudott biztosítani, és úgyszólván mindennap teljes kapacitással működött.

– Mikor megy el? – kérdezte Blue boldogtalanul az asszonytól.

– Tíz nap múlva. Talán a jövő héten kellene beköltöznöd, még mielőtt elutazom, hogy egypár napig lássam, miként boldogulsz. Attól, hogy itt leszel, továbbra is találkozhatunk – próbálta bátorítani Ginny, ám Blue vigasztalhatatlan volt.

– Jó, akkor bejövök a jövő héten – mondta élettelen arccal. Olyan volt, mint akiből kilúgoztak minden érzelmet. Elköszöntek Juliótól, megerősítették az ágyfoglalást Blue-nak a következő hétre, azután hazaindultak. Ahogy kitétték a lábukat az épületből, Ginny ámulva fordult a fiúhoz.

– Nem is mondtad, hogy zongorázol! – Még mindig nem győzött csodálkozni a hihetetlen tehetségre valló, csodálatos játékon. Ugyan hol tanulhatott Blue?

– Nem is. Csak hülyéskedek. – A fiú vállat vont.

– Ez nem hülyéskedés, Blue. Ez igazi tehetség. Tudsz kottát olvasni? – A fiú tele volt meglepetésekkel.

– Úgy-ahogy. Magamtól tanultam. Csak úgy csinálom.

– Hát, akkor fantasztikusan jól csinálod „csak úgy”. Engem is beleértve, mindenki seggre esett tőled! – Erre már elmosolyodott.

Ginny tudta, hogy Blue-nak mi a véleménye az otthonról, és nem kérdezősködött. Nem lett volna értelme ügyet csinálni a dologból, ha már a gyerek ráállt, hogy beköltözik. Viszont ez a zongorajáték szöveget ütött a fejébe. Blue-nak olyan tehetsége van, amit nem szabad figyelmen kívül hagyni, pláne, ha a gyerek autodidakta. Ezerarcú fiú. Mi mindent fedezhet föl még benne? – Hol tanultál zongorázni? – kérdezte már a földalattin.

– Volt egy zongora annak a templomnak az alagsorában, ahova a nagynéném jár. Az ottani pap megengedte, hogy játsszak. – Az arca megmerevedett, és Ginny valamilyen különös változást látott a tekintetében. – De az egy görény volt, úgyhogy abbahagytam. Csak olyankor játszom, ha meglátok egy zongorát. Néha bemegyek zeneboltokba, és addig vagyok ott, amíg ki nem dobnak. Ginny nem értette, hogy Charlene miért nem beszélt erről, holott ezt mindenképpen érdemes lett volna megemlíteni. Blue maga adott magyarázatot erre a hallgatásra. – A néném nem tudja.

– De miért nem mondtad el neki, hogy így tudsz? Sosem hallott játszani?

– A pap azt mondta, hogy baja lesz belőle, ha bárki is megtudja, hogy hagyott zongorázni, úgyhogy ezt titokban kell tartanunk. El is titkoltam. – Pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Mama valamikor kórusban énekelt, és orgonált is a templomban. Néha ott ültem mellette az istentiszteletek alatt, de sosem tanított meg játszani. Csak figyeltem. Gondolom, nyilván tudnék orgonálni is. – Milyen tehetséges lehetett az a nő, aki ekkora talentumot hagyott a fiára, gondolta Ginny.

Vacsora után támadt egy ötlete, amelybe rögtön be is avatta Blue-t.

– Mi lenne, ha jövő ősszel művészeti szakközépbe jelentkeznél? A LaGuardia Arts állami iskola. Utánezhetek, ha akarod.

– Miért vennének fel? – kérdezte sötéten a fiú. Még mindig búsult az otthon miatt, ahova be kell költöznie, holott nem is találta olyan rossznak.

– Mert óriási tehetség vagy – közölte Ginny. – Tudod te, micsoda ritkaság, hogy valaki magától tanuljon meg így zongorázni? – Teljesen paff lett Blue játékától.

– Gitározok is – vetette oda a fiú, és leste a hatást. Ginny felkacagott.

– Hány tehetségedet titkolod még előlem, Blue Williams?

– Nem, ez minden – mondta Blue, és ismét olyannak látszott, mint egy kisfiú. – De lefogadom, hogy megtanulnék dobolni is. Még sosem próbáltam, de nagyon szeretném. – Ginny szélesen mosolygott, Blue is felvidult. Átnyújtott az asszonynak

egy szabatos listát mindazokról a házi munkákról, amelyeket elvégzett. Ginny kifizette, a fiú nagyon elégedett volt. Ám ezen az örömmön is átütött a bánat, amiért az asszony elmegy, és az aggodás is Ginnyért. – És ha sosem jön vissza? – kérdezte rémülten.

– Visszajövök – ígérte halkan az asszony. – Bízzál bennem. Még sosem esett bajom. Én mindig visszajövök. – Nem először nyugtatgatta így, de Blue azért aggódott. Az ő életében sohasem jöttek vissza azok, akik elmentek.

– Ajánlom is – mondta komoran. Ginny magához szorította, azután a fiú elment lefeküdni. Néha gyerek volt, máskor koraérett vagány. Mindenesetre ahhoz képest, amilyen fiatal volt, túl sokat látott.

Mindkettejük számára nagyon hamar jött el az időpont, amikor a fiúnak be kellett költöznie a Houston Streetbe. Az előtte való napon Blue a saját pénzéből vásárolt egy csokor virágot a vegyesboltban Ginnynek, aki nehéz szívvel segített a költözésnél, noha tudta, hogy így helyes. Először fordult elő vele, hogy szomorú volt, amiért a munkája elszólítja New Yorkból. Mind ez idáig örült, ha hátat fordíthatott a városnak.

Blue nagyon csendes volt a taxiban. Az iskolaszereken és a megfelelő hátizsákon kívül Ginny még néhány pólót és új farmert is vásárolt neki. A fiú úgy baktatott fel a lépcsőn, mint akinek folyik az orra vére. Ginnynek befejezésül még sikerült alaposan meglepnie, amikor az ajtóban a búcsúzásnál egy új laptopot nyújtott át neki. Láttára Blue-nak majd' kiesett a szeme.

– Melegen ajánlom, hogy írd, és tartsd velem a kapcsolatot – mondta komolyan Ginny. – Tudni akarom, hogy nincsen semmi bajod. – A fiú bólintott, mert szólni sem bírt, azután átkarolta Ginny nyakát és magához ölelte. Könnyek csillogtak a szemében. Még soha, senkitől sem kapott ilyet. De Ginny ragaszkodott a laptophoz, mert az egy fontos segédeszköz, és neki különben sem volt kit kényeztetnie. Megígérte a fiúnak, hogy meglátogatja a hétvégén, az elutazása előtt, és utána együtt vacsoráznak.

Blue-ról meg lehetett volna mintázni a bánatot azon a hétvégén. Egész héten hiányoztak egymásnak, többször is beszélgettek Skype-on, amit Blue imádott, és Ginny is élvezte.

Ám a fiúnak túlságosan ismerős élmény volt elveszíteni valakit, még ha néhány hónapra is. Semmiféle nyugtatgatás nem győzhette meg arról, hogy Ginny visszatér. Korábbi veszteségei, és az anyja halála, amit alig ötévesen kellett elszenvednie, annyira megsebezték, hogy nem hitt a viszontlátásban. Őt eddig mindenki csak elhagyta: a szülei a haláluk folytán, a nagynénje tudatos elhatározásból.

Ginny is magához szorította a gyereket azon a vasárnap estén a Houston Street lépcsőjén, azután hazament, hogy befejezze a csomagolást. Reggel indult Kabulba. Megígérte a fiúnak, hogy küld e-mailt, amikor csak tud, mindenképpen tartani fogja a kapcsolatot. A legeldugottabb állomáshelyein gyakran nem volt internet-hozzáférése, de ha kevésbé félreeső területekre szőtt a megbízása, akkor működött a dolog. Két nagy könnycsepp gurult végig Blue elgyötört arcán, amikor Ginny elment. Az asszony végigsírta az utat a földalattin.

Este Becky is felhívta, hogy jó utat kívánjon, és valami kísérteties érzékkel csupa rossz és fájó dolgot mondott a hűgának, pedig annak már így is vérzett a szíve attól, hogy búcsút kellett vennie Blue-tól. Közös idejük és váratlan kötődésük ritka ajándék volt mindkettejük számára, amelyről a hazatérése után sem óhajtott lemondani. Már utánanézett a LaGuardia Arts iskolának a neten, és mindenképpen rá akarta beszélni a fiút, hogy oda jelentkezzen.

Telefonált az iskolába, ahol megtudta, hogy a következő tanévre ősszel és télen lehetett jelentkezni, a meghallgatások novemberben és decemberben voltak. Blue két hónappal lekészte a határidőt, mert januárban már a felvételi értesítőket postázzák. Az asszony elmagyarázta a fiú rendhagyó körülményeit, amire azt válaszolták, hogy esetleg tarthatnak rendkívüli meghallgatást, tekintettel Blue hátrányos helyzetére, főleg ha csakugyan olyan tehetséges, mint Ginny mondja. Megígérték, hogy Ginny távollétében megvitatják, lehet-e kivételt tenni Blue-val, és értesíteni fogják az eredményről. Mivel nem akart csalódást okozni a fiúnak, egyelőre nem számolt be neki erről a beszélgetésről.

– Hála istennek, hogy végre kivetted azt a kölyköt a házból! – örvendezett Becky, amikor meghallotta, hogy Blue már egy

otthonban lakik. – Azt hittem, sosem rázod le. Tartsd szerencsédnek, hogy nem ölt meg!

– Te nem tudod, mit beszélsz! – háborodott fel Ginny, az ingerült hanggal leplezve a búcsúzás keserűségét. Ő is mesélhetett volna a veszteségek tragédiájáról.

– Neked meg föl kell hagynod azzal, hogy effajta örültségeket művelj. Senki sem csodálkozna, ha egy napon kicsinálna valamelyik. És nem jöttél át meglátogatni aput! – fortyogott nem is titkolt szemrehányással.

– Legközelebb átmegyek, megígérem – fogadkozott boldogtalanul Ginny. Percnyi rés keletkezett a pajzsán, amely így átengedte az epés megjegyzéseket. – Csak olyan nehéz!

– Sokkal nehezebb gondot viselni rá – torkolta le nyersen Becky –, és egyre romlik az állapota. Legközelebb már késő lehet. Talán föl sem ismer. Időnként engem sem, holott mindennap találkozunk. Ezen a héten már megint eltévedt, tegnap öltözetlenül jött elő fürdés után. Ezt nem bírom a végtelenségig, Gin. Minél előbb ki kell találnunk valamit, mert ez így nagyon megviseli Alant és a srácokat. – Minden egyes szava igaz volt. Ginnynek még fájóbb büntudata támadt, amiért nem segít.

– Majd megbeszéljük, ha visszajöttem.

– Mikor? Három hónap múlva? Viccelsz? Rohamosan hanyatlik! Nagyon szarul fogod ám érezni magadat, ha arra jössz haza, hogy meghalt! – Ginnyt mintha gyomorszájon vágták volna.

– Bízunk benne, hogy ez nem történik meg – mondta elkeseredetten. Mind ez ideig a saját ítélete szerint ő volt a leghitványabb feleség és anya, amiért hagyta, hogy Mark vezessen, pedig a férje túl sokat ivott, és ő még csak észre sem vette. Most legalább a világ legpocsékabb lánygyermekének és testvérének is érezhette magát, aki képes kockára tenni azt a lehetőséget, hogy búcsút vehessen az apjától. De akkor sem bírt volna elviselni még több veszteséget. Chris és Mark után egy kicsit olyanná vált, mint Blue.

– Na, remélem, utoljára hallottam arról a csavargó kölyökről. Pont az hiányzott, hogy most meg ettől fájjon a fejed. – Ginny hallgatott, Becky úgysis beszélt helyette, többet is a

kelleténél. Csüggedten tette le a telefont, máris hiányzott neki Blue. Remélhetőleg nem esik baja, amíg ő távol lesz. Megtett mindent, amit tőle telt, iskolát és lakást szerzett a gyerekeknek. Most már Blue-n múlik, kitart-e az ő visszatéréséig. Akkor majd gondolkozhatnak a fiú jövőjéről és a középiskoláról az ősszel.

Éjszaka alig aludt, és egyfolytában Blue járt az eszében. Reggel, indulás előtt a gyerek megkereste Skype-on. Szakasztott olyan bánatosnak látszott, mint amilyennek Ginny érezte magát, és ismételten köszönetet mondott a fantasztikus laptopjáért. Éjszakánként a párnája alá tette, sőt egyszer a térde közé fogta, hogy senki se vehesse el. Mindig a szeme előtt vagy a kezében volt, még az iskolában is.

– A mielőbbi vizontlátásra, Blue – mondta gyengéden Ginny, ahogy nézték egymást a képernyőn.

– De aztán visszajöjjön! – Blue fenyegető pillantást vetett rá, mielőtt lassan elmosolyodott volna. Ginny tudta, hogy távolléte minden egyes percében emlékezni fog erre a mosolyra. Még akkor is őt nézte, amikor a fiú szó nélkül megnyomta a kilépés gombját, és eltűnt.

Hatodik fejezet

Kiküldetései gyakran használt útvonalának megfelelően Ginny New Yorkból Londonba repült, ahol várnia kellett a csatlakozásra. Utálta ugyan a Heathrow behemót méretét és a kaotikus állapotokat, de legalább jól ismerte. Várakozás közben felkereste Skype-on Blue-t. Éppen szünet volt az iskolában így beszélhettek pár percet. Utána egy székben bóbiskolt több órát, majd felszállt a kabuli járatra. Az út nagy részét átaludta. Kabulból újabb géppel ment a kelet-afganisztáni Dzsalamalabadba, ahol az SOS/HR egyik munkatársa várja majd, hogy teherautóval elvigye a Hindukúson és Aszadabad városán keresztül a pakisztáni határig, ahol a Kunar folyó partján, egy faluban volt a tábor.

A táborban zordabb körülményekkel találkozott, mint amire emlékezett. Őt éven át nélkülözniük kellett az Orvosok Határok Nélkül segítségét, ám a szervezet a közelben újrakezdte működését, így az orvosi ellátásra nem lehetett panasz. A tábor viszont zsúfoltabb volt, mint amire Ginny emlékezett. A készletek korlátozottan álltak rendelkezésre, komfort nem létezett, a munkatársaknak állandó stresszt jelentett, hogy a hiányosságok ellenére próbáltak megfelelni minden igénynek. Az SOS/HR így is olyan hatékonyan működött, amennyire lehetett ezen a területen, amely lényegében csatatér volt immár több mint harminc éve.

Ginny sofőrje, a húszas évei elején járó Phillip, a táborról írta a doktori disszertációját. Princetonban tanult, tele volt újító elméletekkel és naiv elképzelésekkel arról, hogy mit kellene tenniük, és mit nem. Az asszony türelmesen hallgatta az előadását, ám Phillipnél sokkal tapasztaltabb lévén, józanabban látta a lehetőségeiket. Nem akarta elbátortalanítani a fiatalembert, így nem hívta fel a figyelmét arra, hogy javaslatainak többsége legfeljebb húsz év múlva váltható valóra, már ha egyáltalán. Az afganisztáni helyzet gyászos volt évtizedek óta, a nőknek szörnyű bántalmazásokat kellett elviselniük, a gyermekhalandóság elérte a tíz százalékot.

Ahogy közeledtek a táborhoz, Ginny hallotta a távolból a fegyverropogást. Sofőrjétől megtudta, hogy a dzsalalabadi táborok még az itteninél is rosszabbak. Negyvennél is több, javarészt vályogputrikból álló tábor volt a városban, amelyekben az éhségtől haldokoltak az emberek. A gyerekek szenvedtek a legtöbbet; a családok ide menekültek a belháborúk elől, hogy aztán az éhezés és az elégtelen orvosi ellátás végezzen velük. Nehéz volt eldönteni, melyik a rosszabb.

Majdnem háromévi terepmunka után Ginny tudta, hogy alkalmanként nem új életmódot kell bevezetniük, vagy a világot kell megváltoztatniuk, hanem csak segíteniük kell a helyieket, hogy átvészelhessék a megpróbáltatásokat. Hozzászózott a súlyosan sebesült asszonyokhoz, a megcsónkított, szörnyű betegségektől vagy a szimpla ellátatlanságtól haldokló gyerekekhez. De néha belehaltak pusztán abba is, hogy túl sok mindenen mentek át. Ginny munkája abban állt, hogy a rendelkezésére álló minden eszközzel segítette őket, és megtette, amire szükség volt.

Ahogy leszállt a teherautóról, óriási hullámban öntötte el a megkönnyebbülés. Az ilyen hely, ahol csak a túlélés meg az öfenntartás legegyszerűbb fortélyai számítanak, mindent átértékel az emberi méltóság és élet perspektívájában. Minden más, amin át kellett esnie, nyomtalanul eltűnt az érkezés pillanatában. Fontosnak és hasznosnak érezte magát, és legalább megpróbálhatta jobbra fordítani ezeknek az embereknek az életét, még akkor is, ha az eredmények elmaradnak a reményektől.

Rongyos gyerekek csatangoltak táborszerte műanyag szandálban vagy mezítláb, pedig dermesztő hideg volt. Az asszonyok burkát viseltek. Ginny is magára húzott egyet abban a pillanatban, amikor a gép leszállt Dzsalamabadban, hogy ne okozzon megbotránkozást vagy gondokat a táborban. Élt és dolgozott már máskor is úgy, hogy burka volt rajta, vagy legalább bekötötte a fejét. Sokszor gondolt Blue-ra a hosszú repülőúton, de a rá váró feladatok a háttérbe szorították a gyerek alakját. Megtette érte, amit tehetett, ám itt fontosabb munkája volt, és ugyancsak össze kellett szednie az eszét, hogy a feladataira összpontosíthasson. Az országban folyamatos

polgárháború tombolt. Philliptől hallotta, hogy népes lázadó bandák tanyáznak a közeli barlangokban. Ez sem okozott neki meglepetést.

A tábor szélén volt az orvosi rendelő, ahova gyakran hoztak sebesült civileket. Körükben riasztóan magas volt a halálozási arány, a túlságosan súlyos sérülések, az ellátatlan vagy elfertőződött sebek miatt. Kezdetlegesebb körülményeket el sem lehetett képzelni. Az utánpótlást helikopter hozta havonta egyszer, és amit kaptak, be kellett osztaniuk a következő szállítmány érkezéséig. Az Orvosok Határok Nélkül gyakran eljött, hogy ellássa a súlyos betegeket, egyébként a munkatársak igyekeztek megtenni mindent a rendelkezésükre álló eszközökkel.

A tábori személyzetben Ginny és Phillip azon kevesek közé tartozott, akik nem orvosok és ápolók voltak. Ettől függetlenül Ginny számtalanszor tartotta már műtősátrokban a tálat a gennyes kötéseknél és a véres rongyoknak. Erős gyomorral és erős vállra volt szükség az itteni munkához, mert gyakran kellett segíteni a teherautókról való lerakásban is. Mindenekelőtt azonban bátorság és jó szív kellett hozzá. Ginny nem változtathatta meg ezeknek az embereknek az életfeltételeit, vagy az országuk államformáját, de valamit javíthatott a körülményeiken, adhatott nekik vigaszt és reményt. Velük élt a táborban, vállalta ugyanazokat a veszélyeket, a tetteivel mondván el nekik, mennyire fontosnak tartja őket.

Két kislány, akik egymás kezét fogták, megbámulta a fősátor felé siető Ginnyt, és rámosolyogtak. A tábor felszerelését zömmel a hadseregtől selejtezték le, de használható állapotban, és a célnak megfeleltek. Ginny vastag gyakorlóruhát, férfianorákat és nehéz bakancsot viselt, mert dermesztően hideg volt, korábban havazott is. A katonaruhákra burkát húzta, amely alatt a jószolgálati aktivisták karpántját hordta az SOS/HR logójával. Két segélyszolgálatos a Vöröskeresztet képviselte, amellyel az SOS/HR szorosan együttműködött.

Ginny bejelentkezett, és bemutatkozott a táborvezetőnek, egy hatalmas termetű, vörös hajú angolnak, aki éktelen nagy bajuszt viselt. A fősátor hevenyészett asztalánál ült, gázpalackról működő hősugárzók között. Az emberek éjszakánként sátrokban

vagy a teherautókban aludtak. Rupert Macintosh, a táborvezető, valamikor katona volt. Az asszony még nem találkozott vele, csak hírből ismerte, hogy mennyire tehetséges, és évek óta dolgozik a terepen. Örült, hogy végre személyesen is láthatja.

– Már hallottam magáról – mondta Ginnynek, miközben kezet ráztak. – Úgy hírlík, az ördögnek is nekimenne. Figyelmeztetem, hogy itt nem óhajtok baleseteket. Mindent elkövetünk, hogy ne következzenek be, és szeretném, ha ez így is maradna. – Szigorúan nézett az asszonyra, majd váratlanul elvigyorodott. – Meg kell mondjam, jó a szerelése. – Ginny is elnevette magát. Az a bizonyos jó szerelése ugyanis katonaruhákból, bakancsból és egy burkából állt. Macintosh úgy hallotta, hogy Ginny szép nő, bár ezt nehéz volt megállapítani a sok gönctől. Még egy kötött sapkát és viselt a burkája alatt. Akik idejöttek, azoknak az öltözködését az időjárás és a nehéz munka szabta meg.

A parancsnok mesélt az eddigi akcióikról. Egy csapat asszony és gyerek elvergődött a táborig. A helyieknek nem tetszett, hogy nem is akarnak hazatérni, ahol csak bántalmazásban volt részük. Bár úgylis rákényszerülnek előbb-utóbb. Ginny azt is megtudta, hogy alig két napja az egyik faluban halálra köveztek egy megerősakolt nőt. Azért kövezték meg, mert „kísértésbe hozta” a támadóját, azaz ő volt a hibás az erőszakért. A férfit szabadon engedték, nyugodtan hazatérhetett. Tipikus történet volt, számtalanszor szembesültek már vele.

– Tud lovagolni? – kérdezte Rupert. Ginny bólintott. Látott kipányvázott lovakat és öszvéreket egy kötelekkel elkerített karámban. Az állatok segítségével jutottak el olyan helyekre a hegyek között, ahova nem vezetett út. Az asszony is kipróbálta már ehhez hasonló kiküldetések során.

– Túrhetően.

– Az megfelel.

Amikor csatlakozott a többiekhez az étkezősátorban, igencsak vegyes társaságot talált: franciák, britek, olaszok, kanadaiak, németek, amerikaiak egyesítették erőiket az emberi jogok megcsúfolása ellen. Ez a soknemzetiségű összetétel még izgalmasabbá tette a tábori életet, noha mindenki beszélt angolul, sőt Ginny értett egy keveset franciául is.

Az étel pontosan olyan szűkös és vacak volt, mint várta. A hosszú út annyira elcsigázta, hogy a vacsora végére majdnem belefejtelt a tányérjába az álmoságtól.

– Aludjon egy kicsit – javasolta Rupert, és megpaskolta a vállát. Egy német nő elvezette Ginnyt a sátrukhoz, amelyben kapott egy priccset. Hatan aludtak a sátorban, úgy, mint Blue a Houston Streetben. Ginnyt megnyugtatta ez a minden sallangtól lecsupaszított, spártai élet. Egészen más perspektívát adott a dolgoknak, a személyes panaszok elvesztették a jelentőségüket. Ezt már az első kiküldetésekor felfedezte. Azon az estén olyan fáradt volt, hogy le sem vetkőzött. Abban a pillanatban elaludt, ahogy belebújt vastag hálósákjába a priccsen, és csak hajnalban ébredt fel.

Másnap munkába állt az egyik sátorban, fordítói segítséggel vette föl a gyerekek kórtörténetét. A táborigak szigorú parancsot kaptak, hogy sohase avatkozzanak be a helyi politikába. A tavalyi évben nem háborgatták őket a lázadók, de mindenki tisztában volt vele, hogy ez bármelyik pillanatban megváltozhat.

Már egy hete tartózkodott a táborban, amikor öszvérháton fölmentek a hegyekbe, keskeny csapásokon kerülgetve a szirteket, keresve, ki szorul segítségre, vagy kit kell lehozni, hogy orvos lássa. A szállításhoz két öszvért hoztak magukkal, és le is hoztak egy hatéves fiút meg a tizenkilenc éves anyját. A fiú annyira megégett a tűzben, hogy eltorzult az arca. A fiatal-asszony további öt gyereket hagyott a viskójukban az anyja őrizetére. A férje és az apja nem akarták, hogy kitegye a lábát a faluból, de végül beleegyeztek a gyerek érdekében. A sűrűn elfátyolozott nő egy szót sem szólt az úton, lesütötte a szemét, és a táborban azonnal elvegyült a helyi asszonyok között.

Ginny hajnaltól majdnem éjfélig dolgozott mindennap, de sohasem érezte magát veszélyben. A környékeliek nem viselkedtek ellenségesen. A táborban folyamatosan nőtt az asszonyok és a gyerekek száma. Körülbelül egy hónap múlva átment teherautóval Aszadabadba, Kunar tartomány fővárosába, az egyik német nő, egy olasz férfi és egy francia apáca társaságában. Rupert megkérte, hogy küldjön el több e-mailt Aszadabadból, mert ott volt internet-hozzáférés, míg a táborban nem. Aszadabadban a rendelkezésükre bocsátották a

Vöröskereszt egyik irodáját, Ginny oda vette be magát Rupert jelentéseivel és közleményeivel. Kapott egy asztalt és egy számítógépet, hogy elvégezhesse a munkát, miközben társai körbejárták a várost. Miután elküldte Rupert e-mailjeit, úgy döntött, ebéd helyett inkább megnézi a saját postafiókját.

Három üzenete volt Beekytól, aki beszámolt apjuk hanyatlásáról, és sürgette a hűgát, hogy telefonáljon, amint tud. Ginny akkor már hat hete tartózkodott Afganisztánban; Becky két hete üzent utoljára, úgy látszik, akkor hagyott fel a próbálkozással, hogy elérje a hűgát. Üzenetein érződött, hogy idegesíti a hűga hallgatása, holott Ginny előre figyelmeztette az eshetőségre, hogy nem kapja meg a hazai e-maileket. Volt még egy e-mail Julio Fernándeztól, a Houston Street tanácsadójától, egy pedig Blue-tól, amelyet csak három napja postáztak. Az asszony úgy döntött, hogy Blue az első, és gyorsan megnyitotta az e-mailt. Ezekben a zsúfolt napokban sem feledkezett meg a fiúról, de többnyire nem gondolt rá, mert sürgetőbb feladatokat kellett megoldania.

Blue e-mailje bocsánatkéréssel kezdődött, amiből Ginny kitalálhatta a folytatást. Azt írta, hogy a Houston Streetben nagyon rendesek voltak hozzá, de ő nem bírja a megkötéseket. A többi srácért sem volt odáig. Akadtak köztük jó arcok, de az egyik szobatársa megpróbálta ellopni a laptopját, és akkora ricsaj volt éjszakánként, hogy nem bírt aludni. Tisztára olyan volt, mint egy állatkertben lakni, tehát most azért ír, mert be akarja jelenteni, hogy eljött. Nem tudja, hova megy, de nem lesz semmi baja. Reméli, hogy Ginny jól van, és visszajön majd egy darabban.

Amint Ginny ezt elolvasta, látta, hogy jött egy másik is, az iskolából. Értesítették, hogy Blue az ő távozása után két héttel kimaradt az iskolából. Az utolsó e-mailt Julio Fernández küldte, hogy ők próbálták rábeszélni Blue-t a maradásra, de a fiú mindenképpen távozni akart. Rosszul alkalmazkodott a szabályokhoz, írta a tanácsadó; az utcán túlságosan hozzászókkott, hogy azt tesz, amit akar. Ez nem szokatlan, de összeegyeztethetetlen azzal, amit ők várnak el a bentlakóktól. Vagyis Blue pontosan úgy viselkedett, ahogy Charlene megjósolta: megszökött az otthonból, és kimaradt az iskolából.

Ginnynek pedig fogalma sem volt, merre járhat most a fiú, és semmit sem tehetett az ügyben, mert majd csak hat hét múlva jár le a megbízatása. Mivel a tábor mindentől el volt vágva, és ez az egyetlen vékony aszadabadi szál fűzte össze őket a külvilággal, Ginny keze meg volt kötve. Innen nem nyomozhatta ki Blue-t.

Elsőnek a fiú e-mailjére válaszolt. Megírta, mennyire reméli, hogy minden oké. Megírta, hogy neki semmi baja. Könyörgött Blue-nak, hogy menjen vissza az otthonba és az iskolába. Emlékeztette, hogy a tervek szerint április végén tér vissza, és erősen számít rá, hogy Blue felkeresi a lakásán. Azzal próbálta nyugtatni magát, hogy Blue nélküle is kibírta tizenhárom évig, akkor csak kihúzza még hat hétig az utcán. Bár egy cseppet sem tetszett neki, amit a fiú művelt. Nagy csalódás, hogy ennyi kitartás sincsen benne, és otthagya az iskolát. De ebben a dologban majd akkor lép, ha visszamegy. Blue-nak addig meg kell állnia a saját lábán, úgy, mint korábban. Végül is elég tapasztalatot szerzett az utcán.

Utána köszönetet mondott Julio Fernándezenek a fáradozásáért, és megírta neki, hogy felkeresi, amint visszatért. Írt az iskolának, megkérdezte, nem tekinthetnék-e igazolt hiányzásnak a mulasztást, megígérte, hogy Blue mindenben behozza a lemaradását. Ez persze csak hamuka volt, de egyelőre ennyit tehetett. Utoljára Beckynek írta meg, hogy a tábornak nincsen semmiféle összeköttetése a külvilággal, csak a rádiók, azok meg rövid hatósugarúak, és kizárólag vészhelyzetben vehetők igénybe. Elküldte a rövid szöveget, azután felhívta Beckyt a Vörös kereszt telefonján. Nővére a második kicsengésre fölvette.

– Hol a pokolban vagy? – kérdezte aggodalmasan.

– Afganisztánban! Te is tudod, hogy hol vagyok. A táborból nincs e-mail. Ittlétem alatt most jöttem be először és valószínűleg utoljára a városba. Mi van apuval? – Rettegve várta a választ, hogy az apjuk meghalt.

– Javult. Egy új gyógyszerrel próbálkoznak nála, és az mintha működne. Valamivel tisztább, legalábbis reggelente. Viszont estére továbbra is egy rom. De most már altatót is kap, legalább azon nem kell izgulnom, hogy elkóborog a házból éjszaka, miközben mi alszunk. – Beckyt annyira nyomasztotta ez

a lehetőség, hogy hónapok óta alig bírt aludni.

– Na, hál’ istennek! – Ginny rémülete rögtön alábbhagyott, amikor ezt hallotta.

– Rettentően szeretném, ha visszajönnél, és észszerűbb életet élnél. Kész örület, főleg most, hogy itt van még apu. Nem érhetlek utol, ha netán romlana az állapota, vagy meghalna.

– Megvan nálad a vészívószámom a helyi Vöröskeresztnél. Az előtt adtam oda, hogy eljöttem – emlékeztette Ginny a nővérét. – Válsághelyzetben értem küldenek valakit a táborba. Különben is, hat hét múlva otthon vagyok.

– Ezt nem csinálhatod tovább, Ginny. Harminchat éves vagy, nem holmi kölyök a Békehadtesttől, akinek nincsen semmi felelőssége. Képtelenség, hogy folyton én döntsek mindenről. Ebben neked is részt kell vened.

– Már megmondtam, hogy amint visszajöttem, átmegyek L.A.-be!

– Hogyne, majdnem három éve hallom tőled!

Ginny inkább nem mondta, hogy itt sokkal több hasznát veszik, mint L.A.-ben.

– Rövidesen be kell fejeznem, mert a helyi Vöröskereszt vonaláról beszélek. Adjál egy puszit apunak a nevemben.

– Vigyázz magadra, Ginny. Tedd meg nekünk azt a szívességet, hogy nem gyilkoltatod le magadat.

– Majd igyekszem. Neked L.A.-ben sokkal több esélyed van arra, hogy lelőjenek, mint nekem itt. A táborban teljes a békesség.

– Az jó. Szeretlek.

– Én is téged – felelte Ginny, bár a nővére az örületbe kergette időnként. El nem tudta képzelni, hogy olyan életet éljen, mint Becky, vagy akár olyat, amilyen az övé volt valaha. Beckynek az élet a férjet, a gyerekeket, a pasadenai lakást jelenti. Valamikor, amikor Ginny még Mark felesége volt, Becky felületesnek és túlságosan villogósnak tartotta az életüket. Most meg azt mondja, hogy a húga eszelős. Az ő életük sosem futott párhuzamos vagy azonos vágányon. Gyakorlatilag semmiben sem hasonlított. Becky sohasem helyeselt semmit, amit ő tett. Ez a tudat kissé enyhítette szavainak élet, ám Becky a gyerekkoruk óta akkor is az örökké dohogó idősebb testvért jelentette

Ginnynek.

Telefonálás után kinyomtatta a bejövő üzeneteket Rupertnek, majd elindult, hogy megkeresse a többieket, akik éppen az ebédelést fejezték be egy közeli vendéglőben. Az étel olyan borzalmasan festett és szaglott, hogy Ginny csak örülhetett, amiért kihagyta, és inkább az e-maileket intézte a Vöröskereszt irodájában.

– Mit ettetek? Pestispitét? – kérdezte fintorogva, és csak egy teát volt hajlandó meginni. Ebéd után egy ideig bóklásztak a városban, aztán visszatértek a táborba induló teherautóhoz.

Ginny átadta az üzeneteket Rupertnek, azután beszélgettek egy kicsit. Hideg volt, éjszakánként ugyanúgy fagyott még mindig, mint amikor az asszony megérkezett. Errefelé tél volt még március elején is. Szóba kerültek az orvosi problémák, a parancsnok jelezte, hogy pár nap múlva ismét fölmennek a hegyekbe, és kérte Ginnyt, hogy tartson vele, mert tetszett neki, ahogy az asszony bánik a helyiekkel. Különösen értett a gyerekekhez, akiket gyöngéd szeretettel vett körül.

– Neked is kéne már egy – mondta mosolyogva. Rupert nő volt, és hírhedett szoknyavadász. Angliában volt felesége, de alig látta. Nem ismerte Ginny előéletét, és elcsodálkozott, amikor az asszony arca megfagyott a javaslatától.

– Tulajdonképpen... volt egy kisfiam – mondta tétován. – Karambolban halt meg, a férjemmel együtt. – *Az én hibámból*, gondolta, bár ezt inkább nem tette hozzá.

– Elnézést – szégyenkezett Rupert. – Ostobaságot mondtam. Fogalmam sem volt róla. Azt hittem, te is olyan amerikai szingli vagy, akik addig halogatják a házasságot és a gyerekeket, amíg negyvenévesek nem lesznek. Elég sok van belőlük manapság.

– Nincs semmi baj – mosolygott sztoikusán Ginny. Ezeket a szavakat mindig nehezebbre esett kimondani; utálta, hogy olyan szánalomra méltónak látszik tőlük, utálta a tragédia mellékzöngéjét, viszont nem lett volna helyes letagadni Mark és Chris létezését. Ettől Rupertnek és neki is arra kellett gondolnia, hogy milyen keveset tudnak egymásról, és mi vezette őket ehhez a munkához. Rupert az orvosi egyetemről maradt ki, és olyan felesége volt, hogy örült, ha évente csak egyszer-kétszer kellett látnia.

– Gondolom, nincs másik gyereked – mondta őszinte együttérzéssel. Az asszony a fejét rázta.

– Ezért kerestem magamnak ezt a fajta munkát. Így legalább hasznomat veszi valaki, ahelyett, hogy otthon ülnék, és siratnám magamat.

– Bátor nő vagy – mondta csodálattal a parancsnok.

Ginny abban a pillanatban látta magát, ahogy Mark és Chris halálának évfordulóján belebámul az East folyóba. Kizárólag az tartotta vissza, hogy azon az estén találkozott Blue-val, és azóta másképp látta az életét. Hosszú idő óta először tudott reménykedni, éppen ezért most a fiúnak is segíteni akart.

– Nem mindig – felelte őszintén. – Voltak nagyon vacak pillanataim, de itt nincs időm velük foglalkozni.

Rupert bólogatott, és visszakísérte az asszonyt a központba. Még burkában és a több réteg ruhában is látszott rajta, milyen szép nő. A parancsnok már az érkezésekor kiszúrta, de Ginnyt a társai tájékoztatták Rupert híreről, ő pedig vigyázott, hogy sose bátorítsa a férfit, aki végül is nős volt, Ginny pedig nem akart bonyodalmakat. Ő dolgozni jött ide.

A jövés-menés fordulatossá tette a tábori életet. Időnként új emberek érkeztek: egy küldöttség Genfből, az emberi Jogok Főbiztosságától, egy német orvoscsoport, akiket lelkes örömmel fogadtak. Ginny és még néhányan fellovagoltak velük a hegyekbe. Az orvosok a világra segítettek egy újszülöttet, és megvizsgáltak számos beteg gyermeket. Kettőt le is hoztak a táborba az anyjukkal együtt, további kezelés céljából.

Két héttel távozásának tervezett időpontja előtt Ginny ismét felment a hegyekbe az orvosi személyzet néhány tagjával. Eddig minden simán ment, az utódjának a következő héten kellett megérkeznie a New York-i irodából. Fesztelenül diskurált Enzoval, a fiatal olasz medikussal, aki az előző héten jött hozzájuk. Ahogy léptettek fölfelé lovaikkal és öszvéreikkel a meredek, sziklás ösvényen, éppen arról beszélgettek, mit akarnak enni otthon elsőnek, mert itt szűkös és úgyszólván ehetetlen volt az étel. Túljutottak egy nehéz kanyaron, és elhaladtak a barlangok mellett, ahol a közhiedelem szerint lázadók bujkáltak. Ginny és Enzo éppen nevettek valamin, amit a fiatalember mondott. Ekkor lövés dördült a közelben, és az

asszony lova felágaskodott.

Ginny megragadta az állat sörényét, és imádkozott, nehogy lezuhanjanak az ösvényről a meredek vízmosásba. Sikerült megnyugtatnia és visszahátráltatnia az állatot a szurdok széléről, de a ló farolt. Az olasz megpróbálta elkapni a kantárt, hogy segítsen az asszonynak, ám újabb lövés dördült, még közelebb. Ginny azonnal a vezetőre nézett, aki intett, hogy nyomban forduljanak vissza. Enzo abban a pillanatban a lova nyakára rogyott, a tarkóján lőtt seb tátongott, és kifolyt rajta az agya. Ginny első látásra megállapította, hogy halott.

Az egyik német sietve megragadta Enzo lovának kantárját, és vezetni kezdte társait, le a hegyről. Futottak, ahogy bírtak. További lövöldözésre nem került sor, így egyedül Enzo veszett oda a segélyszolgálatosok közül, majdnem egy év kihagyás után. Csupán a tábor közelében lassítottak. Az egyik férfi leemelte a lóról Enzo tetemét, akit addig valahogyan sikerült megtartaniuk a nyeregben. Mindnyájukat sokkolta a váratlan halál.

Kevés idő múltán az egész csapat összegyűlt Rupert sátrában, hogy megbeszéljék, milyen biztonsági intézkedéseket foganatosítsanak éjszakára. Egyikük sem érzékelte, hogy követték volna őket lefelé. Végül arra a következtetésre jutottak, hogy nem célzott lövés volt, csak véletlenül találták el Enzót, akinek ponyvába burkolt földi maradványait teherautó vitte a városba, hogy a Vöröskereszt hazaszállíttathassa Olaszországba.

Rupert mindenkit figyelmeztetett, hogy legyenek fokozottan óvatosak. A férfi segélyszolgálatosokat beosztotta éjszakai őrségbe. Rádión felvették a kapcsolatot a helyi hatóságokkal, és a rendőrség megígérte, hogy kiszáll. Feszült volt a hangulat a táborban. Ginny és a többiek igyekeztek megakadályozni, hogy az asszonyok és a gyerekek pánikba essenek, ám a magabiztosságot egy csapásra felváltotta az ugrásra kész félelem. Ginnynek ismét tudomásul kellett vennie, mennyire veszélyes a munkájuk, és mennyire nem szabad legyinteniük a kockázatokra.

Utána Rupert áthívta a saját sátrába. Komor arccal ült vacak asztalánál.

– Téged és még néhány nőt hazaküldelek a jövő héten. Most hallottam, hogy az éjszaka egy másik orvlövészt is észleltek pár

mérföldnyire. Úgy gondolom, hamarosan forró lesz a talaj a lábunk alatt. – Ginny már tudta, hogy őt egy férfi segélyszolgálatos váltja fel. Rupert igazi profiként nagyon vigyázott minden munkatársára, mind a férfiakra, mind a nőkre.

– Jobban érzem magamat, ha pár lány hazamegy. Te két és fél hónapig voltál itt, majd nem az egész idődet lehúztad, a munkádat elvégezted. Ez elég. – Ginny hozzájárult ahhoz, hogy az utolsó két hónapban a tábor még a szokottnál is olajozottabban működjön.

– Hajlandó vagyok maradni – szólt csendesen az asszony. – Legföljebb nem megyünk a hegyek közé. – A lázadók ritkán bújtak elő a barlangokból.

– Tudom, hogy hajlandó vagy. Mindig. De most ideje, hogy hazamenj – szögezte le Rupert. Ginny belátta, hogy felesleges vitakoznia: a parancsnok már döntött. Az asszony köszönetet mondott neki, és távozott. Kissé olyan volt, mint a hadseregben, az ember azt tette, amire utasították. Rupert nagyon katonásan igazgatta a tábort. Látszott rajta, hogy visszavonult katonatiszt, és megszokta az engedelmességet. Ginny visszatért a sátrába, és megmondta a többieknek, hogy hazaküldik őket. Rupert itt tartja a férfiakat, de a lehető legtöbb nőt ki akarja zsuppolni a táborból, mert félti őket. Hálótársai fellélegeztek a hírtől. Egyedül Ginny mondta, hogy kész maradni, és meg is tette volna, ha Rupert engedélyezi.

Enzo halála nyomasztóan ült a táboron a következő néhány napban. Újabb incidensekre nem került sor, de Rupert nem engedett abból, hogy a nőknek haza kell menniük. A távozó listájának élén Ginny állt. Azon a napon, amikor megérkezett az utódja, Rupert ismét hívatta a nőket a sátrába.

– Holnap indultok – mondta csendesen. – Azt hallottam, hogy a közeljövőben számítani kell az erőszak fokozódására. Azt hiszem, a tábort is máshova költöztetjük, de ti elhúztok előbb. – Mindenkinek köszönetet mondott a lelkiismeretes munkáért, majd amikor a többiek már távoztak, még néhány percet beszélgetett Ginnyvel. – Öröm volt veled dolgozni – mondta. – Már akkor is jókat hallottam rólad, mielőtt idejöttél, de a valóság messze felülmúlta a beharangozót. – Elmosolyodott. – Fenemód bátor asszony vagy, és szenzációs munkát végzel. – Nagy dicséret

volt ez egy vérprofi szájából. – Remélem, minden a legnagyobb rendben lesz majd otthon, és azt is remélem, hogy találkozunk még valamelyik ehhez hasonló diliházban. Kell lenniük lazábbaknak is.

Rupert igazság szerint a legveszélyesebb bevetéseket szerette a legjobban. Hiányzott neki az ütközetek adrenalinmámora, és önmagát sosem féltette. Igazi harcos volt, és Ginnyt azért csodálta, mert annyira hasonlítottak. Az asszony sem félt semmitől. Még akkor sem esett pánikba, amikor Enzót lelőtték: rendíthetetlen nyugalommal segített egy másik lovasnak, hogy kétfelől megtarthassák a holtat a nyeregben, és egy pillanatig sem izgult, hogy őt is lelőhetik.

– Most egy darabig New Yorkban maradsz? – kérdezte, egy kis fecsegéssel oldva a feszültséget, mielőtt az asszony elmegy csomagolni.

– Sosem töltök ott hosszabb időt – mosolygott Ginny. – Olyan vagyok, mint te. Itt szeretek lenni, itt éledek fel, ettől a munkától. New York unalmas.

– Igen, kétségtelenül, ott senki sem lődöz rád barlangokból. Ezt a részt jobb lenne kihúzni. – Ám mindketten tudták, hogy ez is benne van a pakliban.

Azon az estén csendes, de kedélyes vacsorát tartottak az étkezősátorban. Másnap Rupert elbúcsúztatta az utazókat. Ginnyvel együtt még öten távoztak: két lyoni lány, akik hat hónapja egyszerre érkeztek egy francia szervezet megbízásából, egy angol lány, két német nő. Ginny végigjárta a tábort, elbúcsúzott azoktól az asszonyoktól és gyerekektől, akiket különösen megszeretett. A teherautó még ki sem húzott a táborból, és neki máris hiányzott az a fesztelen, bajtársias hang, amelyet annyira szeretett. A hat nő végigbeszélgette az utat Aszadabadtól Dzsalamalabadon át Kabulig, ahol búcsút kellett venniük egymástól.

A csoportból egyedül a két francia lány örült, hogy távozhatnak. A két német és az angol ugyanolyan bánatos volt, mint Ginny. Tudták, hogy nehéz lesz alkalmazkodniuk a szolgálaton kívüli élethez. Beszélgetés közben kiderült, hogy Ginny volt az egyetlen, aki három éve dolgozott aktív segédszolgálatosként. A nők ismeretségi körében senki sem bírta

ennyi ideig a terepmunkát. Ginny viszont el sem tudott képzelni mást. El sem tudta képzelni, hogy beüljön egy íróasztalhoz New Yorkban. Neki ez lett az élete.

Már leszálltak a kabuli reptéren a dzsalalabadi gépről, amikor töprengeni kezdett, hogy tulajdonképpen milyen is lesz New Yorkban ismét. Általában viszolygott hazatérni sivár, üres lakásába, nem létező életéhez. Ám ezúttal alig várta, hogy New Yorkban legyen. Meg kell találnia Blue-t. Nagyon remélte, hogy a gyerek már a hazatérése napján beállít hozzá. De ha nem, Ginny minden erejét Blue felkutatására fordítja, és tűvé teszi érte a várost. Hullámokban csapott le rá valamilyen különös rémület, ha arra gondolt, mi lesz, ha nem látja soha többé. Biztosan maga alatt lesz. Meg fogja keresni, kerül, amibe kerül.

Skype-on próbálta elérni a kabuli repülőtérrel, de nem kapott választ. E-mailt küldött neki, mielőtt felszállt a gépe. A londoni csatlakozáskor ismét próbálkozott. Blue nem válaszolt sem Skype-on, sem e-mailben. Úgy hallgatott, mint aki megkukult. Visszament volna a sufniába? Április elején jártak, már nem volt túl hideg, Ginny ettől nem esett pánikba. De akkor is meg akarta találni minél előbb, tudni akarta, hogy van, miért hagyta ott az iskolát. Ha pedig egyszer megtalálta, ígéretéhez híven átrepül L.A.-be, hogy megnézzék Beckyt és az apját.

Blue-ra gondolva aludt el a New Yorkba tartó gépen, és Blue-ról álmódott akkor is, amikor felébredt. Láttá gondolatban huncutkodónak, láttá halálosan komolynak. Mire leszálltak, kiröppent a szeméből az álom. A lakásán csak letette a csomagjait, és már indult is a sufnihoz, de Blue nem volt ott. A város visszafoglalta a szerszámokkamrát, és lelakatolta az ajtót. Mivel a sufni így kiesett, Ginnynek halvány sejtelme sem lehetett róla, merre járhat Blue.

Másnap úgy ment el a Houston Streetbe, hogy meg sem állt közben reggelizni, és beszélt Julio Fernándezzel. A tanácsadótól megtudta, hogy Blue sosem alkalmazkodott igazán a szabályokhoz – vannak ilyen srácok, akik képtelenek rá –, és visszaszökött az utcára. Ezek a gyerekek azt az életet ismerik, és néhányuk jobban feltalálja magát benne, a komfort hiánya és a kockázatok ellenére is. Fernández mindenesetre sok szerencsét kívánt az asszonynak a gyerek felkutatásához.

Ginny telefonált Charlene-nek, aki ugyancsak nem tudta, merre lehet az unokaöccse. Ginny távollétének idején Blue nem hallatott magáról, és Charlene már hét hónapja nem beszélt vele. Természetesen nem mulasztotta el emlékeztetni Ginnyt, hogy ő előre megmondta...

Ginny folytatta a kutatást más szállókon és olyan helyeken, ahol értesülései szerint hajléktalan gyerekek dekkolnak. Járt átmeneti szállókon. Aztán a hét végére feladta. Nem tehetett mást, ki kellett böjtölnie, hogy a fiú magától beállítson. Több e-mailt küldött neki, amelyekre nem kapott választ, és hagyott egy üzenetet a hajléktalan gyerekek egyik weboldalán, mert hátha Blue laptopját ellopták, vagy elvesztette. Ennél többet nem tehetett. Meglehetősen zaklatott állapotban adta le a jelentést az SOS/HR irodájában, ahol mindenki hallott az orvlövésről, és nagyon megkönnyebbültek, amikor látták, hogy Ginnynek nem esett baja.

Fellelegzett Becky is, aki ugyancsak értesült a híradóból a tragédiáról. Az apjuk állapota folyamatosan javult az új gyógyszertől, bár a testvérek tisztában voltak vele, hogy ez csak átmeneti fejlemény, egy idő után újra kezdődik a hanyatlás, a gyógyszerelés csak ideiglenesen fékezheti meg az Alzheimerert. Ginny felajánlotta, hogy beszél az öreggel telefonon, amit Becky azzal hátrított el, hogy a telefontól még mindig csak jobban összezavarodik az apjuk.

Tíz nappal a visszatérése után Ginny céltalanul ténfergett a lakásában, és éppen azon töprengett, látja-e még valaha Blue-t, amikor telefonáltak az irodából, hogy Washingtonban szenátusi meghallgatás lesz az afganisztáni nők helyzetéről, és őszerintük senki sem alkalmasabb az iroda képviselőjére Ginnynél, aki csak az imént jött haza onnan. Ginny máskor lelkesedett volna a megbízásért, de most a Blue utáni sikertelen kutatás elvette tőle a kedvét. Ismét elveszített valakit, aki fontos volt számára, és bár a gyerek nem sokáig időzött az életében, máris bevette magát a szívébe. Mélységesen lehangolta, hogy sehol sem találja. Csupán abban reménykedett, hogy ép és egészséges, nem sebesült meg, vagy nem történt vele még valami annál is rosszabb.

A következő hétre tűzték ki a szenátusi meghallgatást. Ginny azzal töltötte a hétvégét, hogy megírta a beszámolóját az

afganisztáni nők helyzetéről, ami az országban jelen levő jószolgálati szervezetek minden fáradozása ellenére is nagyon keveset javult. Az ősi szokások úgyszólván megváltoztathatatlanok voltak, a megsértésükért szigorú büntetés, gyakran halál járt. Belevette a jelentésbe annak a két asszonynak az esetét, akiket halálra köveztek olyan bűnökért, amelyeket férfiak követtek el ellenük. Kultúrájuk magában egyesítette mindazt, ami változtatás után kiáltott. Am a változásokért indított harcot még nem nyerték meg, és várhatóan évekig nem is fogják.

Hétfő délután kellett elmondania a beszédet az emberjogi albizottság előtt. Rajta kívül két felszólaló volt, ő került sorra utoljára. Azt tervezte, hogy az Acela expresszrel utazik Washingtonba, hogy röviddel déli tizenkettő után érkezzen.

Öltözködési szokásaival szöges ellentétben, sötétkék kosztümben és túsarkúban jelent meg a főpályaudvaron. Diplomatautójában hozta a beszédjét és a laptopját, hogy az úton is csiszolgathassa a szöveget. Éppen szállt volna fel a vonatra, amikor véletlenül megfordult a peronon, és meglátott egy kölyöcsapatot, amely akkor rohant el mellette. Leugrottak a peronról, és a vágányokon keresztülágva száguldottak egy beugróhoz az alagút falában, amelyben más gyerekek is tanyáztak leterített hálósákokon. Veszélyes utat kellett megtenni odáig, ám a kölykök olyan leleményesek voltak a bujkálásban, hogy a pályaudvar biztonsági őrői sohasem kapták el őket.

És akkor váratlanul észrevett közöttük egy ismerős alakot. Az ócska anorákot viselte, amelyet Ginnytől kapott a megismerkedésük estéjén. Az asszony körülnézett, látta, hogy senki sem figyel. Leugrott a peronról, megbotlott, és majdnem elesett. Blue nevét kiáltozva bukdácsolni kezdett a vágányokon át.

A fiú megfordult a neve hallatán, és amikor meglátta Ginnyt, olyan lett az arca, mintha kísértet jelent volna meg előtte. Az a tekintet ékesszólóan elmondta Ginnynek, hogy Blue egy percig sem hitt a visszatérésében. Azt hitte, soha többé nem látja az asszonyt, aki most a nevét kiabálva, túsarkúban próbál eljutni hozzá a vágányok között. Földbe gyökeredzett a lába, majd

lassan elindult Ginnyhez. Megálltak a vasúti pályán, ahol szerencsére éppen nem jött vonat. Ginny zihált a futástól, és billegezt a túsarkain.

– Két hete kereslek mindenütt! – mondta, belemélyesztve tekintetét a ragyogó kék szempárba. – Hol voltál?

– Itt – felelte egyszerűen Blue, és a peron felé mutatott, ahol a társai gyülekeztek. Egész fészekalja hajléktalan kölyök lakott a főpályaudvaron.

– Miért jöttél el a Houston Streetből, és miért maradtál ki az iskolából?

– Nem szerettem. Az iskola meg buta.

Ginny szívesen ráördített volna, hogy ő is buta, ha azt képzei, hogy hét osztállyal boldogulhat az életben, de inkább hallgatott. A fiú kitalálta, mire gondol.

– Ostobaság volt! – mondta haragosan az asszony. – És miért nem feleltél az e-mailjeimre, hogy legalább tudjam, merre jársz? Megvan még a laptopod?

– Igen. Azt hittem, zabos lesz rám – felelte elfogódottan Blue.

– Az is vagyok, de ez nem jelenti azt, hogy ne törődnék veled. – Hallotta, hogy utoljára mondják be a washingtoni vonat indulását. Nem maradhatott tovább, de most már legalább tudja, hol van Blue. – Mennem kell. Washingtonba utazom, csak éjszaka érek vissza. Gyere el holnap a lakásomra, és akkor majd beszélünk.

– Oda nem megyek vissza – makacskodott a fiú. Ginny nem tudta, hogy a Houston Streetre vagy az iskolára érti-e, de nem maradt ideje megvitatni. Még egyszer ránézett, aztán hirtelen átölelte, magához szorította, és Blue visszaölelte.

– Gyere el hozzám. Nem fogok ordítani veled – ígérte. Blue bólintott, Ginny nekivágott magas sarkú cipőjében a pályának. A peronon megfordult, hogy intsen Blue-nak, aki visszaintett, utána pedig inaszakadtából rohant az Acelához, és éppen sikerült bevágódnia a csukódó ajtón. Megállt az ablaknál, amíg a szerelvény kihúzott az állomásról, és látta Blue-t az alagútban, ahogy fecseg és nevetgél a többi kölyökkel, a társaival abban a különös életben, amelyhez szokott. Több mint két hónapja tért vissza az utcára, ami nagy idő az ő korában.

Ginny kíváncsi volt, vajon meglátogatja-e a lakásán a fiú. Az is lehet persze, hogy már eldöntötte: nem óhajt része lenni az ő életének.

A vonat gyorsított. Ginny kócos volt, a kosztümkabátja kigombolódott, az egyik cipőjét lehorzsolta. Igyekezett lecsillapodni, hogy átolvashassa a beszédét, de a szíve majd' kiugrott a boldogságtól, mert megtalálta Blue-t, és most nem tudott másra gondolni.

Hetedik fejezet

A szenátor, aki meghívta Ginnyt a nemzetközi emberjogi albizottság ülésére, autót küldetett elé a washingtoni Union pályaudvarra. Ginnynek, aki hallani akarta a többi felszólalót, annyi ideje maradt, hogy útközben bekapjon egy szendvicset. A helyszínen már várták, és azonnal beengedték a terembe, ahol helyet foglalt a hallgatóság soraiban. A két másik beszéd lélekbe markoló képet festett a nők ellen Afrikában és a Közel-Keleten elkövetett atrocitásokról. Utána az elnök szünetet rendelt el, így Ginnynek volt ideje megfésülni a haját és kirúszolni a száját.

Most ő került sorra: odakísérték a pódiumhoz, a pulpituson ülő bizottság elé. Felolvasta beszédét az afganisztáni nők emberi jogainak lábbal tiprásáról. A szövegben nem szerepeltek új adatok, ám a szenvedélyes előadás és a felsorolt példák megrázták a hallgatóságot. Ginny negyvenöt percen át beszélt, és amikor végzett, megrendült csend telepedett a teremre, mialatt a közönség próbált magához térni a hallottak hatása alól.

Jólesett, hogy tehet valami jót; egy pillanatra a tévés éveket juttatta az eszébe, amikor élvezettel riporterkedett. Újságírói hozzáértését eltemette és elfelejtette, más emberré változott, olyasvalakivé, aki feldúlt országokba járt, nyomorúságos körülmények között lakott, és amennyire lehetett, megpróbálta orvosolni a világ bajait. Ám ezekben a percekben, tengerészkek kosztümben, túsarkú cipőjében ismét egy másfajta világhoz tartozott, és ez nem volt kellemetlen. Csak azt sajnálta, hogy Blue nem volt itt. Izgalmas élmény lenne közéről látnia, hogyan működik a szenátus. Még ő is megilletődött, hiszen az ember nem vehet részt mindennap szenátusi meghallgatáson.

Az albizottság elnöke megköszönte a beszédet, és Ginny visszatért a helyére. Pár perccel később a meghallgatást berekesztették. Több sajtófotós lefényképezte a teremből távozó Ginnyt. Az épület előtt már várta az autó, hogy visszavigye a pályaudvarra, ahonnan az Acelával utazott haza New Yorkba.

Olyan fárasztó volt a nap, hogy elaludt a vonaton. Este tízkor ért haza, megfürdött, átgondolta, mi minden történt, majd ágyba

bújt. Blue vajon jelentkezik másnap? Félő, hogy nem. Ebben az esetben menjen-e vissza a pályaudvarra, beszéljen-e vele még egyszer? Vagy hagyja annyiban? Elvégre Blue-nak joga van arra az életre, amelyet akar, ő nem kényszeríthet rá egy jobbat. A döntést a fiúnak kell meghoznia.

Reggel megszólalt a kapucsengő, épp akkor, amikor ő a netes híreket olvasta egy csésze kávé mellett. A *New York Times* tudósításánál tartott az ő tegnapi beszédéről, nagyon dicsérték. A kaputelefonhoz ment, reménykedve, hogy Blue az, és repesett örömeiben, amikor meghallotta a fiú hangját. Beengedte, és Blue egy perccel később kiszállt a liftből. Ginny az ajtóban várta. A fiú még mindig azt a bizonyos anorákot viselte, és mintha megnőtt volna, meg valamivel érettebbnek látszott, mint három hónapja. Visszatérése az utcákra megváltoztatta. Kevésbé kisfiús lett, jóval felnöttesebb. Egy pillanatig habozott, amikor Ginny a hajdani alvóhelyére, a díványra mutatott. Az asszony megsejtette, hogy kínosan érzi magát a lakásban. Aztán mégis levetette az anorákját, és helyet foglalt.

– Ettél? – kérdezte az asszony. A fiú bólintott. Ginny nem hitte el neki, de annyiban hagyta a dolgot. – Na, és hogy vagy? – kérdezte udvariasan, a fiú szeméből próbálva kiolvasni az igazságot. Az utcán nem könnyű az élet. Láta, hogy Blue magával hozta az iskolai hátizsákját; nyilván abban van a laptop. A fiú most már sehol sem hagyhatta az értéktárgyait, így mindig magával hurcolta őket.

– Jól – felelte halkán Blue. – olvastam arról a segélyszolgálatosról, akit agyonlőtt az orvlövész Afganisztánban. Örülök, hogy nem maga volt – mondta komolyan.

– Mellettem lőtték le. Nagyon rendes ember volt – mondta Ginny, és Enzóra gondolt. – Emiatt küldtek előbb haza néhányunkat. Majdnem két hete vagyok már New Yorkban. Téged kerestelek. – Tekintetük találkozott, azután Blue lesütötte a szemét.

– Jól vagyok – ismételte meg. – Csak nem nekem való volt a Houston Street. Voltak ott olyan srácok, akiket nem csíptem.

– Szerettem volna, hogy ott maradj. No és mi van az iskolával? Most mihez kezdesz? Tudod, hogy mire célzok. – A fiú bólintott.

– Nem tudom, mihez kezdek. Még a tanárokat sem érdekelte, hogy elkészítettük-e a házi feladatot. Egyszerűen csak olyan butaságnak éreztem, hogy ott ülök és pocsékolom az időmet nap mint nap.

– Tudom, hogy így érzed, de akkor is el kell végezned a nyolc általánost. – Blue erre majdnem felnyögött, holott tudta, hogy az asszonynak igaza van.

– Vissza akarok jönni – mondta alig hallhatóan, és ismét szembenézett Ginnyvel.

– Nálam akarsz lakni? – hökkent meg az asszony. Azt hitte, Blue már őt is kiiktatta.

A fiú bólintott, és valamivel erősebb hangon folytatta:

– Azt hittem, sosem jön vissza, és már úgysem számít, hogy mit csinállok.

– Sokat számít – jelentette ki az asszony. – Különben is megmondtam, hogy visszajövök! – A fiú csak vállat vont.

– Nem hittem el magának. Az emberek folyton azt mondják, hogy visszajönnek, pedig nem. – Attól rettegett, hogy Ginnyt megölhetik, így hát otthagyt a csapot-papot, és visszament az utcára.

– És mit akarsz csinálni, ha majd ismét nálam laksz? Mert olyan nincs, hogy csak ülsz, tévézel, és játszol a laptopodon.

– Nem tudom. – Blue egy percig lógatta a fejét, azután felnézett Ginnyre.

– Ha itt maradsz, akkor iskolába kell járnod, és nem maradhatsz ki még egyszer. Ki kell tartanod. Én egy hónap múlva újból elutazom, te pedig beköltözöl az otthonba. Tudnom kell, hogy biztonságban vagy, nem pedig az utcán viszed vásárra a bőrödöt. Visszajöhetsz ide, Blue, de kizárólag akkor, ha megegyezünk ezekben a dolgokban, te pedig teljesíted, amit ígértél. Nem akarom, hogy itt lebzselj a díványomon, és ne csinálj semmit, csak mert unatkozol, és lusta vagy visszamenni az iskolába.

– Rühellem a szállót is, meg az iskolát is! De ha maga akarja, akkor megyek.

– Magadnak kell akarnod az iskolát. Nem loholhatok mögötted, mint egy rendőr, különben sincs kedvem hozzá. Ha én „akarnám”, hogy bármit is csinálj, csak megszöknél ismét. Neked

kell akarnod azt, ami hozzásegít, hogy elérd a célokat. És ha csapat leszünk, akkor nekem ne csatangolj az utcán, amíg oda vagyok. Betegre aggódnám magamat miattad, úgy, mint most, és a világ végéről, meg onnan, amilyen helyekre én járok, semmit sem tehetnék érted. Tudnom kell, hogy ha azt mondod, hogy ez így és így lesz, akkor állod a szavadat. Ugyanúgy, mint én, amikor azt mondom, hogy hazajövök. – A fiú komolyan bólintott, és Ginny látta rajta, hogy komolyan is gondolja. Segíteni akar rajta, hajlandó megengedni, hogy Blue nála lakjon, szívesen is látja, de akkor nem, ha a fiú ismét megszökik és kimarad az iskolából, mihelyt ő nem tartja rajta a szemét. Ő egy megbízhatóbb Blue-t akar. – Szóval, mi a véleményed?

– Az a véleményem, hogy utálok visszamenni az iskolába és a Houston Streetben lakni – felelte komolyan a fiú, majd váratlanul elvigyorodott. – De magáért megteszem, mert jó ember, és nem akarok magának balhét. Most már visszajöhettek?

Olyan hálás volt az arca, hogy Ginny könnyes szemmel mosolygott. Már azt hitte, hogy elvesztette Blue-t, amikor a gyerek eltűnt. Támadt egy ötlete.

– Igen, visszajöhetsz, de nem alhatsz többé a díványomon.

– Az is oké – mondta tárgyilagosan a gyerek. – A nagynénémnél a padlón aludtam, vagy a fürdőkádban, amikor a fiúja is ott volt. Az egy seggfej – tette hozzá a nyomaték kedvéért. Ez volt az első alkalom, hogy szóba hozta Haroldot, akiről Ginny eddig csak annyit tudott, amennyit Charlene-től hallott. – Itt is alhatok a padlón.

– Nem erre gondoltam. – Intett Blue-nak, és hátravezette a másik hálószobába, amely a beköltözése óta tele volt kibontatlan dobozokkal. – Van számodra egy munkám, természetesen minimálbérért. Szétkapjuk ezt itt, kicsomagoljuk a dobozokat, és berendezünk neked egy tisztességes szobát azokra az időszakokra, amikor nálam vagy. Mit szólsz hozzá? – Blue hitetlenkedve bámult rá. Az arca úgy felragyogott, mint egy kisgyereké karácsonykor.

– Nekem még sosem volt szobám – suttogta megilletődve. – Még a mamánál se. Egy ágyban aludtunk, bár akkor kicsi voltam. Mikor csináljuk? – A szeme ragyogott a türelmetlenségtől és a lelkesedéstől.

– No, lássam csak. – Ginny úgy tett, mint aki mélyen elgondolkodik. – Az újságot már kiolvastam. Lezuhanyoztam. A boltba később kell mennem. Miért ne kezdhetnénk máris? – Blue kurjantott, és átnyalábolta Ginnyt, aki megkérdezte, hol van a holmija. A fiú azt felelte, hogy a pályaudvaron, az egyik barátjánál hagyta a kis gurulós bőröndjét meg a hálósákját, de bármikor elhozhatja.

– Miért ne csinálnánk azt, hogy elmegyünk, csapunk egy ünnepi reggelit, elhozzuk a cuccodat, utána visszajövünk, és munkához látunk? Holnap beszerezhetünk neked egy ágyat, egy fiókos szekrényt, meg mindent, amire szükséged van. – Ginny az IKEA-ra gondolt, meg ismert egy másik céget is a belvárosban, amely észszerű áron kínált tisztességes bútort. A saját berendezését is fel akarta javítani. Kezdte kissé unni az elnyűtt stílust, különben is három éve használja már ezeket a bagóért beszerzett tárgyakat, azóta, hogy ideköltözött New Yorkba. Hirtelen kedve támadt melegebbé, igazi otthonná változtatni a lakást kettejük számára.

Lesétáltak a McDonald'sig a balzsamos áprilisi napon, és igen jól érezték magukat a világban. Ginny megtalálta Blue-t, akinek saját szobája lesz életében először. Mindkettejük vágya teljesült. A tojásos burger mellett Ginny mesélt az afganisztáni táborról, majd ismét szóba hozta a művészeti szakközépiskolát.

– Akarod, hogy utánanézzek? A jövő évre szeptemberben kellett jelentkezni, és már lekésted a felvételit, de én beszéltem velük az elutazásom előtt. Ha komolyan akarod, figyelembe vehetik a körülményeidet, és most is elfogadják a felvételi kérelmedet. De ha igen, és ha felvesznek, felelősen kell viselkedned, nem maradhatsz ki, és nem szökhetsz meg. Én magam állok jól érted – mondta szigorúan az ámuló fiúnak. – Meghallgatásra is kell menned, ha engedik. Ami nálad nem probléma. Talán még élveznéd is az iskolát, ha olyasmit csinálhatnál, amit szeretsz.

– Ha mindennap zongorázhatok, akkor szeretni fogom – ígérte Blue, és a szájába tömött egy kiadós falatot. Úgy habzsolt, mint aki három hónapja nem evett.

Reggeli után elmentek földalattal a főpályaudvarra. Ginny követte a fiút lefelé a lépcsőn, majd a peronon várakozott, amíg

Blue megkereste a barátait abban a beugróban, ahol éjszaka aludtak. Most senki sem volt ott egy tizenhat éves fiún kívül. Az asszony figyelte, ahogy Blue összeszedi a holmiját, és pár percig beszélget a másikkal. Már megtudta Blue-tól, hogy lányok nincsenek a bandában, és egész télen ebben a fülkében aludtak, mert ez jól véd a hidegtől. Senki sem háborgatta őket. Blue hamarosan visszatért az asszonyhoz, egyik kezében a kisbőrönddel, hóna alatt a hálósákkal, amely olyan szakadt és piszkos volt, hogy Ginny tüstént azt javasolta, vegyenek egy újat. Ezt hallva Blue visszarahant az ócska hálósákkal a barátjához, aki meghatóan hálás volt az ajándékért.

Utána visszatértek a lakásba, és munkához láttak. Ginny felkapcsolta a mennyezetvilágítást, hogy lássa, mi van írva a dobozokra. Mivel korábban nem foglalkozott velük, csak most ébredt rá, mennyi érzelmet rejtenek magukban. Voltak „babaképek” és! „esküvő” jelzésű dobozok. Voltak dobozok, amelyekre Becky semmit sem írt. Ginny ezekkel kezdte. Megdöbentő dolgok kerültek elő: ezüstkeretes képek magáról, Chrisről, Markról, csecsebecsék a nappali szobájukból, köztük néhány nászajándék. Voltak szőrme díványpárnák és egy gyönyörű kasmírterítő. Voltak tárgyak, amelyekről Becky azt gondolta, hogy a húga még hasznukat veheti. Volt egy csodaszép antik teknős piperekészlet, amelyet Marktól kapott a születésnapjára; bőrkötésű könyvek, amelyeket ő ajándékozott a férjének, egy külön doboz Chris plüssmackóinak és kedvenc játékainak. Ginny lélegzete elakadt, amikor meglátta őket, és azonnal visszacsukta a dobozt. Egyes tárgyakra még most is fáj ránéznie. Az előszobából nyílt egy eddig nem használt, üres beépített szekrény: elhatározta, hogy ott fogja tárolni azokat a tárgyakat, amelyeket semmiképpen sem használna, vagy érzelmi okokból nem válik meg tőlük, például a babaképeket és az esküvői albumot. Sok más tárgynak viszont örült. Becky okosan válogatta össze őket.

Ezeket a tárgyakat válogatták kora délutánig. Ginny elhatározta, hogy többek között egy polcot is vásárol a kedvenc könyveinek. Több fotót elhelyezett a nappaliban, mert úgy érezte, most már nem sokkolnák. Blue élettől pezsgő jelenléte megvédte a magánytól és a gyásztól, ha a képekre nézett. A fiú

minden egyes fotót megnézett, olyan feszülten kémelve őket, mintha a képekből megismerhetné Markot és Christ.

– Tényleg aranyos volt – mondta halkán, miközben óvatosan visszatette Chris fotóját az asszony asztalára.

– Igen, az. – Ginny elfordult, mert könnyek szöktek a szemébe. Amikor Blue megpaskolta a vállát, feléje fordult, és rámosolygott, de közben is könnyek peregtek az arcán. – Köszönöm, jól vagyok, csak néha olyan borzasztóan hiányoznak! Azért futottam el olyan hajmeresztő helyekre, mint Afrika és Afganisztán. Ha ott vagyok, nincs időm rájuk gondolni. – Blue megértően bólogatott. Neki is megvoltak a módszerei a menekülésre az emlékek elől: csavargás, iskolakerülés. Ám mindketten tudták, hogy az ember sohasem futhat elég gyorsan vagy elég messzire a fájdalom elől. Az mindig a közelben ólálkodik, és elég egy szó, egy hang, egy szag, hogy támadjon.

Ginny ezután az órájára nézett, és úgy döntött, hogy ideje bevásárolni. Megmérte a szobát, és úgy látta, elég hely van benne egy egyszemélyes ágynak, egy íróasztalnak, egy fiókos szekrénynek és egy széeknek. Ő akart egy könyvespolcot, sőt esetleg mást is, ha valami praktikusat találnak a Lower East Side-i bútorkereskedésben.

– De hogyan hozzuk-visszük a cuccot olyan messziről? – aggodalmaskodott Blue.

– Majd elszállítják – somolygott Ginny. A fiú fölnevetett. Nehezen viselte, amikor az asszony elsírta magát a dobozai felett, de látta, hogy azért örül is egy csomó régi dolognak.

Az üzletben lelkesen válogattak. Ginny talált a nappaliba egy tetszetős könyvespolcot, ami antik darabnak látszott, és vásárolt egy íróasztalt a ronda régi helyett. Úgy gondolta, hogy az otthoni étkezőasztal megjárja, de most beszerzett hozzá négy egyforma széket, plusz egy enyhén kopott bőrrel kárpitozottat, ami illeni fog a fotelhez. Ám a hab a tortán a sötétszürke flannellel bevont, leárazott dívány volt. Nem vásárolt ennyi bútort egyszerre azóta, hogy berendezték a Beverly Hills-i házat. Ezek a darabok persze fényévnnyire voltak az akkoriaktól, de illettek a mostani életéhez. Utána körülnéztek, hogy mi lenne megfelelő Blue hálósobájába. A gyerek úgy állt és bámészkodott, mint akit elvárásoltak.

– Mit szeretnél? Stílbútor legyen? Modern? Fehér? Pácolt? –

Ginny megindultan nézte, hogy a fiú mennyire meg van illetődve. Blue szinte azonnal megállapodott egy íróasztalból, fiókos szekrényből és fejtámlás ágyból álló, férfiasan sötétkékre festett garnitúránál. Tekintete kigyúlt, amikor felfedezett egy vörös bőrszéket. Ginny választott két lámpát a szobához, és egy kis vörös szőnyeget, ugyanolyan árnyalatút, mint a szék. Az összbenyomás egész felnőttes lett, de csak majdnem. Éppen megfelelt egy kamasz fiúnak.

Ginny talált a dobozokban néhány nyomatot és posztert a régi konyhájából, amelyeket fel akart tenni a falakra. A szőrmepárnák, amelyeket Becky elküldött, istenien mutatnak majd az új pamlagon. A nappalijában a szürke és a bézs fog dominálni. Úgy döntött, hogy a hálósobán nem változtat, mert a tiszta fehér berendezés még megfelelő állapotban volt. Az egyik dobozból előkerült fehér mongol irhaszőnyeg épp megfelel a hálóba. Mennyivel szebb lesz a lakás! Fizetett, megrendelte másnapra a fuvart és a feleslegessé vált, ócska bútorok elszállítását. Eredményes nap volt.

A bevásárlás után jól beebédeltek Ginny egyik kedvenc chinatowni éttermében, aztán visszaindultak a lakásba. Otthon Blue tévézni akart, de Ginny figyelmeztette, hogy másnap iskola. Blue felnyögött, mire az asszony úgy nézett rá, hogy a fiú megadóan fölemelte a kezét.

– Oké, oké, tudom!

Amikor este nyugovóra tért a díványon, Ginny azt mondta, adjon búcsúpuszit a bútornak, mert amikor másnap hazajön az iskolából, az már nem lesz itt.

Blue reggel vánszorogva ugyan, de bement az iskolába. Ginny, miközben a bútorszállítókra várt, az eligazításnak megfelelően kinyomtatott egy jelentkezési lapot a LaGuardia művészeti szakközépiskolába. Figyelmesen átolvasta az úrlapot, amelyben ugyancsak benne volt, hogy Blue-nak meghallgatásra kell mennie. Több hónappal lekésték a jelentkezést, de ha Blue-nak engedélyezik a felvételit és a meghallgatást, akkor végre megkapja az esélyt. Az igazgató, akivel Ginny beszélt, közölte, hogy a rendkívüli időpont az egyetlen engedmény, amit a fiú kap; a teszteknel és a meghallgatásnál nincs elnézés. Ugyanolyan felmérő vizsgát kell tennie, mint mindenkinek. Ginny

méltányosnak tartotta ezt a szigorúságot. Félretolta az asztalán az űrlapot, amelyet még alá kellett írni, azután e-mailben közölte Charlene-nal, hogy Blue ismét nála lakik.

Megérkeztek a szállítók, és attól fogva rájuk kellett figyelnie: mutatta, mit hova tegyenek, ellenőrizte, hogy nem felejtik-e nála valamelyik ócskaságot. Varázslatos volt az összhatás, mire minden a helyére került. Miután a szállítók távoztak, Ginny elhelyezte a díványon a szőrmepárnákat – tökéletesek voltak a szürke flanelen – és bevitte az irhaszőnyeget a hálószobájába. Tett még néhány bársonypárnát a pamlagra, és egy puha bézs mohairpárnát a bőrszékre. Helyet keresett újabb fényképeknek a szüleiről Beckyről, Markról, Chrisről, azután művészfotókat és posztereket akasztott a falra. Színes magazinokat rakott a kisasztalnak használt hajóbröndre, amely jól illeszkedett az együttesbe a régi matricáival. A négy új és egyforma szék hatalmasat dobott a színvonalon, a polc megtelt könyvekkel.

Utána munkához látott Blue szobájában, ahol a vörös szék és a szőnyeg épp a megfelelő mennyiségű színnel egészítette ki a gyönyörű, sötétkék bútorokat. Ginny felakasztott három tarka posztert, csatlakoztatta a lámpákat, ágyat húzott. Délutánra nem lehetett ráismerni a lakásra.

Blue megjött az iskolából. Szeme hatalmasra nyílt, amikor Ginny beengedte az ajtón.

– Húha! Kinek a lakása ez? Olyan, mint azok a lakberendezési műsorok, amikor az ember elmegy hazulról, és kijön a lakberendező, és mindent kicsinosít, és mindenki sír, amikor meglátja.

– Köszönöm, Blue – mondta meghatottan Ginny. A fiú most bement a saját szobájába. Egy hangot sem lehetett hallani. Az asszony belesett. Blue a szoba közepén állt, és hitetlenkedve bámult. Ginny poszterei csodásak voltak a falakon, és frissen felhúzott, tiszta ágy várta a lámpafényben. Blue megfordult, rámeredt az asszonyra.

– Miért csinálod ezt nekem? – kérdezte. Csak most tudatosodott benne, milyen sokat dolgozott az asszony. A bútorok egészen mások voltak, mint az üzletben. Otthon lett belőlük Blue számára, még ha csak átmenetileg is.

– Mert megérdemled, Blue – mondta halkán Ginny, és

megpaskolta a fiú vállát, úgy, mint a fiú az övét az előző napon. – Megérdemled, hogy csodálatos életed legyen. – Blue kimondhatatlanul jobbá tette az életét, és most már neki is lett egy otthona a silány bútorokkal éktelenkedő odú helyett, ahol meghúzta magát két utazás között. Három évre volt szüksége, hogy fel merje bontani az ismerős tárgyakat rejtő dobozokat. Blue adott neki hozzá erőt és ihletet. Igaz, némelyiket még mindig fájtn látni, ezért csak mértékkel használta díszítésre a képeket, nehogy lehengerelje a múlt. De legalább már együtt tudott élni velük.

Este gyertyát gyújtott a vacsorához, és megmutatta Blue-nak a LaGuardia jelentkezési lapját. A fiú aggodalmasan kémlelte az űrlapot.

– Kétlem, hogy be tudnék jutni – mondta a papírokat lapozgatva.

– Miért nem hagyod, hogy ezt ők döntsék el? – kérdezte higgadtan az asszony. Délután beszélt az iskolával, ahol ilyen későn is hajlandók voltak engedélyezni a fiúnak a felvételit és a meghallgatást. Rendkívüli lehetőség volt, de Ginny nem lovagolt rajta, nem erőltette, mivel Blue-nak úgylis házi feladatot kellett csinálnia. Inkább elment mosogatni, és közben azon tűnődött, milyen gyökeresen megváltozott az élete Blue feltűnése óta. A kezét törölgetve benézett a konyhából a nappaliba, ahol Blue a könyvei fölé hajolva dolgozott az étkezőasztalnál. Az új bútor tökéletes volt, otthonná lett tőle a lakás, Ginny nem győzte csodálni. Blue egyszer csak felnézett, és rámosolygott, majd váratlanul elrestellte magát.

– Mit nézel? – kérdezte.

– Csinos a lakás, ugye? – De jó, hogy van valaki, akivel lehet beszélgetni, terveket szőni. Útjaik mindkettejük szempontjából épp a megfelelő pillanatban keresztezték egymást. December huszonharmadika estéje, a rettenetes évforduló óta Ginnynek egyszer sem jutott eszébe, hogy a folyóba ölje magát. Most családi képek vannak a lakásában, és egy fiú, akinek szüksége van rá, de még nála is nagyobb szüksége van esélyre és kitörésre. Azt remélte, hogy ezt ő jelentheti Blue számára. Már a gondolat is értelmet adott az életének.

Visszatette a konyharuhát a tartóra, lekapcsolta a villanyt.

Blue folytatta a házi feladatot. Ezen az estén életében először tért nyugovóra a saját ágyában és a saját szobájában. Ginny már elalvófélben volt, amikor a fiú kopogott a falon. Azt hitte, valami baj van, és kiugrott az ágyból. De Blue csak annyit kiáltott:

– Köszönöm, Ginny!

Az asszony meghatottan feküdt le újra.

– Isten hozott itthon! Szép álmokat! – kiáltotta, és mosolyogva visszabújt a paplan alá.

Nyolcadik fejezet

Beletelt némi időbe, hogy összeszedjék Blue régi értesítőit és a szükséges ajánlásokat, de végül sikerült kitölteni a jelentkezési lapokat a LaGuardiára. Blue mellékelte hozzá egy fogalmazást, hogy milyen sokat jelentene neki ez az iskola. Ginny másnap személyesen adta le a papírokat a felvételi bizottság irodájában. Blue a következő héten kapott időpontot a meghallgatásra. Ideges volt miatta, Ginny nem győzte nyugtatgatni, nehogy pánikba essen, és megígérte, hogy elkíséri.

Felhívta a fiú iskolájának igazgatóhelyettesét, részletesen ismertette Blue családi körülményeit, elmondta, hogy a gyerek a LaGuardiára jelentkezik, és szó szerint könnyögött neki, tegyen meg minden tőle telhetőt, hogy a fiú bejusson. Az igazgatóhelyettes azt válaszolta, hogy ez nem lesz könnyű, tekintve a rengeteg hiányzást, azt viszont elismerte, hogy Blue osztályzatai jók, a fiú tehetséges, és írt neki egy lelkes ajánlást. Azt mondta Ginnynek, hogy ha Blue javít a záróvizsgán, és beadja az elmaradt dolgozatait, akkor júniusban megkapja a bizonyítványt. Ginny egyértelműen közölte Blue-val, hogy ez a bizonyítvány nélkülözhetetlen, ha a LaGuardiára akar menni, ami sokkal érdekesebb és izgalmasabb lesz egy átlagos középiskolánál.

Erről beszélgetve ballagtak az utcán. Ginny érdeklődött, hogy milyen dolgozatokkal van még elmaradva. Váratlanul egy kamasz fiú pótanyja lett, mindazzal együtt, ami a pótanyasággal jár, habár nála ez csak részmunkaidős foglalatosságot jelentett, mivel az év kétharmadát külföldön töltötte. Tekintve, hogy Blue-t még csak négy és fél hónapja ismerte, mindkettejüknek sokat kellett tanulniuk.

Feltűnt egy templom. Ginny megállt és bement, úgy, ahogy gyakran csinálta, mert szeretett gyertyát gyújtani a férjéért és a fiáért. Blue türelmesen várakozott odakint, mert ő be nem tette volna a lábát a templomba, és most szokatlanul bosszús arccal fogadta az asszonyt.

– Miért csinálod ezt? Csak a papok zsebét tömöd vele, az

meg egy simlis, hazug banda. Nincs azoknak szükségük a pénzre! – mondta nyersen.

– Azért csinálom, mert jólesik – mondta egyszerűen az asszony. – Nem a papokhoz imádkozom. Megnyugtat, ha gyertyát gyújthatok. Gyerekkori szokásom. – Blue erre nem szólt. Ginny összeszedte a bátorságát, hogy megkérdezze a fiútól, miért utálja ennyire a papokat, a templomokat és mindent, aminek köze van az egyházzal. Különösen a papok váltottak ki belőle időnként szinte veszett indulatot. Ginny tudta róla, hogy az anyja a templomi kórusban énekelt, így Blue-nak nem lehet mindenestől idegen a vallás. – Miért gyűlölöd ennyire a papokat, Blue?

– Csak. Rossz emberek. Mindenki elhítetik, hogy jók, pedig nem.

Olyan ellentmondást nem tűrő hangon mondta, ami felkeltette az asszony kíváncsiságát.

– Például ki? Ismertél talán kicsi korodban egy rossz papot? – Lehet, hogy az anyja halálával köti össze a klérust?

– Ja, Teddy atyát – felelte Blue a dühtől eltorzult arccal. – A nagynéném templomának a papja. Sokszor játszott velem az alagsorban. – Ginny azt hitte, összeesik. Csak azon igyekezett, hogy ne mutassa ki túlságosan a rémületét vagy az elszörnyedését.

– Hogyhogy játszott veled? – kérdezte az asszony. Hanyagul próbált beszélni, de váratlanul kigyúlt az agyában egy villogó vörös lámpa. Mennyire bízik benne ez a gyerek, hogy önként hozta szóba a témát!

– Csókolgatott – mondta Blue, és egyenesen ránézett azzal a lélekig hatoló, éles kék szemével. – Kényszerített, hogy én is csókoljam meg. Azt mondta, Istennek tetszik, és ő akarja.

– Mennyi idős voltál?

– Nem tudom. A mama halála után volt. Kilenc vagy tíz. Engedte, hogy játsszak az alagsori pianínón, amit használtak az egyházi összejövetelhez, de azt mondta, hogy baja lesz belőle, ha valakinek is elmondom, úgyhogy ezt titokban kell tartani. Senkinek se mondhattam el, hogy odaengedett a zongorához. Néha egész délután játszottam, olyankor kellett megcsókolnom. Azt hiszem, majdnem mindent megtettem volna, csak

zongorázhassak. Időnként leült mellém a padra, és egyszer megcsókolta a nyakamat, és aztán... tudod... csinált olyan dolgokat... én nem akartam, de azt mondta, hogy nem jöhetnek többé, ha nem engedem. – Ginnyt az ájulás környékezte, de erőt vett magán. Láta maga előtt a jelenetet, amelyet a fiú leírt, és émelygett tőle. Meg kellett volna kérdeznie valami életfontosságút, de nem tudta, miként fogalmazza meg úgy, hogy Blue ne szégyellje magát.

– Csinálta... csináltad vele azt? – kérdezte a lehető legközönyösebb és legtárgyilagosabb arccal, holott forrt benne a harag a pap ellen, aki képes így bántalmazni egy gyereket.

Blue a fejét rázta.

– Nem, nem csináltam. Azt hiszem, ő akarta, de elmaradtam a templomból, mielőtt megcsinálhatta volna. Csak megérintett csomószor... tudod... ott... és bedugta a kezét a nadrágomba, miközben játszottam. Azt mondta, nem akarta, de olyan jól játszom, hogy az kísértésbe hozza. Azt mondta, hogy miattam van az egész, és nagy bajom lenne belőle, ha elmondanám bárkinek is, amiért kísértésbe hoztam egy papot. Azt mondta, még börtönbe is csukhatnának, mint a papámat. Nagyon megijesztett. Nem akartam kísértésbe hozni, vagy összehalászni Istennel, vagy síttre menni, úgyhogy nem zongoráztam többet. Utána a templomban sutyorgott nekem, hogy menjek vissza, de nem mentem. Vasárnaponként mindig meglátogatta a nagynénémet a templom után. Charlene odáig volt érte, azt mondta, hogy ő egy szent.

– Mondtad valaha Charlene-nak, hogy mit csinált veled?

– Egyszer próbáltam... mondtam, hogy a Teddy atya megcsókolt, mire azt felelte, hogy hazug vagyok, és a pokolba fogok kerülni, amiért csúnyákat beszélek a Teddy atyáról. Szóval vagy a pokol, vagy a sít. A többit már szóba sem hoztam. Úgysem hitt volna nekem. Te vagy az egyetlen, akinek elmondom. – Érezte, mennyire bízik benne az asszony, és jólesett neki, hogy megoszthatja Ginnyvel a négy éve hurcolt titkot.

– Ugye tudod, Blue, hogy ez nagyon rossz, amit Teddy atya művelt? Hogy ő követte el a rosszat, és te az égvilágon semmiben sem vagy hibás? Te nem hoztad „kísértésbe”. Ez egy nagyon

beteg ember, aki igyekezett rád kenni a vétkét.

– Ja, tudom – felelte Blue, aki megint olyan lett, mint egy kisfiú. – Ezért mondtam neked, hogy a papok simlisek és hazugok. Azt hiszem, csak azért hagyott zongorázni, hogy ezt csinálhassa velem.

Ezt bizony pontosan látta. Az egész ocsmányságot egy ártatlan gyerek elcsábítására eszelték ki. Teddy atya gyalázatosan visszaélt annak a kisfiúnak helyzetével, akit az iránta való bizalomra neveltek. Iszonyú. Még az a szerencse, hogy nem erőszakolta meg a gyereket, holott simán megtehetette volna a templom alagsorában, ahol egy lélek sem járt. Ginnyben felmerült, hogy abban az egyházközségben más kisfiúknak talán nem volt ekkora szerencsájük. Hála Istennek, Blue-t még a zongora csábítása sem vehette rá, hogy túrje a további molesztálást. Blue érdekében remélte, hogy csakugyan így történt.

– Ez egy szörnyeteg, Blue. Az ilyesmit börtönnel büntetik.

– Á, a Teddy atyát sosem vágnák sittre. Őt mindenki szereti, Charlene is. Mindig elmentem hazulról, amikor beállított vasárnaponként. Nem akartam a közelében lenni. Charlene-nak meg mindig azt mondtam, amikor templomba kellett volna menni, hogy nem vagyok jól. Egy idő után nem is hívott többé, hagyta, hogy otthon maradjak. Soha többé nem mentem templomba, és nem is fogok. Undorító vén trotty! – Összerázkódott az emléktől.

– Nagyon sajnálom, Blue – mondta az asszony, majd azzal folytatta: – Ez így nem helyes, hogy senki sem tud róla. Mi lesz, ha másokkal is megteszi?

– Valószínűleg megtette. Jimmy Ewald is azt mondta, hogy gyűlöli. Sosem kérdeztem, miért, de el tudom képzelni. Tizenkét éves volt, ministráns, és a mamája úgy szerette a Teddy atyát! Mindenki szerette. Jimmy mamája tortát süített neki. Charlene mindig adott neki pénzt, pedig inkább a srácainak kellett volna. Tényleg rossz ember! – Azok után, amiket Ginnynek elmondott, még enyhén is fogalmazott.

Ginny nem szólt többet hazáig, mert azon töprengett, amit Blue-tól hallott. Nem akarta még jobban felzaklatni a gyereket a faggatózásával. Nehogy már szégyenkezzen, amiért elmondta! A

lelke mélyéig megrázta, ahogy elképzelte a kilenc-tíz éves kisfiút, akit egy pap molesztál. Ilyesmiről újságokban lehet olvasni; sosem hitte volna, hogy olyasvalakivel is megtörténhet, akit ismer. Blue kiszolgáltató volt, az anyja halott, az apja börtönben, a nagynénjét elvakította a romlott pap. Nem csoda, hogy Blue nem hajlandó templomba menni. Nagyon meghatotta, hogy a fiú ennyire bízik benne.

Valamit tenni akart az ügyben, de nem tudta, hol kezdje, vagy hogy egyáltalán jó ötlet-e ez. Nagyon remélte, hogy a történet ennyiből áll, csakugyan nem került sor a szó szoros értelmében vett fajtalankodásra. Ettől a lehetőségtől felfordult a gyomra. Amit a fiú elmondott, az is épp elég rossz; örökre megsebezhetette a lelkét. Miken ment át ez a szegény gyerek! Ehhez képest még becsesebb ajándék a bizalma.

Ginny vacsorát főzött, utána Blue nekiült az egyik elmaradt társadalomtudományi dolgozatának arról, hogyan befolyásolja a reklám a gyerekeket. Ginny közben mímelte, hogy olvas, de csak arra bírt gondolni, amit a fiú mesélt délután. Nem szabadulhatott a képtől: Blue a templom alagsorában zongorázik, Teddy atya belenyúl a nadrágjába, aztán még a gyereket hibáztatja és fenyegeti börtönnel, amiért „megkísértette”.

Ejszaka alig hagyták aludni ezek a gondolatok. Blue az este nem szólt az esetről. Visszajárnak vajon hozzá a múlt kísértetei? Hoznak-e rémálmodokat? Dühös volt, az igaz, mégis higgadtan tudott beszélni róla.

Reggel a fiú elment az iskolába, Ginny pedig állt a lakás ablakánál, és töprengett. Volt valaki, akit fel akart hívni, csak hogy beszélhessen a dologról. Kevin Callaghan régi jó barátja volt tévéhíradós korából. Évek óta ismerték egymást. Csakhogy vele is megszakított minden kapcsolatot Mark és Chris halála után, amikor átköltözött New Yorkba. Nem akart semmiféle kapcsolatot a múlttal, Kevinnel sem beszélt már több mint három éve, de most mindenképpen fel akarta hívni. Kevin a legjobb oknyomozó riporter a szakmában, ha valaki tudja, mit és hogyan kell tenni, mi ilyenkor az eljárás, akkor ő az. Azt is tudni fogja, hogy mi ennek a lehetséges visszahatása Blue-ra. Óvakodott bármivel is ártani Blue-nak, de vérlázítónak találta,

hogy így visszaéljenek egy gyermek kiszolgáltatottságával, annyira vérlázítónak, hogy Blue nevében akart bosszút állni a papon. Mivel azonban nem tudta, így helyes-e, amíg nem tud többet, egy szót sem akart szólni a fiúnak.

Kivárta a delet, ami Los Angelesben reggeli kilencet jelent. Kevin akkor lesz bent az irodájában, feltéve, hogy nem valamilyen nyomon lohol éppen. A bűnügyek jelentették a szakterületét, Ginny úgy sejtette, hogy tájékozott lehet a gyerekmolesztáló papok témájában is. Nem lesz könnyű beszélgetés, hiszen Mark és Kevin olyan jó barátok voltak. Meg is remegett a kezében a mobil, amikor beleszólt az ismerős hang.

– Kev? Itt Ginny – mondta a felindulástól rekedten.

Hosszú csend következett.

– Milyen Ginny? – Kevin nem ismerte fel a hangját. Ginny volt az utolsó, akire ennyi idő után számított.

– Ginny Carter. Kedves tőled, hogy elfelejtettél! – csipkelődött az asszony. Kevin nagyot kurjantott. Már tudta, ki az.

– Kedves tőled, hogy nem hívtál fel három évig nem viszonzotad a hívásaimat, nem válaszoltál se sms-re, se e-mailre! – Majdnem egy éven keresztül próbálkozott, hátha eléri Ginnyt, aztán feladta. Megkereste a nővérét, hogy mi van vele, és Beckytől megtudta, hogy a húga tisztára zombi, felrúgta az összes kapcsolatát, beállt az SOS/HR-hez, mindenféle rémes helyekre mászkál, nyilván meg akarja öletni magát, legalábbis Becky így látta. Kevin lehangoltan hallgatta végig a beszámolót, habár csodálta Ginnyt azért, amit tesz. Egy rakás e-mailt írt neki, főleg az évfordulón, de mivel az asszony egyre sem válaszolt, Kevin felhagyott a kísérletezéssel. Úgy gondolta, hogy ha Ginny beszélni akar vele, majd felhívja. Már évek óta feladta a reményt, és most mégis befutott a várt hívás.

– Ne haragudj – mentegetőzött Ginny. Már az is megrázta, hogy hallja a férfi hangját. Kicsit olyan volt, mint a férjével beszélni, mert Mark és Kevin olyan közel álltak egymáshoz. Épp ezért nem válaszolt a közeledésére, túlságosan fájt volna. Csakhogy ez most más. Ezt Blue-ért teszi. – Az utóbbi három évben megpróbáltam elfelejteni, ki vagyok. Eddig bevált – mondta őszintén. Már nem volt sem feleség, sem anya, márpedig

az ő nézete szerint ezek határozták meg az egyéniségét. Már csak jogvédő volt, aki sorra járja végig a világ legnyomorultabb zugait. Egykori önmaga kísértetének látta magát. – Pedig te is hiányoztál – szólt halkán. – Néha gondolkodok rád egy hegycsúcson, és jó energiákat küldök feléd. Lélegzetelállító helyeken jártam. Sosem hittem, hogy képes leszek ilyesmire, de értelmet ad az életnek. – Adott, amíg el nem jött Blue. – Nem ismernél rám. Három éve nem festettem ki magamat, és nem jártam fodrásznál. – Kivéve a szenátusi meghallgatást, aminek a tiszteletére még túsarkút is húzott. Egyébként úgy nézett ki, mint egy autóstoppos, és nem bánta.

– Nagy kár – sajnálkozott Kevin. – Mindig olyan cuki voltál. Le merném fogadni, hogy ma is az vagy.

– Ez másfajta élet, Kevin – mondta szenvedélyes komolysággal Ginny. – Mindenben más, de én ezt választottam. – Kihozott belőle mindent, ami jó, és segíthetett az embereken. Kevin azon kevesek közé tartozott, akikről feltételezte, hogy megértik, nem úgy, mint a testvére, aki valami lehetetlen rébuszt lát a hűgában. Bár újabban kezdte azt gondolni, hogy Becky válójában sosem tudta hova tenni őt.

– Egyébként jól vagy? – kérdezte gyengéden a férfi. – Javasolnám a Skype-ot, de valószínűleg elsírnám magamat. Te is nagyon hiányoztál. Mennyire más volt, amikor még együtt voltunk mi hárman! – Kevinnek voltak füllede románcai, és két élettársi viszonya, de sosem nősült meg. Ginny utánaszámolt, és rájött, hogy a barátja már negyvennégy éves.

– Jól vagyok. Még mindig nem nősültél meg?

– Á, az a hajó már elment. Nekem így kényelmes. Bár a lányok egyre fiatalabbak. A legutóbbi huszonkettő, most végzett a Dél-Kalifornia Egyetemen. Időjárás-jelentő egy másik csatornánál. Kicsit kínos a dolog, de túl jól szórakozom, hogy lemondjak róla. – Nagyon jóképű férfi volt, a nők sosem bírtak ellenállni neki. Mark és Ginny gyakran ugratták miatta. – Na, és hogyhogy leszállytál az egekből? Csak azért, hogy beköszönj? – tette föl végre-valahára a kérdést. Ismerte az asszonyt, és gyanította, hogy nyomós ok nélkül nem hívta volna fel. Ginny vérprofi, és nagyon célratörő volt még a régi, vidám időkben is.

– Érdekes helyzetbe kerültem – mondta az asszony. – Nem

hivatalosan örökbe fogadtam egy srácot, illetve nem is fogadtam örökbe. Pár hónapja futottam össze vele, és azóta, hogy is fogalmazzak, mentorálom. Hajléktalan, árva, tizenhárom éves. Pár hónapja nálam lakik. A nővérem szerint meghülyültem, pedig aranyos gyerek. Nagyon okos. Próbálom ráállítani a helyes vágányra, hogy bejusson a középiskolába. Nem sokat tartózkodom a városban, zsinórban csinálom a három-négy hónapos munkákat az SOS/HR-nek, most is csak egy hónapra jöttem vissza New Yorkba, addig, amíg eldöntik, hova küldenek ki legközelebb. Így hát ennyi idő alatt igyekszem megtenni érte mindent, amit tehetek. Olyan jó gyerek, de igazán.

Kevin figyelmesen hallgatta. Egyrészt nem tudta elképzelni Ginnyt, amint befogad a házába egy csavargó kamaszt, másrészt úgy látta, hogy az asszonyt felélesztheti, ha ismét gondoskodnia kell valakiről. Remek feleség és anya volt, csak azóta eltört a belső iránytűje.

– Tegnap dumáltunk, és ekkor hozott szóba valamit, amitől padlót fogtam. Mindenki olvasott már ilyet az utóbbi években. Nem új sztori, viszont egy olyan kölyökről szól, aki fontos nekem. Kilencéves korában molesztálta egy pap. Tisztára, mint a moziban, csak ez rosszabb, mert valóság. Sötét alagsor, a pap azzal csalja oda a templomba, hogy engedi zongorázni, és azt mondja neki, hogy titkolózniuk kell, különben ő bajba kerül. Melléül a zongoránál, csókolgatja, belenyúl a nadrágjába, majd azzal vádolja, hogy ő hozta „kísértésbe”, tehát a gyerek bűne az egész, és börtönnel fenyegeti, ha el merné mondani valakinek. Ez pedig súlyos fenyegetés volt annak a gyereknek, akinek az apja éppen börtönben ült, az anyja meghalt, a nagynénje pedig szentnek tartja a papot. A fiú megpróbálta elmondani, de a nagynéni végig sem hallgatta. Vagyis tipikus történet, amit akárhányszor látsz a híradóban.

– Uramisten, de gyűlölöm az ilyen hapsikat! – háborodott fel Kevin. – Annál is inkább, mert katolikus vagyok, és annyi kiváló pappal találkoztam gyerekkoromban! Azok a papok, akik ilyet művelnek, tályogok az egyház seggén. Rühellem őket, mert ezek hozzák rossz hírbe az egyházat. Ki kellene rúgni, börtönbe kellene juttatni őket, nem pedig védelmezni! – És hány olyan eset került már be a híradóba, amikor a bűnösök felettesei és

maguk a plébániák takargatták a gyalázatot. Ginny ösztönösen tudta, hogy a megfelelő emberhez fordult, ráadásul így volt indoka felmelegíteni a kapcsolatot. – Megerőszakolta a fiút? – kérdezte Kevin, aki ugyancsak örült, hogy beszélhet végre az asszonnyal.

– Nem hinném. Blue azt mondta, hogy nem, de ki tudhatja? El is fojthatta. Nagyon fiatal volt még.

– El kéne vinned egy pszichológushoz, hogy mit mond. Hipnózissal kideríthetnek valamit. Ha a gyerekek szerencséje van, nem volt rosszabb a csókolgatásnál és a nyúlkalásnál. Micsoda aljas visszaélés, arról nem is szólva, hogy bűnös gyermekbántalmazás! – Ugyanolyan indulatosan reagált az esetre, mint az asszony. Megkönnyebbülés volt Ginny számára, hogy vele beszélheti meg. Kevin igazolta azt, amit ő is érzett.

– Nem tudom, mit tegyek, Kev, vagy hol kezdjem. Kivel beszéljek? Kihez menjek? Vagy hagyjam annyiban? Csak ront Blue helyzetén, ha megvádoljuk a papot, vagy jobb, ha a bűnös elnyeri a büntetését? Ezen rágódtam egész éjszaka.

– Gondolom, Blue a srác neve?

– Igen. Hihetetlenül kék szeme van.

– Mint neked – mondta szeretettel Kevin. Mindig a gyengéje volt Ginny, de sose merészelt volna ennél tovább menni, hiszen a legjobb barátjának a felesége volt. És noha most már szabad, ő továbbra is érinthetetlennek tekintette. Három év után ráhajtani tiszteletlenség lett volna Mark iránt. – Megmondom őszintén, nem ismerem az eljárást – vallotta be. – Hallottam én is ilyen sztorikat, úgy, mint mindenki más, de ennyi. Mi lenne, ha kérdezősködnék? Legalább lenne okom, hogy ismét beszéljek veled – mondta melegen. Ginny mosolygott.

– Nem tűnök el még egyszer – ígérte halkán. Most már jobban vagyok, noha pár hét múlva megyek vissza a terepre. Csak most érkeztem Afganisztánból.

– A francba! Remélem, nem onnan, ahol pár hete megölte azt a jogvédőt az orgyilkos.

– Vele lovagoltam a hegyekben. A lova egy araszra sem volt az enyémtől, amikor lelőtték. Ugyanabban a táborban dolgoztunk.

– Ginny, ez nagyon durva. Ne kockáztasd az életedet. –

Kevin lelkesedését azonnal lehűtötte, amit hallott. Hogy felzaklatná Markot, ha ilyen helyzetben kellene tudnia a feleségét!

– Mi mást tehetnék? – kérdezte az asszony. – Ez legalább célt és értelmet ad az életemnek. Segíthetek másokon.

– Épp eleget tettél máris ezért a hajléktalan gyerekért, de ha megöleted magadat, nem segíthetsz neki. – Kevin ismerte az emberi természetet. Az a kellemetlen érzése támadt, hogy Ginny talán készakarva kockáztatja az életét a férje és a fia halála óta. Lényegében ugyanazt gondolta erről, amit Becky: közvetett öngyilkosság. Nem is olyan szokatlan eljárás, időnként tragikus eredményekkel. – Erről majd később még beszélünk – mondta tárgyilagosan. – Most kiderítem, mi az eljárás. Nem tudod, ugyanazon a plébánián szolgál még az illető?

– Annyira fejbe vágott a történet, hogy tökéletesen elfelejtettem megkérdezni. Utána nézhetek, vagy megkérdezhetem Blue-tól, de nem biztos, hogy tudja, mert azóta nem jár templomba.

– Miért ne nyomozhatnád ki csak úgy, kíváncsiságból, hogy ott van-e még vagy áthelyezték? Talán voltak panaszok ellene. Jó lenne tudni.

– Blue említett egy másik fiút, aki ugyancsak gyűlölte. Szerinte azzal is ugyanez történt. Csak az a gyerek idősebb volt, tizenkét éves.

– Szedj össze minden adatot, én meg hadd tisztázzam itt, hogyan szokás nyilvánosságra hozni az ilyesmit. De persze a te Blue-dnak is vállalnia kell a fellépést. Sok áldozat inkább örökre meghúzódik az árnyékban, és nem panaszkodik. Azért úszhatják meg az ilyen pasik. Mindenki fél kiborítani a bilit. Bár azért már vannak kivételek, hála az égnek. Majd hívlak, ha megtudok valamit. És nézz utána annak a papnak.

– Azt teszem – ígérte az asszony. – Köszönöm, Kev. Tényleg nagyon köszönöm. Örülök, hogy beszélhettem veled.

– Nem engedem, hogy még egyszer eltűnj – figyelmeztette a férfi –, még ha Afganisztánig rohansz is. Bár jobban szeretném, ha nem tennél ilyet. Kell lennie valami ugyanilyen hasznos foglalatosságnak, ami nem azt követeli, hogy a világ másik végén vidd a bőrdő vásárra.

– Nincs. Azokon a helyeken, ahol én megfordulok, kétségbeejtő szükség van ránk.

– Sosem tudtalak volna elképzelni Teréz anyának. Azok után, ahogy csillogtál a tévében! – Valóban, Ginny és Mark volt a tévéhíradók álompárja, erre most Ginny Afganisztánban bóklászik öszvérháton. Ráadásul halálosan komolyan veszi, ami aggasztó. Kevin mindenképpen szeretne volna lebeszélni róla, csak tartott tőle, hogy egy ennyire konok nőnek ugyan szövegelhet. Ginny úgy beszélt, mint aki szent küldetést teljesít a fiú mellett, és másutt is. Kevin csodálta az elkötelezettségéért, és igazat adott neki abban, hogy a gyerek sérelmét nem lehet büntetlenül hagyni, az elkövetőnek rács mögött a helye. Remélte, hogy Ginny következetesen végigviszi a harcot. – Hívlak, amint megtudok valamit. Vigyázz magadra, és addig is légy jó!

– Ígérem, az leszek. – Jobban érezte magát, amikor letette a telefont. Neki éppen Kevin Callaghanre van szüksége.

Este nem számolt be a terveiről Blue-nak, és nem is akart addig, amíg nincsenek konkrét adatai. Szüksége volt Teddy atya családnevére és tartózkodási helyére, de úgy gondolta, hogy ha elég okos, a plébánián is megtudhatja. A saját szemével akarta látni ezt az alakot.

Ezen töprengett még lefekvés után is, amikor megszólalt a telefonja. Becky volt. Sosem szokta ilyen későn hívni. Kaliforniában most van vacsoraidő, ilyenkor mindig lefoglalja a család és a főzés.

– Valami baj van?

– Apu ma elesett, és eltörte a karját – válaszolta feldúltan Becky. – Már megint elkódorgott. Szerintem nem hat többé a gyógyszer. Bevittük a kórházba, és fogalma sem volt, ki vagyok. Most sem ismer meg. Reggelre, amikor kivilágosodik, talán javulhat. Ginny, át kell jönnöd! Apu nem él örökké, és egyre hanyatlík. Ha nem jössz most, ha megint elhalasztod akkorra, amikor vége a kiküldetésednek, szerintem már nem találd életben. Vagy eszénél. Most, ha nem is ismer rád, legalább vannak világos pillanatai. – Olyan volt a hangja, mintha ő sem lenne eszénél. Ginny nagyon sajnálta.

– Ne haragudj, Becky, megteszek mindent, ami tőlem telik. Talán a hétvégén átmehtek. – Gyorsan gondolkozott. Nem

akarta kizökkenteni Blue-t az iskolából. Semmit sem akart tenni, ami veszélyeztethetné a júniusi záróvizsgát. Eddig még nem árulta el Beckynek, hogy a fiú ismét nála lakik. Ám az sem volt ínyére, hogy a Houston Streetben hagyja a hétvégre éppen most, amikor nemsokára hosszú időre távozik. – De ha jövök – kezdte – magammal kell hoznom valakit.

Becky meghökkent.

– Van valakid? – Ginny eddig egy szót sem szólt ilyesmiről.

– Igen, de nem úgy, mint gondolod. Blue ismét nálam lakik. Igyekszem bejuttatni egy különleges középiskolába. Tulajdonképpen az a helyzet, hogy mivel a jövő héten lesz a felvételi és a meghallgatás, a hétvége épp megfelel.

– Uramisten, már megint? Mit képzelsz, az ég szerelmére? Az utolsó, amire szükséged van, egy hajléktalan kamasz a lakásodban és az életedben!

– Nagyon jól beválik.

– Te most a nevelőszülője vagy? – Egyszerűen nem értette a hűgát. Meghibbant ez?

– Nem, a mentora, de nálam lakik, amíg New Yorkban vagyok. – Beckynek annyira bizarr volt ez a felállás, hogy semmi értelmet sem látott benne. Soha nem értett semmit, amit Ginny csinált. Ám most túl fáradt volt, hogy ezen rágódjon. Az apjával kellett foglalkoznia. És legalább Ginny vállalta, hogy átjön L.A.-be, ami rég esedékes egyébként. Becky örült, hogy nagy sokára sikerült meggyőznie a hűgát.

– Nem akarok még én is a terhedre lenni – mondta tapintatosan Ginny –, főleg, miután ketten vagyunk. Szállodába megyünk.

– Van egy vendégszobánk, és a fiú megalhat Charlie helyén, ha képes viselkedni. – Úgy beszélt Blue-ról, mint egy vademberről. Ginny igyekezett uralkodni magán.

– Nagyon jól nevelt. Tetszeni fog neked. – Legalábbis ebben bízott. Bár úgysem maradnak sokáig. Úgy gondolta, hogy péntek délután indulnak, amint véget ér a tanítás, és az éjszakaival jönnek vissza vasárnap, hogy hétfő reggel Blue ott lehessen az iskolában. Villámlátogatás lesz. – Majd megírom e-mailben, hogy melyik járattal megyünk – ígérte. Pár perccel később búcsút vettek egymástól.

Hát, nagyon megrázó élmény lesz, hogy ebben az állapotban kell látnia az apját. Beckyvel és a családjával sem találkozott három és fél éve. Ideges volt. Remélhetőleg nem lesz semmi baj.

Reggel beszámolt a beszélgetésről a fiúnak, akit lázba hozott a kilátás, hogy Kaliforniába mehet. Ginny erre elmagyarázta, hogy azért utaznak, mert az apja beteg és öreg, de a fiú azt felelte, ő akkor is örül, hogy találkozhat Ginny nővérével meg a srácokkal. Lelkesedése átragadt Ginnyre is. Miután Blue elindult az iskolába, Ginnynek váratlanul eszébe jutott, hogy nem kellene-e értesíteni a gyerek nagynénjét? Szerencséjére Charlene az első kicsengésre fölvette. Ginny elmagyarázta, hogy L.A.-be utazik, és magával viszi Blue-t.

– Lenne szíves aláírni nekem egy levelet? – kérdezte. – Blue kiskorú, és én nem vagyok a gyámja. Ha valaki a légitársaságnál papírokat kér, nem akarom azt a benyomást kelteni, hogy gyerekrabló vagyok.

– Persze, nem gond – válaszolta előzékenyen Charlene. Megbeszélték, hogy most is a Mt. Sinai kórházban találkoznak késő este, mint annak idején az iskolai beíratásnál. Ginny előre megfogalmazta a levelet, azután az egészset lezavarták két perc alatt a büfében.

Charlene ránézett a másik asszonyra. Továbbra sem értette, miért csinálja ezt Ginny az unokaöccséért, bár akkor is kedves tőle. Gyanúja szerint Ginny nagyon magányos lehet, azért hajlandó befogadni Blue-t az otthonába és az életébe.

– Hogy van? – kérdezte, miközben az ajtó felé kísérté Ginny.

– Remekül tanul – felelte Ginny magabiztos mosollyal. – Júniusban meglesz a nyolcosztályos bizonyítványa!

– Már ha kitart – mondta Charlene. Nem hitte el, hogy az unokaöccse képes megmaradni az iskolában.

– Ki fog! – erősködött Ginny, mire elnevelték magukat. Ginny borzasztóan szerette volna megkérdezni, mi a vezetékneve Teddy atyának, de nem akarta felkelteni Charlene gyanúját. Inkább azt érdeklődte meg, mintha csak társalogni akarna, melyik plébániához tartozik. A Szent Ferenchez, vágta rá büszkén Charlene. A nyomok álcázására Ginny azt mondta, eddig még nem sikerült rávennie Blue-t, hogy járjon templomba,

de bízik benne, hogy sikerülni fog.

– Arra ne számíton – intette a tapasztalt Charlene. – Utál templomba járni. Én már lemondtam róla. – Ginny nem tudta, emlékszik-e a másik asszony egyáltalán, amikor Blue arra panaszkodott, hogy a plébános megcsókolta. A fiú elbeszéléséből ítélve csak legyinthesett rá, mint egy gyerekes hazugságra.

Ismételten köszönetet mondott Charlene-nak, amiért aláírta a levelet, azután Charlene visszatért dolgozni, Ginny pedig taxiba ült, és hazavitette magát a lakásba, ahol Blue lefekvéshez készülődött. Ginny már összekészítette a ruháját a másnapi utazáshoz. Vásárolt neki új farmert, egy khakinadrágot, három inget, egy vékony széldzsekit, egy új magas szárú tornacipőt és zoknit. Meg akart tenni minden tőle telhetőt, hogy Blue a legmegnyerőbb formájában jelenhessen meg Becky előtt. Nem hitte, hogy ehhez elég egy új cipő – Becky meghódításához ennél sokkal több kell majd. Ám Ginny bízott benne, hogy Blue jól viselkedik, és megállja a helyét Becky családjában. A gyerek ujjongott az utazástól, bár sajnálta Ginny apját, hogy beteg.

– Szép álmokat! – Ginny föléje hajolt, és megpuszilta az arcát. Az imént ellenőrizte Blue bőröndjét: benne volt minden, ami kell, még az új pizsama is.

– Szeretlek, Ginny – mondta álmosan a fiú. Az asszony megilletődötten mosolygott. Olyan rég volt, hogy valaki ezt mondja neki, pláne egy gyerek.

– Én is szeretlek. – Lekapcsolta a villanyt, átment a saját szobájába, hogy ő is becsomagoljon az útra. Nagyon remélte, hogy minden rendben lesz.

Kilencedik fejezet

Péntek délután Ginny taxival várta Blue-t az iskola előtt. Egyenesen a repülőtérre mentek. Reggel felhívta Beckyt, és megtudta, hogy az apja kissé jobban lett nappal. Vitte magával a táskájában Charlene engedélyét. A repülőtéren feladta a csomagjaikat, majd azt javasolta, essenek át minél előbb az ellenőrzésen, és vásároljanak lapokat az útra.

– Azokat a reptéren is lehet kapni? – álmélkodott Blue. Ginny akkor kapott észbe, hogy hiszen ez a gyerek még sohasem járt repülőtéren, és nem utazott repülőn. Sosem hagyta el New Yorkot, és kizárólag filmekben vagy tévében látott ilyet.

– Lehet itt kapni mindent – mosolygott Ginny. Amikor sorba álltak az ellenőrzéshez, figyelmeztette Blue-t, hogy vegye ki a zsebéből az aprót, csatolja le az övét, húzza le a cipőjét. Blue beletette a laptopját az egyik műanyag tálba, Ginny beletette a magáét a másikba, a cipőjét és a táskáját a harmadikba. Ellenőrzés után összeszedték a holmijukat. Blue el volt ragadtatva a folyamattól, és alaposan megfigyelt mindent. Hatalmas kaland volt ez neki. Ginny csak azt sajnálta, hogy nincsen több idejük. Szerette volna megmutatni a fiúnak Los Angelesét. Kissé izgult az emlékei miatt, de megpróbált csak Blue-ra figyelni.

Körülnéztek a könyvesboltban, ahol Ginny vásárolt magának egy puhafedelűt, Blue-nak pedig magazinokat. Vettek még rágógumit, cukorkát, beugrottak egy szuvenirboltba. Blue éhes volt így tanítás után, ezért beszerettek egy hot dogot, hogy megehesse, mielőtt felszáll a gépre. Ginny még sosem nyüzsgött ennyit egy reptéren az utazásai előtt. Általában meg sem állt az ellenőrzés után a gépig. De most Blue mindent látni akart. Ragyogott az arca, miközben megkeresték a helyüket a gépen. Ginny átengedte neki az ablak melletti ülést, hogy kinézessen. Amikor elhelyezték a kézipoggyászukat és leültek, Blue aggodalmasan sandított az asszonyra.

– Ugye nem fog leesni? – riadozott.

– Dehogyan fog – mosolygott Ginny. – Gondold csak el, hány

gép száll föl és le csak ebben a pillanatban világszerte. Sok-sok ezer. Mikor hallottál utoljára repülőgép-szerencsétlenségről?

– Nem emlékszem.

– Na látod. Ebből gondolom, hogy most is oké lesz minden.

– A fiú megnyugodott. Ginny figyelmeztette, hogy csatolja be a biztonsági övet. Blue-nak újabb öröm volt hallani, hogy lesz film és vacsora is.

– Azt rendelhetek, amit akarok? – kérdezte.

– Kétféléből választhatsz, de ha burgert és hasábburgonyát akarsz, akkor ki kell várnod, hogy odaérjünk. – Megindultan figyelte, mennyire új itt minden a gyerekeknek. Blue egy cseppet sem félt, inkább izgalmasnak találta, amikor az óriási gép fölemelkedett. Egy darabig kibámult az ablakon, azután egy magazint kezdett olvasni. Ő is kérte a kis videomonitor, mint Ginny, és kiválasztotta a filmet, amelyet nézni akart. Feltették a fejhallgatóikat. Blue élvezte a helyzet újdonságát, választott magának a menüből, majd egyszerre vacsorázott és mozizott, végül elaludt. Ginny takarót borított rá. Senki sem kérte az igazolást, nem firtatta, miért utaznak együtt, vagy hogy rokonok-e.

Mielőtt leszálltak volna L.A.-ben, Ginny felébresztette a gyereket, hogy a levegőből láthassa a várost. Blue-t elbűvölte a rengeteg fény meg úszómedence. A hatalmas gép kettőt zökkent a földön, majd odagurult a kifutón a terminálhoz. Blue első légi utazása véget ért. Úgy vigyorgott Ginnyre, hogy az csaknem elfelejtette, miért jöttek: azért, hogy talán utoljára lássa az apját. Úgy érezte, most jött haza a hosszú távollét után. Most értette meg, hogy neki mindig L.A. lesz az otthon.

– Isten hozott Los Angelesben – mondta a fiúnak, amikor beálltak az ülések között szorongó tömegbe, hogy lejussanak a gépről. Egy perc múlva már a poggyászukért mentek a terminálban. Ginny előre szólt a nővérenek, hogy autót bérel a repülőtéren, tehát nem kell kijönni eléjük. Ahogy állt a kölcsönző pultjánál, némán imádkozott, hogy Becky és a családja rendes legyen Blue-hoz. Nem akarta, hogy a fiú kínosan vagy rosszul érezze magát a nővére gyerekeinek társaságában. Neki annyira más élete volt. Beckyék tipikus kertvárosi família: papa, mama, ház, úszómedence, két kocs, három gyerek. Sosem érte őket

semmiféle kellemetlenség. A srácok jól tanultak, Charlie-t, a legidősebbet most vették fel a UCLA-re. Lizzie, a legfiatalabb, egyidős volt Blue-val. Ginny nem tudta elképzelni, hogy Becky srácainak lenne bármilyen közös témájuk Blue-val, de azért bízott benne, hogy legalább udvariasak lesznek hozzá.

A repülőtéri kölcsönző vadonatúj SUV-ot bocsátott a rendelkezésére, amit Blue izgisnek talált. Besoroltak a forgalomba a sztrádán, elindultak Pasadena felé. Délután ötkor hagyták el New Yorkot, és az időeltolódás miatt még csak este nyolc óra volt Los Angelesben, ahol az emberek most mentek haza, vagy vacsorázni, vagy péntek esti buliba, vagy éjszakai munkába. A forgalom pocsékabb volt, mint valaha, a hőmérő huszonnét fokot mutatott, de Blue ezen is csak vigyorgott fülig érő boldogsággal.

– Köszönöm, hogy elhoztál – mondta szégyenlősen. – Azt hittem, beteszél a Houston Streetbe a hétvégére. – Repesett, hogy mégsem így történt, és hálás volt Ginny minden egyes gesztusáért.

– Arra gondoltam, hogy jól szórakozol itt, még akkor is, ha az apámat látogatom meg. De ő nagyon sokat alszik, így autózhatunk egy kicsit, és megmutatom neked L.A.-t. – Csak Beverly Hillst nem mutatja meg, annak a közelébe se megy, látni sem bírja az utcát, ahol laktak. Nem akart emlékezni az itteni életére, amelytől három éve elmenekült.

– Te mit csináltál, amikor itt laktál? – érdeklődött a fiú. Még sosem firtatta az asszony előző életét, mert tudta, hogy Ginnynek az az érzékeny pontja. Sosem emlegette Markot és Christ, megvárta, hogy Ginny hozza szóba őket, ami ritkán fordult elő, akkor is jobbra csak egy odavetett megjegyzésként, vagy egy röpké emlékezésben valamilyen mondasukra.

– Tévériporter voltam – felelte Ginny, miközben araszoltak a forgalomban.

– Mármint tévés? – hüledezett a fiú. Az asszony bólintott. – Hű! Te egy sztár voltál! És az asztalnál ültél, vagy kint álltál a zuhóban a kifordult esernyőddel, amikor elment a hang? – Ginny nagyot nevetett a találó leíráson.

– Mindkettő. Volt, hogy én is az asztalnál ültem Markkal, de ő volt az, aki örökbérletet váltott az asztalhoz. Időnként pedig

felhőszakadásban közvetítettem. Szerencsére errefelé keveset esik.

– Jó móka volt?

Ginny gondolkozott, azután bólintott.

– Ja, legtöbbször. Markkal jó móka volt. Az emberek általában örültek, ha elmentünk valahova, és felismertek bennünket.

– Hogyhogy már nem csinálod? – Blue erősen figyelte az asszony arcát.

– Nélküle egyáltalán nem lenne jó móka. Sosem mentem vissza, miután... Egy darabig a nővéremnél laktam, azután eljöttem, beálltam dolgozni az SOS/HR-hez, és azóta járom a világot.

– Senki sem lő rád, ha a tévében vagy. Vissza kéne menned valamikor. – Ginny egy darabig nem válaszolt, azután csak megrázta a fejét. Ezzel az étellel végzett. Soha nem bírná Mark nélkül csinálni; elviselhetetlen lenne, hogy mindenki rajta szánakozik. Most minden út valami újat jelent.

Egy órával azután, hogy elindultak, az Arroyo Seco Parkway kijárónál elkanyarodtak Pasadena irányába. Egy darabig fákkal szegélyezett utcákon, csinos házak között robogott a SUV, azután felkapaszkodott egy kis dombra, és befordult egy mutató ház felhajtójára, amely mellett nagy úszómedence kéklett. Volt kapu, de a háziak nyitva hagyták az érkezőknek. Ginny már meg is feledkezett róla, milyen nagy Beckyék háza. Egy fekete labrador csaholva üdvözölte őket. Blue valósággal itta a látványt.

– Olyan, mint egy film! – ámuldozott a házon, az úszómedencén és a kutyán. Ahogy kiszálltak a SUV-ból, kijött a házból Becky. Ginny örömmel látta, hogy nem változott. Csíkos pólót, farmert és strandpapucsot viselt. Ginny figyelte, ahogy óvatosan megnézi magának Blue-t, mielőtt hűvös mosollyal üdvözölné. Nem helyeselte a feltűnését a húga életében. Ám Blue-t annyira lefoglalta a ház, hogy mindezt észre sem vette, aminek Ginny örült.

Becky banáncsattal fogta össze a feje búbján a haját, amely sötétebb szőke volt a húgáénál. Nem festette ki magát; sosem használt sminket. Ugyanolyan volt, mint amikor Ginny utoljára látta. Főiskolásnak csinosabb volt, de Charlie születése után

felszedett hét kilót, és sosem bajlódott azzal, hogy leadja. Ugyanazokat a praktikus ruhákat viselte, ugyanazzal a strandpapuccsal nap mint nap. Azt mondta rá, hogy ez az ő egyenruhája, és túl sok munkája volt a srácaival, meg most már az apjával is ahhoz, hogy törődjön vele.

A kutya követte őket a hátsó bejáraton át a konyhába, ahol a három gyerek éppen vacsorázott. Csirkeszárnyat ettek spagettivel és salátával. Ginny látta Blue-n, hogy ismét éhes. Elfogódottan lépett be a konyhába, és tétován megtorpant a srácok láttán. Elsőnek Margie állt fel: megölelgette a nagynénjét, elmondta, mennyire örül, hogy látja. Ginny bemutatta neki Blue-t. Nem tudta, hogy Becky mivel vezethette fel a családi körnek a fiút, így csak annyit mondott: „Blue Williams” Nem magyarázta el a kapcsolatukat, nem tette hozzá, hogy a fiú nála lakik New Yorkban. Utána jött Charlie: átölelte Ginnyt, és kezet rázott Blue-val. Ginnyt megdöbbenette, mekkorát nőtt az unokaöccse: megvolt jó százkilencven centi, magasabb még az apjánál is. Végül Lizzie szökdécselt oda Ginnyhez, puszikat lehelt a levegőbe valahol a nagynénje nyaka mellett, és megtekintette Blue-t. Épp egyforma magasak és egyidősek voltak. Lizzie-nek ugyanolyan sima, szőke, hosszú haja volt, mint a nagynénjének.

– Szia, Lizzie vagyok! – vigyorgott Blue-ra. Még mindig fogszabályozót viselt, amitől kisebbnek tűnt a fiúnál, de a rózsaszín póló és a fehér sort elárulta, hogy az alakja már nőiesedik. Blue-t észrevehetően elkápráztatta Lizzie. – Akarsz velünk vacsorázni? – hívta a fiút. Blue fellélegzett, mert nagyon kínos volt a konyhában toporognia. Ginnyre sandított, hogy szabad-e. Az asszony bólintott, és azt mondta, hogy üljön le. Lizzie addigra kerített neki egy tányért, és megkínálta kólával. Margie és Charlie faggatni kezdték Blue-t az utazásról. Sokkal felnőttebbnek tüntek tizenhat és tizennyolc évüknél. Blue azonnal otthon érezte magát a csacsogó Lizzie mellett, és derekasan megpakolta a tányérját spagettivel és csirkeszárnyal.

– Hol van apu? – kérdezte halkán Ginny a nővérétől.

– Az emeleten alszik. Általában nyolc körül szokott feküdni.

– Már majdnem kilenc óra volt. – Adtam neki fájdalomcsillapítót. Ma fájlalta a karját, azt hiszem, a gipsz zavarta az éjszaka. Amint világosodni kezd, azonnal felkel. Pár

perc múlva jön Alan, csak teniszezni ment munka után. – Ginny számára az volt itt a legkülönösebb, hogy mennyire nem változott semmi. Ugyanazt csinálták ugyanabban a házban akkor is, amikor ő elment. Ugyanaz volt még a kutya is, amely felismerte őt. A gyerekek nőttek egyébként minden maradt a régiiben. Bizonyos értelemben megnyugtató volt, de más szemszögből még idegenebbnek érezte magát. Az ő élete az elmúlt három évben nagyon más vágányon haladt, mint az itteni. Úgy érezte magát, mint aki a Marsról jött.

Becky töltött két pohár bort, és az egyiket odaadta a húgának.

Aztán otthagyták a gyerekeket a konyhában, és átmentek a családi szobába. A nappalijukat csak karácsonykor és hálaadáskor használták, egyébként a konyhában verődött össze a család. A szobában a kandalló fölé erősített, hatalmas, lapos képernyőn nézték hétfő esténként a futballt, vasárnaponként a másféle meccseket. Bolondultak a sportért. Becky és Alan imádták a teniszt, amit Ginny sosem szeretett. Mark ügyesen játszott, és néha beállt ütögetni velük. Az összes gyerek sportolt valamit – kosaraztak, fociztak, baseballoztak, röplabdáztak –, sőt Charlie a középiskolai úszócsapat kapitánya is volt. Charlie júniusban érettségizett kitüntetéssel. Egyikük sem csinált soha semmi rosszat, még csak rossz osztályzatokat sem kaptak. Becky nem győzött büszkélkedni velük, főleg Charlie-val, aki bejutott a UCLA-re.

– Aranyos – mondta Blue-ra nagy kegyesen.

– Igen, az, és okos is. Kivételesen sokat tud, ahhoz képest, mikén ment át, és mennyire kevés segítséget kapott. Nagyon jó lenne, ha bejuttathatnám abba a középiskolába. – Becky még mindig nem értette a húga indokait, de el kellett ismernie, hogy Blue nagyon jól viselkedett az érkezésnél. Amikor kezét fogott Beckyvel, megköszönte neki, hogy fogadja a házában. Mikor a testvérek visszamentek a konyhába, Blue és Lizzie éppen a zenéről beszélgettek. Úgy tűnt, ugyanazokat a bandákat kedvelik. Lizzie mutatott a fiúnak valamit a konyhai laptopon, amin mindketten nevettek. Láthatólag megtalálták a közös nevezőt. Charlie bejelentette, hogy elmegy. Az anyja figyelmeztette, hogy óvatosan vezessen. Charlie elhúzott, és

Ginny látta, hogy már a fiúnak is saját kocsija van. Tényleg felnőtt. Margie is tudott vezetni, bár neki még nem volt saját autója, kölcsön kellett kérnie az anyját.

Lizzie felajánlotta, hogy megmutatja Blue-nak az alagsori játékszobát. A két lány és a fiú lement videózni. Blue ügyes volt. Megjött Alan, és azt sem tudta, hova legyen örömeiben, amikor meglátta a sógornőjét, habár megjegyezte, hogy Ginny túlságosan lefogyott. Az arca megnyúlt, csontosabb lett, mint korábban. Most még kevésbé hasonlított Beckyre.

– Mit vacsorázunk? – érdeklődött Alan, miközben töltött magának egy pohár bort. – Éhen halok. – Teniszruhát viselt, és még mindig jóképű volt.

– Salátát fésűkagylóval – mondta Becky, és betette a mikróba a délután vásárolt kagylót. Beckynél minden úgy ment, mint a karikacsapás, jól szervezeten és praktikusán, még ha egészében véve nélkülözte is a háziasszonyi kreativitást. De el kell ismerni, hogy a kagyló isteni volt. Alan mindenkinek töltött bort.

– Örülök, hogy végre idetaláltál – jegyezte meg célzatosan. – Az utóbbi két év nagyon nehéz volt a nővérednek. Épp a megfelelő időben távoztál. – Ezt úgy mondta, mintha Ginny azért csinálta volna az egészet, hogy ellógon a kötelessége elől, nem pedig azért, mert a férje és a fia meghalt. Csak egy cseppnyi sértődöttség volt a hangjában, de Ginny azonnal megérezte. Ezzel együtt belátta, mennyire idegtépő lehetett gondoskodni riasztó gyorsasággal hanyatló apjukról. Nyilvánvalóan megviselte a gyerekeket is.

Vacsora végeztével segített Beckynek rendbe szedni a konyhát, majd átmentek a családi szobába. Alan is beült hozzájuk. Valahonnan zene hallatszott. Ginny mosolygott, mert tudta, ki játszik.

– De jó ez a CD, szívem. Most vetted? – kérdezte Alan. Becky csak nézett. Egyveleg volt népszerű dallamokból.

– Nem én. Biztos Lizzie tette föl a lenti sztereóra.

– Gyertek, megmutatom, honnan jön a zene! – Ginny intett nekik, hogy kövessék. Lementek a videós szobába, ahol Blue játszott a partikhoz használt zongorán. Eljátszotta az összes számot, amit Lizzie kért, két sláger között pedig Mozartot

zongorázott, hogy bosszantsa és megnevetesse a lányt, végül átcsapott bugi-vugiba. Ennyire ügyes kezek még sosem futkostak Lizzie-ék zongorájának billentyűin.

– Ezt hol tanulta? – ámult Becky. Blue eljátszott egy rövid, gyönyörű Beethovent, azután visszaváltott Lizzie egyik slágerére. A lánynak annyira tetszett, hogy fülig szaladt a szája.

– Önmagától – felelte büszkén Ginny. – Mellette gitározik, komponál és kottát olvas. Most adta be a felvételi kérelmét a LaGuardia Arts művészeti szakközépiskolába New Yorkban! Remélem, bejut. A zene a szenvedélye, és hihetetlen tehetsége van hozzá!

– Uramisten, hiszen ez egy csodagyerek! Mi öt évig taníttattuk Charlie-t, de a skálák és a boci-boci tarka az egyetlen, amit le tud játszani. Sohasem gyakorolt! – mondta Alan. Ahogy Ginny nézte a zongorázó Blue-t, eszébe jutott Teddy atya a templom alagsorában, de kiverte a fejéből a gondolatot. Blue rettentő boldog volt Beckyék zongorájával, Lizzie-vel pedig úgy megtalálták a közös hangot, mintha együtt nőttek volna fel. A fiú kétségtelenül nagy hatást tett a kislányra, de Alant és Beckyt még nagyobb ámulatba ejtette. Vitathatatlan tehetség volt, ráadásul aranyos gyerek. Egy órán át játszott Lizzie és önmaga szórakoztatására, azután fölmentek filmet nézni a nagy plazmatévén, míg a felnőttek lent maradtak az alagsori kényelmes pamlagon.

Beckyék egész otthonát a kényelem jegyében tervezték; nyoma sem volt benne annak az eleganciának, amely Ginny régi házát áthatotta Beverly Hillsben, de sokkal jobban megfelelt a lezser pasadenai élethez. Ginny és Mark háza az imázsuknak megfelelően csillogott, mert ők hírességek voltak, tévés személyiségek, még ha csak a neten is. Mark volt a nagyobb sztár, és rengeteget keresett, bár Ginnynek sem kellett szégyenkeznie.

– Beckytől hallom, mi mindent tettél ezért a Blue-ért – mondta Alan. – Ez csodálatra méltó, Ginny, de nem feledkezhetsz meg róla, hogy ki ez a gyerek, és honnan jött. Óvatosnak kell lenned. – Ginny nagyképűnek és bosszantónak találta a sógora nyilatkozatát, amelyre Becky lelkesen bólogatott.

– Csak nem attól félték, hogy meglop? – De. Sógora és

nővére egy ütemre bólogattak, és még csak nem is restellték!

– Minden reggel megmotosom, mielőtt elmegy az iskolába – mondta Ginny ártatlan képpel. Mélységesen megbotránkozott a rokonainak bornírtsága.

– Nem fér a fejembe, hogy beköltöztetted magadhoz. Miért nem viszed el egy szállóba? Valószínűleg jobban is érezné magát ott. – A sógorának fogalma sem volt róla, miről beszél, vagy hogy milyen állapotok uralkodnak egy ilyen hajléktalanszállón. Soha nem is járt ilyen helyen, és nem ismert senkit, aki ott kényszerült lakni.

– A szállókon mindennapos a verekedés, a rablás, és a nők megerőszakolása – mondta higgadtan. – Bejuttattam egy nagyon jó otthonba, amelyet direkt fiataloknak létesítettek. Ott lakik, amikor külföldön vagyok. – Ha éppen nem szökik meg, gondolta. Utálta Beckyék fölényeskedését és gyanúsítgatását. Nem is ismerik Blue-t. Nem vitatják, hogy tehetséges, kedves és jó modorú, de azért mindenfélét feltételeznek. Előre ítélik meg Blue fölött a kiváltáztott kertvárosban szerzett szűkös tapasztalataik alapján. Szerencsére a gyerekeik nyitottabbak náluk. Margie és Lizzie nagyon jól érezték magukat Blue-val. Charlie-hoz túl fiatal volt, azért is ment el a legidősebb gyerek a barátnőjéhez.

Ginny másra terelte a szót, de most meg az ő jószolgálati munkája került terítékre, amit ugyancsak nem helyeseltek, merthogy túl veszélyes egy nő, egyáltalán bárki számára. Ginny viszont szerette, mert így legalább használt valamit a világnak. Ahelyett, hogy elismerték volna a bátorságát, amiért ennyire szokatlan hivatást választott, Becky és Alan azon sápítoztak, hogy sosem talál magának egy másik férjet, ha örökké csak csavarog, és menekülttáborokban lakik. Még azt is szóvá tették, hogy ideje volna megszabadulnia a túlélő büntudatától.

– Nem akarok másik férjet. Még mindig szeretem Markot, és valószínűleg mindig is szeretni fogom – szólt halkán.

– Márpedig szerintem ő sem helyeselné, amit csinálsz – jelentette ki Alan. Ginny nem értette, hogy jön ez ide.

– Lehet, hogy nem helyeselné, de érdekesnek találná. Egyébként nem hagyott választást. Nem óhajtottam holtomig sírni magányosan az üres Beverly Hills-i házban. Ez sokkal jobb.

– Hát, pedig mi reméljük, hogy hamarosan abbahagyod – közölte mindkettejük nevében Alan. Becky nem tiltakozott. Aznap este már a negyedik pohár boránál tartott, ami meglepte Ginnyt. Az ő nővére nem szokott ilyen sokat inni. – Hova mész legközelebb? – kérdezte Alan. – Tudod már?

– Még nem dőlt el. Talán Indiába vagy Afrikába. Egyformán örülnék mindkettőnek. – Alan meghökken, Becky a fejét rázta.

– Egyáltalán felfogod, hogy ez milyen veszélyes? – kérdezte Alan olyan hangon, mintha a sógornője ezt nem tudná.

– Igen – mosolygott Ginny. – Azért küldenek az ilyen helyekre, mert az ottaniaknak gondjaik vannak, és szükségük van az aktivisták segítségére. – Amiben mostanra profi lett. Alannek valószínűleg igaza van, Markot megdöbbené, amit csinál, de ez is jobb, mint belefojtani magát az East Riverbe. Nem is volt olyan rég, hogy ezt fontolgatta. Hála a munkájának és Blue-nak, olyan jól érzi magát, mint három év alatt még egyszer sem. Sem Becky, sem Alan nem érthetik meg a tragédiáját, vagy hogy mi kellett a túléléshez. Tiszta szívből remélte, hogy soha nem is kell megtudniuk. Mivel sohasem jártak egy cipőben, nekik fogalmuk sem lehetett róla, mibe került reggelente kimászni az ágyból.

Egy darabig üldögéltek az alagsorban, aztán Alan fölment, hogy teniszt nézzen a szobájukban. Becky elkísérte Ginnyt a vendégszobába, hogy a testvére kipakolhasson. Blue Charlie-val aludt egy szobában.

– Nem hiszed el, hogy meglopna? – kérdezte egy összeesküvő hangján Becky. Ginnynek tizennégy éves kora óta először támadt kedve felképelni.

– Hogy mondhatasz ilyet, Becky? – Szerette volna hozzátenni: „Hát ki vagy te?“, de inkább lenyelte. Mikor lettek ilyen korlátolt nyárspolgárok, hogy tolvajnak tartják Blue-t, csak mert hajléktalan? Szánalmas! – Nem, nem lopna meg. – És magában arra gondolt, hogy remélhetőleg a fiú nem most változtat ezen a szokásán, különben neki nem lesz többé nyugta Beckyétől. Bár Blue-ban megbízott.

Megpuszították egymást, ki-ki jó éjszakát kívánt, azután Ginny kicsomagolt a csinos, virágosra tapétázott szobában. Blue, aki lefeküdni indult, valamivel később bedugta a fejét az ajtón.

Lizzie vezette el a szobájához.

– Klasszul éreztem magamat az este – mosolygott a fiú. Ginny ezt nem mondhatta el magáról. Nagyon elcsüggesztette a nővére és a sógora. – Komolyan bírom Lizzie-t, és Margie is kedves.

– Jó kislányok – helyeselt Ginny. – Holnap talán kölcsönkérhetünk Charlie-tól egy régi fürdőnadrágot, mert azt elfelejtettem vásárolni.

– Hú, az király lenne! – örvendezett Blue. A fiú úgy érezte magát, mint aki felkerült a pasadenai mennyországba. Ginny jóéjtpusztit adott neki, azután a gyerek eltűnt a folyosó végén, Charlie szobájában. Ginny halkan becsukta az ajtót, és közben az apjára gondolt. Nem lesz könnyű találkozni vele ebben a siralmas állapotában.

De még az sem készíthette föl apja elaszott alakjára és üres tekintetére, amit az utóbbi hónapokban hallott Beckytől. Reggel ott ült mellette a reggelizőasztalnál, és segített etetni, mert amióta apjának begipszelték az egyik karját, végképp elvesztette az érdeklődését az evés iránt. Ginny beleimádkozott egy tálka zabkását. Az öregember, miután lenyelte az utolsó falatot, a lánya felé fordult.

– Én ismerlek téged, ugye? – kérdezte gyöngye hangon.

– Igen, apu, ismersz. Ginny vagyok. – Az öregember bólintott, és egy darabig mintha feldolgozta volna az információt, majd rámosolygott Ginnyre.

– Olyan vagy, mint az anyád – mondta. A hangja váratlanul megerősödött, Ginny látta a tekintetében a felismerést. Könnyek szöktek a szemébe. – Merre jártál? – kérdezte az apja.

– Sokáig nem voltam itt. Most New Yorkban lakom. – New Yorkot könnyebb volt elmagyarázni, mint Afganisztánt.

– Többször utaztunk oda anyáddal – mondta nosztalgiazva az öregember. Ginny bólintott. Apja igazat beszélt, ő csakugyan az anyjukra hasonlított, jobban, mint Becky. – Nagyon fáradt vagyok – mondta az öregember. Annak is látszott. Emberfölötti erőfeszítésébe került emlékeznie a kisebbik lányára. Néha voltak ilyen szintiszta pillanatai, de amilyen gyorsan jöttek, ugyanúgy el is enyésztek.

– Akarsz fölmenni és lefeküdni, apu? – kérdezte Becky. Ó

ismerte az apja szokásait, Ginny nem. Apjuk, aki nagyon korán ébredt, gyakran szunyókált a reggeli után.

– Igen, akarok. – Bizonytalanul feltápáskodott. Lányai közrefogták, felsegítették a lépcsőn, leültették az ágyra. Elnyúlt a fekvőhelyén, azután felpillantott Ginnyre. – Margaret? – kérdezte halkán. Margaretnek hívták az anyjukat. Ginny a könnyeit nyeldecelve bólintott. Már belátta, hogy korábban kellett volna idejönnie. De legalább néhány percre felismerte az apja. Az öregember becsukta a szemét, és pár perc múlva már aludt is halk hortyogással. Becky gyengéden az oldalára fordította, nehogy fuldokolni kezdjen, azután a testvérek visszamentek a földszintre.

– Nem lesz semmi baja? – kérdezte aggodalmasan Ginny. Most eszmélt rá, mivel kell megbirkóznia Beckynek. Irtózatossága felelősség az apjuk ápolása. Megfulladhat, összeeshet, kárt tehet magában bármelyik pillanatban. Ha egy jobb napja van, kimehet a szabadba, ahol elgázolhatják, vagy eltéved, és nem tudja majd megmondani se a nevét, se a lakcímét. Napi huszonnégy órással felügyeletre volt szüksége, amit két éve Becky látott el.

– Egyelőre nem – nyugtatta meg a húgát –, de már nem sokáig. Örülök, hogy átjöttél ezen a hétvégén.

– Én is – mondta Ginny. Átkarolta, magához szorította a nővérét. – Köszönöm, hogy vigyázol rá. Én nem bírnék, még akkor sem, ha itt lalnék. Ehhez különleges adottság kell. – Beckyben megvolt ez az adottság, amiért Ginny nem győzött eléggé hálás lenni.

– Én meg azt nem bírnám ki, amit te csinálsz – sírta Becky. – Összeszarnám magam a rémülettől. – Erre már mindketten elnevettek magukat, így mosolygósan térhettek vissza a fiatalokhoz, akik vígan zsinatoltak a reggelineél. Charlie épp most ajánlotta fel, hogy elviszi őket a Magic Mountain vidámparkba.

– Szereted a hullámvasutat? – kérdezte Blue-tól Ginny. A fiú lelkesen bólogatott.

– Imádom. Coney Islanden ültem a Ciklonon.

– Ezek sokkal nagyobbak – figyelmeztette Ginny.

– Az a jó – vigyorgott Blue.

A fiatalság rövidesen elpályázott. Charlie kölcsönadott Blue-nak egy fürdőnadrágot a vizes csúszdára, Ginny meg ellátta a fiút

pénzzel. A nővérek rendet tettek a konyhában, utána Ginny töltött maguknak kávé. Nagyon remélte, hogy Becky nem tesz újabb kellemetlen megjegyzéseket Blue-ra. Nem tett. Pár perc múlva megjelent Alan, teniszütővel, sortban, teniszcipőben. Kifelé menet elmart egy banánt, és odavetette, hogy máris késésben van a partiról.

– Olyan sokat segít apunál – jegyezte meg Becky kávézás közben, a férje távozása után.

– Nagyon nehéz lehet ez mindnyájatoknak. Már tisztábban látom, amióta itt vagyok – mondta részvétellel Ginny. – Döbbenetes munkát végeztél! – Még annál is döbbenetesebbet, mint képzeltem.

– Van egy nappali kisegítőm, egy asszony. Ha nem lenne, végképp csapdában lennék. Olyan nyomasztó volt végignézni, ahogy apu leépu! – Megkönnyebbülés volt számára, hogy elmondhatja a húgának. Ginny közben azon tűnődött, hogy mennyivel jobb egy orvlövész golyójától meghalni, mint fokozatosan elbutulni lassú haldoklás közben. Micsoda életerős, intelligens ember volt az apjuk! Szívet tépő látni, hogy milyen végre jutott! Hiszen már nincs sok ideje hátra. Jó, testileg talán nem szenved, eltekintve ettől a kartöréstől, de olyan elveszett. – A srácok nagyon kedvesek hozzá, és bár apu nem ismeri fel őket, azért élvezi a társaságukat. Ez is több, mint amit én elmondhatok magamról időnként – vigyorgott a húgára. – Én bezegg tudom, kik, és az örületbe kergetnek. Mindazonáltal jó gyerekek.

Ginny szeretett volna eldicsekedni, hogy Blue is az, de mégsem mondta. Blue nem családtag. Chris nincs többé, nem kukorékolhat róla és hároméves kori hőstetteiről. Becky gyerekei az eszébe juttatták, mennyire hiányzik a kisfia, akit soha, senki sem pótolhat.

Délben megjött a gondozónő, Becky segítsége az ápolásban. Becky kérdezte a húgától, nincs-e kedve házon kívül ebédelni. Csábítóan hangzott, így hát elmentek tőlük pár kilométernyire egy kis étterembe, dumáltak egy nagyot, majd amikor hazatértek, kiültek a medence mellé. Alan a teniszklubban ebédelt, a srácok csak estefelé futottak be. Istenien szórakoztak a vidámparkban. Blue eldicsekedett, hogy kétszer majdnem

kidobta a taccsot, szerinte ez is azt bizonyítja, mennyire király a vidámpark! Azzal fejest ugrott a medencébe a többiekkel, köztük Charlie barátnőjével, aki csatlakozott hozzájuk.

Alan este pecsenyét sütött szabad tűzön, mint a legtöbb szombat este. Becky ismét egy kicsivel több bort ivott a kelleténél. Ginny vacsora előtt felment az apjához egy időre, de az öregember mindvégig aludt, és Becky úgy döntött, nem kelti fel a vacsorához. Azt mondta, csak összezavarná vele. Apjuk lassan porlott bele az enyészetbe, ők pedig nézhették tehetetlenül. A beteg szervezet már nem reagált a gyógyszerekre. Ginnynek fáj a szíve, hogy ilyenek kell látnia.

Éjfélig üldögéltek a hátsó kertben, azután mindenki elment lefeküdni. Ginny álmatlanul tűnődött a sötétben. Meghitt és megható élmény volt viszontlátni a családját, de idegennek érezte magát közöttük. Neki egészen más tapasztalatai voltak az életről, és abban, amit a nővére meg a sógora mondott, mindig ott lappangott a rosszallás. Ezt Ginny még olyankor is érzékelte, amikor hallgattak, ami még magányosabbá tette. Számkivetett lett a családjában.

Csak hajnali két óra felé aludt el, és korán ébredt. Főzött magának egy csésze kávé, és éppen leült, hogy megigya, amikor felhívta Kevin Callaghan. Azt hitte, hogy Ginny New Yorkban tartózkodik, ahol most volt délelőtt fél tizenkettő. Megdöbbenve hallotta, hogy az asszony L.A.-ben van, és mentegetőzött, amiért ennyire korán zavarja.

– Mit keresel te itt? – kérdezte.

– A hétvégére jöttem át, hogy megnézzem apámat. Alzheimerje van, és nem láttam azóta... – Elnémult. Kevin szavak nélkül is megértette.

– Sajnálom, Ginny. Valamikor régen találkoztam vele. Kiváló ember volt, és milyen jóképű!

– Igen, az volt.

Kevin a tárgyra tért.

– Van számodra néhány információm. Felhívtam egy haveromat a rendőrségen. Pontosabban havernómet. Hadnagy a szexuális bűncselekmények osztályán. Alapjában véve két dolgot kell tenned. Először elmész a zsarukhoz, és ők megindítják a nyomozást. Utána meg kell vívnod az érsekséggel. De ha a

rendőrség kielégítőnek találja a nyomozás eredményét, és elhiszik, hogy Blue igazat mond, akkor elintézik helyetted az egyházat. Mivel gyakori, hogy több jelentés is befut egy bizonyos papról, lehet, hogy a rendőrség előtt sem ismeretlen, talán vannak már nyomaik ehhez az alakhoz, aki molesztálta Blue-t. Ezeknek a hapsiknak a többsége nem áll meg egy srácnál. Korlátlan hozzáférhetőségük van a kisgyerekekhez, és a perverzek teljes mértékben ki is használják. Első dolgod tehát, hogy felhívod a gyermekbántalmazási ügyosztályt, akik beindítják a nyomozást. Az ügyosztály a manhattani államügyészi hivatalhoz tartozik. A gyermekbántalmazási ügyosztály foglalkozik azokkal az esetekkel, amelyeknek papok az érintettjei. Neked és Blue-nak tehát oda kell mennetek, és meg kell adnotok a kezdőlökést a hógolyónak. Viszont, legalábbis egyelőre, nem kell összecsapnod valami dühös vén pappal az érsekségen. A zsaruk elvégzik helyetted. Mivel az egyház látszólag kezdi szigorúan kezelni a bűncselekmények eltussolását, akár még igazi együttműködésre is számíthatsz az érsek részéről. Kétségtelenül megér egy próbálkozást, és én bizonyosan segítek kicsinálni a hapsit, azzal, hogy nagydobra verem az ügyet. Rohadjon meg azért, amit Blue-val és valószínűleg más fiúkkal is művelt. Majd átküldöm sms-ben a gyermekbántalmazási ügyosztály telefonszámát.

– Húha! – Ginny le volt nyűgözve a gyors munkától. – Nagy vagy, Callaghan! Odáig vagyok tőled! – Épp azért fordult hozzá, mert kiváló újságírót tisztelt benne.

– Most mit fogsz csinálni?

– Beszélnem kell Blue-val. Lesz szükségünk ügyvédre?

– Később igen, de most még nem. Először uszítsd rá a nyomra a rendőrséget. Ha kielégítőnek találják a bizonyítékokat, megteszik a vádemelési javaslatot, mint minden más szexuális bűnténynél. Ha nem lesz vádemelési javaslat, indíthatsz polgári pert az érsek ellen, de akkor sokkal gyengébb pozícióban vagy. Te azt akarod, hogy a gyermekbántalmazási ügyosztály menjen az államügyészségre, és nyújtsa be a vádemelési javaslatot a pasas ellen. Ugyanakkor te is indíthatsz polgári pert.

– Nem tudom, mekkora trauma lenne ez Blue-nak – mondta óvatosan az asszony.

– Valószínűleg nem nagyobb annál, mint amin már átesett. Akár jobban is érezhetné magát, ha lenne valaki, aki rászállna erre az „atyára”, mintegy hitelesítve Blue állításait. Ennél sokkal rosszabb, amikor mások nem hisznek az áldozatnak, vagy eltussolják a bűnt, mint ahogy kezdetben csinálták. De amióta felrobbant a bomba, a Vatikán arra utasítja az egyházközségeket, hogy működjenek együtt, és ne az elkövetőket takargassák. Régebben csak tologatták őket plébániáról plébániára, és titkolták a disznóságukat.

– Ismersz olyan ügyvédet, aki ezzel foglalkozik?

– Nem, de felhajthatok. Biztosan vannak jók. Adj rá egy pár napot. – Kevin imponáló kutatómunkát végzett. Ginny meghatotta, hogy ugyanúgy felháborítja a Blue ellen elkövetett bűncselekmény, mint őt. – Mennyi ideig vagy még L.A.-ben?

– Ma estig. Az éjszakaival utazunk vissza New Yorkba, ahonnan pénteken jöttünk. Haza kell vinnem Blue-t. Nem mulaszthat az iskolából, mert akkor nincs bizonyítvány júniusban.

– Szerencsés fiú, hogy veled egy csapatban játszhat – mondta csodálattal Kevin.

– Nekem is szerencsém van veled – válaszolta halkán az asszony.

– Van időd egy közös ebédre? Vagy nem szabadulhatsz a családtól?

– Igazság szerint apámmal kellene lennem, hiszen miatta jöttem át. De egy kávéra talán kiugorhatok. Csak az a baj, hogy Pasadenában vagyok, nem a városban.

– Kimegyek hozzád, ha akarod. Ismerek egy helyet, ahol prima a rongyos kifli és a kapucsínó. Mit szölsz hozzá? Szeretnélek látni.

– Én is téged – felelte őszintén Ginny. Hálás volt a gyors kutatómunkáért, amelyet Kevin eddig végzett érte.

– Most fél kilenc. Mit szólnál hozzá, ha fél tizenegykor találkozánk? – Elmagyarázta Ginnynek, hogyan juthat el az étterembe, amely alig pár saroknyira volt Becky házatól.

– Ott leszek – ígérte az asszony.

– Nem maradok sokáig – nyugtatta meg Beckyt fél óra múlva a konyhában. Csak szeretném látni egy kicsit, a régi szép

idők emlékére.

– Hát persze – mondta elnézően Becky. – Akarod idehívni? Csak nyugodtan.

– Inkább az étterem. Így nem maradhat a kellerénél tovább, én meg csak felállok és visszajövök. Apu hogy van ma?

– Lényegében ugyanúgy. Nem akart felkelni. Várom, amíg megjön Lucy, hátha ő rábíthatja, hogy mozogjon. Jobban ért hozzá, mint én, és apu hallgat rá. Engem túlságosan megszokott, úgyhogy ha fáradt vagy rosszkedvű, nekem csak annyit mond, hogy nem.

Kicsivel később Ginny is megnézte az apját, majd negyed tizenegykor elindult, hogy találkozzon Kevinnel. Blue-nak annyit mondott, hogy egy barátjához megy. A fiú nem bánta, mert őt úgymint lefoglalta Lizzie. Tökéletesen feltalálta magát Becky gyerekei között, akik megindító kedvességgel fogadták, és jó fejnek találták.

Pontosan fél tizenegykor lépett be az étterembe, ahol Kevin már ott volt. Őt nem lehetett eltéveszteni. Magassága jócskán meghaladta a helyiségben tartózkodó valamennyi férfit. Boldogan megölelte Ginnyt.

– De jó téged látni! – mondta szeretettel. Nem tette hozzá, hogy máig hiányzik neki Mark, és fáj, hogy már sohasem hívhatja fel. Még mindig nem bírta elhinni, hogy a barátja meghalt.

Nagyjából egy félórát dumáltak Kevin munkájáról, a legújabb nőjéről, Ginny legutóbbi és következő utazásáról az SOS/HR keretében, és persze Blue-ról.

– Őszintén remélem, hogy feljelentetted ezt a hapsit – mondta komolyan a férfi.

– Boldogan megteszem – válaszolta Ginny –, de ebben Blue dönt. Nem akarom nyaggatni, ha még nem áll készen. Sok bátorság kell hozzá, hogy ismét szembenézzon azzal a pappal a tárgyaláson.

– Élete végéig bánhatja, ha nem teszi. Valakinek le kell állítania az ilyen alakokat. Nem tologathatják őket vég nélkül egyik helyről a másikra, hogy ki ne derüljön a disznóságuk. – Ginny egyetértett. Utána másról kezdtek el beszélgetni. Kevin őszintén örült, hogy láthatja. – Jó lenne, ha gyakrabban ájtönnél

– mondta. Ginnyt is nagyon hiányolta.

– Keress meg, ha New Yorkba jössz – javasolta az asszony, miközben Kevin fizetett. Aztán felálltak hogy távozzanak. Ginnynek még vissza kellett mennie a nővéréhez. Az éjszakai utazásig hátralevő időt Beckyvel és az apjával szerette volna tölteni.

Kevin elkísérte a kocsihoz, megígérte, hogy megtelefonálja neki egy olyan ügyvéd nevét, aki elég tapasztalatot szerzett a Blue-éhoz hasonló esetekben, majd magához szorította egy hosszú percre.

– Vigyázz magadra, Ginny. Ő nem akarná, hogy az életedet kockáztasd. – Ginny csak bólintott könnyes szemmel, mert nem voltak szavai.

– Nem tudom, mi mást tehetnék, Kev. Már nem maradt semmim. Most legalább itt van Blue. Talán még jobba tehetem az életét. – Ez volt az egyetlen vágya.

– Szerintem máris jobba tetted – mondta Kev. Mindketten elérékenyültek.

– Talán kihozhatunk neki ebből valami jót. Valamit, amire támaszkodhat a jövőben.

– Beszélj egy ügyvéddel, és kezd a gyermekbántalmazási ügyosztállyal. A barátom szerint kiváló csapat. – Ginny még egyszer köszönetet mondott neki, azután intett, és elhajtott. Nagyon jó volt találkozni Kevinnel, már bánta, hogy ilyen sokáig várt vele, de csak most készült fel lelkileg. Blue volt a katalizátora, hogy ismét meg merje keresni Kevin Callaghand.

A délután hátralevő részét az úszómedence mellett töltötték. Az apja majdnem az egész napot átaludta, és még Lucy sem volt képes rábeszélni, hogy keljen fel. Ginny pár percet töltött mellette, amikor éppen ébren volt, de az öregember nemhogy nem ismerte fel, de még csak nem is keverte össze a néhai feleségével. Szívfájdító volt ilyennek látni. Mélyen aludt akkor is, amikor Ginny és Blue távozott vacsora után. Ginny gyöngéden megcsókolta az öregember arcát, és lábujjhegyen, patakzó könnyekkel kiosont a szobából. Nem hitte, hogy még egyszer életben találja, éppen ezért örült, hogy végre rászánta magát a látogatásra. Beckynek igaza volt, hogy ragaszkodott hozzá.

Alan, Becky és a gyerekek a ház előtt integettek utánuk,

amikor elhajtottak. Ginny hallgatott a reptérig, Blue tűnődött. Ez volt életének első hétvégéje, amit egy normális családdal tölthetett, olyannal, ahol van apa, anya, gyerekek, akik szeretnek együtt lenni, és kedvesen viselkednek egymással. Itt senki sem drogozott, senki sem ütlegett senkit, egyetlen ismerősük vagy rokonuk sem hűsölt a sitten. Megvolt mindenük, amit akartak, még egy úszómedence is a hátsó udvarban. Blue számára ez olyan volt, mint egy valóra vált álom, egy tündérmesébe illő ajándék.

– Bírom a családot, Ginny – szólalt meg halkan.

– Időnként én is – mosolygott az asszony. – Időnként kissé falra mászom tőlük, és a nővérem elég komisz tud lenni, bár jót akar.

Végül csak fölengedtek Blue iránt, még Alan is, aki vízipólozott vele a medencében. Ahogy megismerték, fokozatosan illantak el az előítéleteik a fiú háttérével kapcsolatban. Még Becky is azt mondta a legteljesebb komolysággal, hogy milyen jó gyerek. Lizzie-vel megbeszélték, hogy addig, amíg Ginny el nem utazik, az ő mobilján fognak sms-ezni egymással mindennap. Ginny már fontolgatta, hogy Blue-nak is beszerez egy telefont, csak eddig még nem kerített sort rá. Lizzie követelte, hogy minél előbb jöjjön vissza, vagy pedig őt engedjék át New Yorkba a nagynénjéhez. Ginny még azt is megígérte, hogy máskor is ellátogat Los Angelesbe, bár azt továbbra sem tudta elképzelni, hogy ott éljen.

Sötét volt a kabinban, amikor az éjszakai gép felszállt. Blue megfogta Ginny kezét.

– Köszönöm neked életem legjobb hétvégéjét – mondta, azután az ülés támlájára hajtotta a fejét, és fél óra múlva már aludt is. Ginny ráborított egy takarót, azután ő is elaludt a kelet felé szálló gépen. Megtette, amiért jött. Láta az apját, és elsuttoghatta az istenhozódát, miközben lábujjhegyen kisurrant a szobából.

Tizedik fejezet

Blue és Ginny hétfőn reggel negyed hétkor szálltak le a JFK repülőtéren, és taxival mentek be a városba. Röviddel hét után érkeztek meg a lakásba. A fiú, aki átaludta az utat, elment zuhanyozni, miközben Ginny gyorsan reggelit készített neki, hogy időben érjen be az iskolába. Délelőtt dolgozatot írtak, amelyre Ginny segített felkészülnie; a következő napra volt kitűzve a meghallgatás és a próbajáték a LaGuardia Arts középiskolában. Zsúfolt hét várt rájuk.

Ginnynek be kellett mennie az SOS/HR irodájába, hogy megbeszélje a következő kiküldetését. Reggel kilenckor felhívta a Szent Ferenc-plébániát, és Teddy atyát kereste. Elnézést kért, amiért nem ismeri a vezetéknevét, de mint mondta, pár éve elköltözött New Yorkból. Most visszatért, és szeretne ismét találkozni az atyával, aki, úgymond, egyszerűen csodálatos tanácsokkal látta el annak idején! A fiatal pap, akivel beszélt, nagyon készséges volt. Azonnal tudta, kiről van szó, és nem győzött helyeselni, hogy milyen szenzációs pap és nagyszerű ember a Teddy atya.

– Mindazonáltal sajnálattal kell közölnöm, hogy tavaly áthelyezték Chicagóba, de ha óhajtja, bármelyikünk szívesen beszél önnel – ajánlotta fel segítőkészen.

– Nagyon köszönöm – hálálkodott Ginny. Egy kis bűntudata volt, amiért hazudik egy papnak, de a jó ügy érdekében tette. – Egyszer mindenképpen bemegyek, de most nem tudná megmondani, hogyan vehetem föl a kapcsolatot az atyával? Csak szeretném üdvözölni, és tudatni vele, hogyan alakultak a dolgaim azóta, hogy utoljára láttam.

– Természetesen! – mondta barátságosan a pap. – A chicagói Szent Anna-plébánián szolgál, és bizonyára ő is örülni fog önnek. Nálunk még mindig nagyon hiányzik mindenkinek.

– Nagyon köszönöm – ismételte meg Ginny, azzal letette. A saját szemével akarta látni Teddy atyát. Oda-vissza egy nap alatt megjárhatja repülővel Chicagót. Fel akarta mérni, kiféle az, aki molesztálta Blue-t. Hitt a gyereknek, de személyesen akart

meggyőződni róla, mennyire aljas ez a Teddy atya.

Utána bement az SOS/HR irodájába, és egész délelőtt a következő kiküldetését beszélte meg Ellen Warberggel. Még semmi sem dőlt el, de úgy tűnt, India lesz az új szolgálati helye. Június elején kellett indulnia, így két hete maradt a végleges döntésig. Korábban felvetődött Szíria is, de ott most túl nagy volt a veszély. Ellen azt mondta, elképzelhető, hogy most csak két hónapra, a szokottnál rövidebb időre szól majd a megbízatása, de a rázósabb helyeken igyekeznek sűrűbben váltani a munkatársakat. Ginnynek ez épp jól jött Blue miatt. Mivel még nem született határozat a helyszínről, nem kellett előzetes jelentéseket olvasnia, így több szabad ideje maradt Blue-ra.

Este a másnapi felvételiről beszélgettek. Blue azt tervezte, hogy Chopint játszik. Volt egy kis ideje gyakorolni az iskolai zongorán. Voltak más tervei is arra az esetre, ha modernebb darabokat akarnak hallani tőle. Izgatott volt, és rémüldözött. Ginny mobiljára befutott egy sms Lizzie-től, aki azt írta, hogy hiányzik neki Blue, és ugye épségben hazaért? Blue örvendezett, és küldött a lánynak különféle számokat, amelyeket le lehetett tölteni az iTunes-ról.

Kevin megküldte e-mailben egy ügyvéd nevét, de arra kérte az asszonyt, hívja fel, hogy szóban is bemutatthassa. Ginny csupán akkor telefonált neki, amikor bement lefeküdni a saját szobájába, mert nem akarta, hogy Blue hallja a beszélgetést. Nem kell felzaklatni a meghallgatás előtt.

– Ő a te embered – mondta Kevin. – Egykori jezsuita, a kánonjog szakértője. Négy évet dolgozott a Vatikán jogi titkárságán. Direkt ilyen esetekre szakosodott. Ma beszéltem két jogással, akik egybehangzóan állítják, hogy ő a legjobb. New Yorkban található, és a neve Andrew O'Connor. – Kevin megszerezte az ügyvéd munkahelyi telefonszámát, a mobilja számát és az e-mail címét. – Majd tudasd, hogyan haladsz. Felhívtad már a gyermekbántalmazási ügyosztályt?

– Holnap fogok beszélni Blue-val, ha túl van a felvételin a művészeti szakközépiskolában. Zsúfolt a hetünk.

– Aztán tájékoztass. – Kevinnek is sok dolga volt, így egy perc múlva befejezték a beszélgetést. Ginnynek megvolt mindene, ami e pillanatban kellett: egy rendőrségi kapcsolat és

egy ügyvéd, csütörtökön pedig remélhetőleg eljut Chicagóba, hogy megnézzé magának ezt a Teddy atyát. Hála Kevinnek, szépen alakulnak a dolgok.

Blue idegesnek látszott másnap a reggelinél. Ginny elkísérte a földalattin az iskoláig. A LaGuardia Arts a Lincoln Centerben volt. Blue szorongó áhítattal lépett be erre a lenyűgöző helyre, amelynek folyosóin csapatokban járkáltak a nevetgélő-beszélgető fiatalok, útban a különböző órákra. Már ezt a levegőt szívni is élmény volt. Iskolaszerte faliújságok hirdettek meghallgatásokat különleges eseményekre.

Ginny és Blue odament a recepcióhoz, és elmagyarázták, hogy meghallgatásra és próbajátéokra jöttek. A recepció először meghökkent, mert ebben az évszakban nem tartottak már ilyet, de aztán telefonált valakinek a felvételi irodán, és azonnal felderült az arca.

– Pár perc múlva szólítjuk önöket! – szólt mosolyogva, ők pedig leültek és vártak. A fiú olyan képet vágott, mint aki mindjárt kirohan az épületből, Ginny próbálta elterelni a figyelmét. Végül a recepció szólította Blue Williamst, és továbbküldte őket a felvételi irodába. Ott egy fiatal nő elbeszélgetett Blue-val, és mesélt neki az iskoláról. Elújságotta, hogy ő is ide járt, és ez volt az élete legfantasztikusabb élménye. Most esténként egy zenekarban játszik, hetente háromszor pedig bejön a felvételi irodára.

Megkérdezte a fiútól, ki szerettette meg vele a zenét. Blue azt felelte, hogy magától tanult meg zongorázni és kottát olvasni. A nő le volt nyugözve. Ginny úgy találta, hogy a meghallgatás jól sikerült. Blue egyedül ment be a próbajátéokra, ezalatt Ginny az előtérben várakozott. Úgy tájékoztatták, hogy a felvételi két-három óráig is eltarthat, ezért hozott magával könyvet. Nem akarta elhagyni az épületet, mert hátha Blue-nak szüksége lesz rá. A fiú fáradtan, zavaros szemmel került elő.

– Hogy ment? – érdeklődött az asszony. Nyugodtan, bátorítóan akart beszélni, pedig ideges volt, és drukolt Blue-nak, hogy sikerüljön a felvételi. A próbajáték olyan nyomást jelentett, amihez a fiú nem volt hozzászokva.

– Nem tudom. Eljátszottam nekik a Chopint, utána azt

kérték, hogy játsszak másokat is, amiket ők választanak. Volt egy olyan, amit még sosem játszottam, egy Rahmanyinov. Utána Debussy. Meg Motown is. Szerintem sosem jutok be ide. – Letörten bámult Ginnyre. – Fix, hogy aki ide jön, az mind jobb nálam. Négy tanár volt a szobában, és egy csomót jegyzeteltek – mondta komoran.

– Hát, mindenesetre hoztad a legjobb tudásodat. Ennél többet nem tehetél.

Kimentek az épületből a májusi napsütésbe. Blue júniusra várhatta az értesítést, mert a bizottságnak időre volt szüksége a döntéshez, hogy kiértékelhessék, elég tehetséges-e Blue, hogy szabályszerű előképzés híján is megállja a helyét az iskolában. Azt is megtudta, hogy kilencezren jelentkeztek 664 helyre. Blue szentül hitte, hogy sosem jut be. Ginny optimista próbált lenni.

Leintettek egy taxit, az asszony vett Blue-nak egy szendvicset, mielőtt kitette az iskolánál. Délután matematikadolgozatot kellett írnia. Nagy nyomás nehezedett mostanában a fiúra, de már csak hat hétig kellett kibírnia.

Ginny nagyon fájlalta, hogy akkor kell elutaznia, amikor a fiú még nem kapta meg a végbizonyítványt, de csupán akkor maradhatott volna New Yorkban, ha valamilyen okból elhalasztják a kiküldetését, arra pedig nem volt remény. Ha valamelyik régióban orvosolhatatlan problémák adódnának, egyszerűen máshova küldenék.

Este Blue olyan letörten és kifacsarva jött haza, hogy Ginny úgy döntött, vár még egy napot, egyelőre nem beszél a gyermekbántalmazási ügyosztályról.

Szerdán, a vacsora után hozta szóba. Elmondott mindent, amit Kevintől megtudott, azt sem hallgatva el, hogy másnap Chicagóba utazik, mert látni akarja Teddy atyát.

– Csak nem rólam akarsz beszélni vele? – rémült meg a fiú.
– Azt mondta, börtönbe csukat, ha bárkinek is elárulom!

– Nem csukathat börtönbe, Blue! – csitította az asszony. – Nem követtél el semmiféle bűnt. Ha itt lecsuknak valakit, az a Teddy atya lesz, amennyiben tovább megyünk ebben a dologban, de ez kizárólag rajtad múlik. Tehetünk valamit, vagy annyiban hagyjuk, ha neked ez túlságosan fájna. Te döntesz, Blue. Részemről támogatok mindent, amit csinálsz. – Semleges

hangra törekedett, hogy ne befolyásolja a gyereket a döntésben.

– Miért csinálod ezt? – Blue szúrósan nézett rá.

– Mert hiszek benned, ő pedig egy nagyon, de nagyon gonosz ember, és hiszem, hogy az a helyes, ha feljelentjük a rendőrségen, és bepereljük. Az ilyeneket le kell állítani. Csak látni akarom. Rólad nem beszélek. – Blue megnyugodott. Feltétlenül bízott Ginnyben.

– Talán már nem is csinál ilyet – mondta óvatosan. Ginny látta rajta, hogy fél, amire jó oka is volt azok után, hogy a plébános börtönnel fenyegette, ha bárkinek is elárulja, mi történt. – Szerinted mit kellene tennem? – Mély hatást tett rá, hogy az asszony ennyire hisz benne. A nagynénje nem hitt, mert ő túlságosan rajongott Teddy atyáért.

– Szerintem azt kell tenned, amit te akarsz. Nem kell most döntened. Gondolkozhatsz rajta. – Blue bólintott, aztán elvonult, hogy lefekvésig tévézzen. Kölcsönvette Ginny mobilját, és néhány sms-t váltott Lizzie-vel, de feldúltnak és szórakozottnak látszott. Ginny tudta, hogy egyfolytában Teddy atyán töpreng.

Reggel sem szólt a döntéséről, de jókedvűen indult az iskolába. Valamivel később Ginny kiment a repülőtérre, és elkapta a fél tizenegyes chicagói járatot. Egy órával a leszállás után megérkezett a Szent Anna-templomhoz. Bement a parókiára, és Teddy atyát kereste. A titkárnő azt felelte, hogy az atya a haldoklók szentségét szolgáltatja ki a kórházban, de fél óra múlva visszajön. Ginny kijelentette, hogy kész várni. Leült, de egyfolytában azon rágódott, amit ez az alak művelt Blue-val. Már a gondolattól is görcsölt a gyomra.

Egyszer csak belépett egy magas; jóképű pap. A negyvenes éveit elején járt, és valósággal áradt belőle a nyájas melegség. Pontosan az a típus volt, akinek szeretnénk kiönteni a lelkünket, és örülnénk, ha a legjobb barátunk lenne. Egy darabig évődött a titkárnővel, megnézte az üzeneteit, azután a titkárnő intésére megfordult, és rámosolygott Ginnyre.

– Ön akar velem találkozni? – kérdezte barátságosan. – Elnézést, hogy megvárakoztattam. Az egyik testvérünk anyja beteg. Kilencvenhat éves, a múlt héten eltörte a medencecsontját, és fel akarta venni az utolsó kenetet. Biztosra veszem, hogy túl fog élni engem! – Az egyik legszemrevalóbb és

legbizalomgerjesztőbb férfi volt, akivel Ginny találkozott életében.

– Ön Teddy atya? – kérdezte ámulattal. Blue-tól elfelejtett személyleírást kérni, és valamilyen okból egy undorító vén hernyóra számított, nem pedig erre a derűs, energikus, elragadóan szép emberre. Hiszen így még félelmetesebb! Annyira behízelve kedves, hogy a gyerekek simán megbíznak benne.

– Én vagyok – felelte a plébános. – Ne menjünk át az irodámba? – Az iroda egy szép, világos szoba volt, kilátással a templomkertre. A falakon akvarellek lógtak egy apró kereszt társaságában. Teddy atya papi gallért és egyszerű fekete öltönyt viselt. Sem őbenne, sem a környezetében nem volt semmi baljós vagy fenyegető. Ennek ellenére az asszony egy pillanatra sem kételkedett Blue szavában. Biztos, hogy a gyerek igazat beszél, akármilyen karizmatikus is ez a Teddy atya, a hatalmas termetű, ír atléta, aki Bostonban született, mint ezt szükségesnek látta közölni Ginnyvel, miután az asszony leült. – Csak nem valaki ajánlott önnek? – kérdezte szívélyesen.

– De igen – felelte Ginny, miközben feltűnés nélkül szemügyre vette. Meg akart tudni róla mindent amit lehet. – Egy barátom New Yorkban. Kerestem tisztelendőségedet a Szent Ferenc-parókián, ott mondták, hogy itt van. Üzleti ügyek hoztak ide két napra, de úgy gondoltam, kihasználom az alkalmat, és tisztelendőségedet is felkeresem.

– Tartom szerencsémnek – mosolygott Teddy atya, és Ginny hirtelen rájött, mit imádott rajta Charlene, Blue nagynénje. Teddy atya hibátlanul alakította a feddhetetlen jóságot. – Miben segíthetek? Bocsásson meg, nem értettem a nevét.

– Virginia Phillips – mutatkozott be Ginny a lánynevéen.

– Ön férjnél van, Virginia?

– Igen.

– Azt a szerencsés flótást! – Ismét rámosolygott Ginnyre, aki előadta, hogy szerinte a férjének van valakije, és ő most nem tudja, mitévő legyen. Nem akarja elhagyni, viszont kétség sem fér hozzá, hogy a férje szerelmes abba a másik nőbe. Teddy atya arra buzdította, hogy imádkozzon, tanúsítson türelmes szeretetet, mert attól a férj előbb-utóbb észre tér, és ez biztos.

Azt mondta, minden házasságban vannak viharok, de ha Ginny állhatatos, megmentheti a közös életüket.

Miközben Teddy atya beszélt, Ginny megállapította, hogy sosem látott még ennyire meleg mosolyt ennyire hideg, fenyegető tekintettel párosulni. Ha Blue-ra gondolt, át akart vetődni az asztalon, hogy megfojtsa a plébánost. Végül Teddy atya a kezébe nyomta a névjegyét, és azt mondta, nyugodtan hívja fel bármikor, örömmel beszél vele.

– Nagyon köszönöm – hálálkodott Ginny. – Eddig tényleg nem tudtam, mit tegyek.

– Csak tartson ki – mondta kedvesen Teddy atya. – Sajnálom, hogy nem tölthetek hosszabb időt önnel, de egy megbeszélésen várnak öt perc múlva. – Ginny látta is rajta, hogy igencsak mehetnékje van. Miután elhagyta a parókiát, bement a templomba, hogy gyertyát gyújtson Markért és Chrisért. Ahogy térdelt az egyik hátsó padban, egyszer csak látta, hogy bejön Teddy atya. Egy fiúcska lépett elő az oltár mögül, és pár percig beszélgetett a plébánossal. Teddy atya a gyerek vállára tette a kezét, aki imádattal mosolygott fel rá.

Mire Ginny észbe kapott, a plébános kinyitott egy ajtót, lehajolt, súgott valamit a gyerek fülébe, azután becsukta maguk mögött az ajtót. Ginny összerándult, mert attól félt, hogy tudja, mi fog történni most. De hát semmit sem tehetett ellene. A pásztor a tetszése szerint dirigálhatta a nyáját, úgy, ahogy mindig is tette.

Utánuk akart rohanni, üvölni akart, ki akarta tépni a pap kezéből a gyereket. De tudta, hogy nem teheti. A fiú legfeljebb tizenkettő lehetett. Ginny csak annyit tudott, miközben iszonyattal meredt a zárt ajtóra, hogy le kell állítaniuk, amit Teddy atya művel, amit Blue-n kívül valószínűleg másokkal is művelt. Még sosem találkozott hozzá foghatóan csábító jelenséggel. És gyerekekre vadászik! Émelyegve lépett ki a templomból, két sarokkal arrébb taxiba ült, kivitette magát a repülőtérré. Már tudta, mi a feladatuk. Neki és Blue-nak a rendőrséghez kell fordulniuk. Teddy Graham atyának börtönben a helye. Egyedül a törvény állíthatja meg.

Tizenegyedik fejezet

Ginny szinte másra sem tudott gondolni a New Yorkba tartó gépen azon kívül, amit Chicagóban látott: arra a szédítően jóképű férfira a papi gallérjával, a titkok ezreit őrző szempárra, és a tekintetre, amelynek a kíméletlensége dermesztő ellentétben állt a káprázatos mosollyal. Nem bírta kiverni a fejéből a fiú képét, amint Teddy atya kivezeti az ajtón. Azt a gyereket örökre megroppantja, ha valami ocsmányság történik vele. Nem volt bizonyítéka a saját félelmén kívül, de akkor is mindenképpen le kell állítaniuk Teddy atyát, aki most is kénye-kedve szerint rendelkezik a parókiái fiúcskákkal, mint New Yorkban. Tudja, vagy gyanítja valaki? Lehet, hogy ezért helyezték át Chicagóba? Vagy egészen mostanáig fölötte állt minden gyanúnak?

A gép idejében érkezett. Blue már hazajött az iskolából, otthon tévézett, amikor az asszony belépett az ajtón. Elfáradt a sűrű naptól, noha minden a tervei szerint alakult, és úgy ment, mint a karikacsapás. Komor arccal leült a pamlagra a fiú mellé. Blue már kezdte megismerni, és azonnal reagált az arckifejezésére. Arra gondolt, talán vele van valamilyen baj. Pedig aznap jelest kapott a történelemdolgozatára, és alig várta, hogy eldicsekedhessen vele.

– Gáz van? – kérdezte riadtan.

– Igen, de nem veled – tisztázta sietve az asszony, amikor észrevette a gyerek szemében az aggodalmat. – Most jövök Chicagóból. Láttam. – Blue természetesen tisztában volt vele, hogy Ginny aznap Chicagóba megy, csak azt nem tudta, mikor jön vissza.

– Teddy atyát? – kérdezte szorongva. Ginny bólintott.

– Már látom, miért imádja mindenki. Blabla, búbáj, és nagyon jóképű. Viszont még sosem láttam az övéhez foghatóan komisz tekintetet. – Azt nem mesélte el, mennyire megrémült, amikor azt látta, hogyan viszi ki az ajtón a plébános azt a gyereket. Nem akarta emlékeztetni Blue-t a saját tapasztalatára, amely így is éppen eléggé felzaklatta. – Nagyon komolyan mondom, hogy le kell állítani. Vagy tud róla az egyház, és azért

tologatják egyik helyről a másikra, hogy ne legyen belőle balhé, vagy fogalmuk sincsen, és teljesen jóhiszeműen szabadítják rá új és új közösségekre, hogy még több gyereknek árthasson. Mindkét esetben le kell leplezni, mert börtönben a helye.

– Charlene szereti. Sosem hinne el róla semmi rosszat. Talán mások sem fogják elhinni – aggódott Blue, bár tetszett neki, amit Ginnytől hallott, mert ez igazolta az ő szavainak az igazságát.

– Meg kell találnunk a módját, amitől a többi áldozat elég bátorságra kap, hogy szólni merjen. – Tudta, hogy sokan nem akarnak majd megszólalni, inkább bujkálnának, amíg élnek, halálosan szégyenkezve, sebzetten. – Nem tudom, hol kezdjük – töprengett. – Azt hiszem, a rendőrséggel. Kevin barátomtól hallottam, hogy ők indítják meg a nyomozást. De én el akarok menni veled egy ügyvédhez is, hogy tanácsot kérjek tőle. – Megvolt nála az összes szám, amit Kevin adott.

Mélyen belenézett Blue szemébe, és feltette a legfontosabb kérdést.

– Te mit mondasz, Blue? Benne vagy? Akarsz még több gondolkodási időt? Valószínűleg nem lesz könnyű, és ha perre kerül a dolog, a tárgyaláson oda kell állnod a tanúk emelvényére. Lehet, hogy a bíró elrendeli a zárt tárgyalást, mert kiskorú vagy, de több mint valószínű, hogy kiszivárogoz a személyazonosságod. Mi a véleményed erről?

– Meg vagyok rémülve – felelte a fiú. Ginny elmosolyodott ezen az őszinteségen. – De úgy gondolom, képes leszek megcsinálni. Igazad van. Valakinek lépnie kell. Idősebb vagyok, most már talán megütném, ha hozzám nyúlna, bár lehet, hogy még most sem, mert azt mondta, hogy börtönbe csukat. De korábban túlságosan félttem, hogy bármit is mondjak neki, mivel mindenki azt gondolja róla, hogy milyen jó arc. Tudtam, hogy soha, senki sem fog hinni nekem... kivéve téged. – Hálás szeretettel mosolygott Ginnyre.

Az asszony azon tűnődött, vajon nem éppen ezért találkoztak-e az útjaik? Nem azért alakult így, hogy ő megszabadíthassa Blue-t a szörnyű tehertől, amelyet hurcol? Ginny nem akarta, hogy a gyerek belerokkanjon, márpedig ez sem zárható ki. Sérült kapcsolatok, bizalmatlanság, képtelenség

a kötődésre, szexuális diszfunkció, lidércnyomások, pánikrohamok: igencsak terjedelmes a következmények választéka. Egyiket sem kívánta Blue-nak, és remélte, hogy a szeretet és az igazság meggyógyítja a fiút.

– Benne vagyok – felelte halkán Blue, és viszonzta az asszony pillantását. A féelme ellenére sem voltak kételyei. Tudta, hogy Ginny végig mellette áll.

– Végig akarom csinálni – jelentette ki határozottan.

– Én is. És veled vagyok – nyújtotta a kezét, és Blue megrázta. – Holnap felhívom a gyermekbántalmazási ügyosztályt. Szólj, ha meggondolod magadat.

– Nem akarta kényszeríteni a gyereket olyasmire, amit nem talál helyesnek, vagy amitől retteg. Ebben kizárólag Blue dönthetett.

– Nem fogom meggondolni magamat! – jelentette ki a fiú. – Biztos vagyok benne. – Ginny felkelt a díványról, és elment főzni. Blue megnyitotta a laptopját, és YouTube-ot nézett, amíg el nem készült az étel. Ekkor megterített, úgy, ahogy szokta, és leültek az egyszerű vacsorához. Ginny igyekezett minél egészségesebb koszthoz szoktatni a gyereket, ami egyébként neki is jól jött. Hallgattak és tépelődtek evés közben. – Mikor telefonálsz nekik? – törte meg a csendet Blue, kikökkentve az asszonyt a gondolataiból, amelyek jelenleg éppen Teddy atya körül forogtak. Nem bírta kiverni a fejéből annak a fiúcskának a képét, ahogy a plébános elvezeti.

– Holnap. – Blue bólintott. Korán feküdtek le, mert hosszú volt a nap, reggel pedig, mielőtt elindult az iskolába, Blue átölelte az asszonyt. Megmutatta neki a történelemdolgozatot, amire jelest kapott, Ginny pedig azt mondta, hogy nagyon büszke rá. Megszokhatatlan élmény volt, hogy egyik pillanatról a másikra egy kamasz fiú pótanyja lett. Időnként úgy érezte, nagyon sokat kell tanulnia. Használta a szívét meg az eszét, és felnőttszámba vette Blue-t. Persze időnként még kölyök módjára viselkedett, de minden körülmények között okos volt, tisztelettudó, és hálás mindenért, amit az asszony tett érte. Élvezte az utazást L.A.-be, ahol hamar összebarátkozott Lizzie-vel.

Miután a fiú elment az iskolába. Ginny felhívta a Kevin

Callaghtantól kapott számon a gyermekbántalmazási ügyosztályt. Kevintől nem kapott nevet, csak az ügyosztály számát, mivel Kevin barátja, a hadnagyónő senkit sem ismert a New York-i ügyosztályon. Egy nő vette fel a telefont. Ginny időpontot kért egy bejelentéshez.

– Miről van szó? – kérdezte unottan a nő. Naphosszat hívogatták őket mindenfélével. Sok hívás csak az idejüket vesztegette, sok meg nem. Ginny tudta, hogy az ő ügye nem időpocsékolás.

– Gyerekmolesztálásról, ami ismételten megtörtént – mondta. Riporter pályafutása során megtanulta, hogyan kell egyenesen a tárgyra térni.

– Ki követte el? – A hang a telefonban rögtön figyelmesebb és komolyabb lett.

– Egy plébános.

Rövid szünet.

– Kit molesztáltak? – Ginny feltételezte, hogy a vonal másik végén írnak, valószínűleg egy úrlapra.

– Egy fiút, kilenc- és tízéves kora között.

– Milyen régen volt? – A hang átváltott gyanakvóra. Számptalan hasonló hívást kaptak negyvenöt éves férfiakról, akik azt állították, hogy molesztálták őket gyerekkorukban. Jogosan tettek panaszt, indokolt volt úgy érezniük, hogy meggyalázták őket, de az újabb esetek akkor is fontosabbak. – Mennyi idős most a fiú? Még mindig kiskorú?

– Tizenhárom.

– Kérem, tartsa a vonalat – mondta a nő, és eltűnt egy örökkévalóságnak tetsző időre. – Be tudja hozni magával? – szólt bele ismét a készülékbe.

– Igen, be.

– Ma négy óra harminc megfelel? Valaki lemondta.

– Az jó lesz – mondta tárgyilagosan Ginny. Teljesen üzletszerű stílusban folyt a beszélgetés. Örült, hogy Blue-nak nem kell sokáig várnia, és nem izgulja magát agyon. Most, hogy döntött, minél előbb túl akart esni a feljelentésen, így ez az időzítés maga volt a tökély. – Nagyon köszönöm – mondta hálásan.

– Jane Sanders nyomozó fogadja magukat a

gyermekbántalmazási ügyosztályon. Rá hivatkozzanak. – Megadta a címet, elmagyarázta, hogyan lehet eljutni hozzájuk. Ginny még egyszer köszönetet mondott, azután letették. Az asszony elhatározta, hogy akkor most már lezavarja az összes telefont. Következőnek Andrew O’Connort hívta fel, a kánonjogászt, aki a gyermek- és szexuális bántalmazás eseteire szakosodott. Csak egy kellemes orgánium válaszolt a hangpostában. Ginny üzenetet hagyott neki. Utoljára sms-t küldött Kevinnek, és tudatta vele, hogy elindult a tőle kapott útmutatás szerint. A következő két órában az SOS irodájától kapott külügyminisztériumi jelentéseket olvasott az aktuális tűzfészkekről. A szervezet bőségesen ellátta hasznos információkkal a munkatársait. Hamarosan ő is egy ilyen puszkaporos hordón fog ülni.

Éppen szünetet tartott, amikor megszólalt a telefonja. Andrew O’Connor kereste. Meglepően fiatal hangja volt egy ügyvédhez és olyan volt paphoz képest, aki hosszú éveket dolgozott a Vatikánban. Ginny valamiért azt várta, hogy idősebb lesz.

– Sajnálom, hogy nem tartózkodtam itthon, amikor hívott – mondta udvariasan a jogász. – Bolondokháza volt a napom. Pillanatnyilag két bírósági tárgyalás között vagyok. Miben segíthetek? – Ebédidő volt, amit O’Connor láthatólag arra használt, hogy visszahívja azokat, akik keresték. Ginny most már legalább tudta róla, hogy nem közönyös típus.

– Most jelentettem egy szexuális bántalmazást a rendőrségen – magyarázta. – Egy tizenhárom éves fiú mentora vagyok. Jelenleg nálam lakik. Három éve molesztálta egy katolikus lelkész. – Egyenesen a tárgyra tért, elvégre O’Connor elfoglalt ember, ő pedig nem akarta rabolni az idejét. Az ügyvéd méltányolta a figyelmességet.

– Molesztálta vagy megerőszakolta? – kérdezte nyersen.

– A fiú azt mondja, hogy csak molesztálta, de mindig fennáll a lehetőség, hogy több volt annál, mint amit elárul nekem. Az is lehet, hogy elfelejtette. – Ezzel az ügyvéd is tisztában volt.

– Miért várt ilyen sokáig, miért csak most mondta el? – Ismert eseteket, amikor az áldozatok még hosszabban vártak, olykor húsz évig is, de tudni akarta a részleteket.

– Annak idején megpróbálta elmondani a nagynénjének, de az nem hitt neki. Azt hiszem, azóta egyfolytában rettegett és szégyenkezett. A plébános megfenyegette, hogy börtönbe csukhatja, ha elárulja valakinek. Mostanáig senki sem akadt, aki vállalta volna, hogy fellép a nevében. Hat hónapja mentorálom, de csak a közelmúltban szólt. – O’Connor logikusnak találta. Nem volt ebben az esetben semmi rendhagyó.

– Tudja, hogy hol tartózkodik most ez a pap? Megtörténik, hogy az ilyeneket sorozatban áthelyezik, hogy eltüntessék őket szem elől, főleg, ha panaszok merülnek fel ellenük.

– Lehetséges, hogy itt is ezzel állunk szemben. Tavaly áthelyezték Chicagóba. Tegnap találkoztam vele – mondta Ginny.

Andrew O’Connor meghökkent.

– New Yorkban? Az utcán? Véletlenül vagy megbeszélés folytán?

– Elrepültem Chicagóba, hogy megnézzem magamnak. Azzal állítottam be hozzá, hogy házassági tanácsokat kérjek egy kitalált férjhez. – Az ügyvéd le volt nyűgözve. Ebben a nőben aztán van rámenősség és aktivitás, arról nem is szólva, hogy rokonszenvesen intelligens a hangja. Semmi szóvirág, elkalandozás, érzélgés, csak a tények, mert az idő pénz.

– Külsőre milyen? – kérdezte kíváncsian.

– Mint egy filmsztár. Magas, jóképű, hihetetlenül karizmatikus, a tekintete akár a kigyóé, és bárki szájából ki tudná énekelni a sajtót. Tökéletesen alakítja a szerepét. Teddy atya mindenki kedvence. A gyerekek nyilván úgy követik, mint a hamelni patkányfogót, az asszonyok a parókián alighanem bele vannak zúgva. Nem is lehetett volna kedvesebb. Utána bementem a templomba, és láttam, amint a vállánál fogva bevezet egy kisfiút egy ajtón, amelyet bezár maguk mögött. Az ég tudja, mi történt később. Tökéletesen tehetetlen voltam, de a gondolattól is felfordul a gyomrom. Az is elég rossz, amit az enyémmel csinált. Engedte zongorázni a templom alagsorában, hogy molesztálhassa, utána megfenyegette, hogy börtönbe zárhatja, ha bárkinek is el meri mondani, és elhitette vele, hogy ő a hibás.

– Hadd találgassak. Azért, mert „kísértésbe hozta”, ugye?

Régi bevált szövege a hitvány papoknak. Nagypályásnak tűnik a fickó. Szeretnék találkozni a gyerekekkel, hogy beszélhessek vele. Át tudnának ugrani hétfő délután háromkor? – Blue-nak ehhez hamarabb kell eljőnie az iskolából, ám Ginny úgy vélte, megéri.

– Mellesleg hogy hívják?

– Blue Williams. Én Ginny Carter vagyok.

– Ez most bolondságnak hangozhat, de nem dolgozott maga a tévében? A nővérem Los Angelesben él, az ottani híradónál volt egy ilyen nevű riporter. Láttam is a tévében, amikor átmentem a nővéremhez.

– De, én voltam – mondta alig hallhatóan az asszony.

– Nahát, ez elképesztő. Maga és a férje olyan remek csapat voltak a híradóban – bókkolt Andrew. Ginny akaratlanul is arra gondolt, mennyire más ember lett ő azóta. Mintha nagyon régen történt volna. Mintha mindaz egy másik élethez tartozna.

– Igen, köszönöm, valóban remek csapat voltunk. – Iparkodott, hogy tárgyilagos, és ne szomorú legyen a hangja. Ez itt ügyvéd, nem pszichiáter.

– Felfigyeltem rá a legutóbbi pár alkalommal L.A.-ben, hogy már nem szerepelnek a tévében. – Csalódott volt a hangja.

– A férjem három és fél éve meghalt – mondta egyszerűen Ginny.

– Őszinte részvétem – mentegetőzött zavartan a férfi. – Ha tudtam volna, nem hozom szóba.

– Köszönöm. – O'Connor most még inkább elhitte, amit az asszony mondott. Tárgyilagos, a tényekhez ragaszkodó riporternek ismerte meg Ginnyt, aki nem túloz, és nem szépít. Ez megbízhatóbbá tette az állítását, és megkönnyítette a jogász munkáját.

– Akkor várom magát és Blue-t hétfőn – mondta barátságosan, majd letette.

Amint Blue hazajött az iskolából, Ginny azonnal megmondta, hogy időpontot kaptak a rendőrségen. A fiú egy pillanatra mintha megriadt volna, de utána bólintott. Előző életében a rendőrség csak rosszat jelenthetett. Most viszont jót.

Elmentek a földalattal a belvárosba, és pontosan időben érkeztek. Ginny megmondta, hogy Sanders nyomozót keresik. Pár perc múlva megjelent egy roppant vonzó nő, aki nem

egyenruhát viselt, hanem nagyon rövid szűk szoknyát, és hosszú haja volt. Blue fellelegzett. Ez a nő nem is látszott zsarunak, egyáltalán senki olyannak, aki börtönbe akarná dugni, habár bilincs lógott az övéről, amelyre a csillagot erősítette, és Ginny megfigyelte, hogy mozgás közben átsejlenek a blézerén egy fegyver körvonalai.

– Szia, Blue – mondta lezseren, és miközben helyet foglaltak az irodájában, megkérdezte, nem innának-e valamit. Nagy zöld szeme volt, és barátságos, fesztelen modora. Blue kólát kért, Ginny semmit. Sanders nyomozó közvetlenül és kedvesen beszélt. – Bizonyára ijesztő egy kicsit, hogy ide kellett jönnöd, de mi azért vagyunk, hogy segítsünk. Nem engedjük, hogy bármi rossz történjék veled, és ez mindvégig így lesz. De azokat, akik bántják a srácokat, le kell állítani. Ez mindenkinek az érdeke, még az övék is, vagyis jól tetted, hogy idejöttél. – Ginnyre nézett. – Ó a mamád?

– Nem, a barátom – mondta Blue, és rámosolygott Ginnyre.

– Nálam lakik – magyarázta az asszony.

– Nevelőanya? – kérdezte Sanders nyomozó. Ginny a fejét rázta.

– Nem, csak időnként lakik nálam. Van egy nagynénje, az a gyámja.

– Rendben van – mondta zavartalanul Sanders nyomozó. Tudni akarta, kikkel van dolga, és most már megtudta. Nem volt szüksége szülői vagy rokoni engedélyre, hogy jelentse az incidenst. – Na szóval, el akarod mondani nekem, ami történt? Először is hány éves voltál?

– Azt hiszem, kilenc, vagy éppen tíz. A nagynénémnél laktam a külvárosban, és Teddy atya, aki a templomunk papja volt, azt mondta, hogy használhatom a zongorát az alagsorban. Mindig hallgatta, ahogy játszok, és párszor odaült mellém. Akkor csinálta.

– Mit csinált? – A nyomozó ezt úgy kérdezte, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy így faggatja Blue-t, noha csak pár perce ismerik egymást. Nagyon értette a mesterségét.

Megkérdezte a fiútól, hogy mit mondott neki az atya, hol érintette meg és hogyan, okozott-e fájdalmat. Megkérdezte, le kellett-e vetkőznie Blue-nak, került-e sor orális szexre. A gyerek

azt felelte, hogy arra nem, de az incidens újra és újra megismétlődött, Teddy atya csókolgatta, és minden alkalommal egy kicsit tovább ment. Ő attól félt, mondta, hogy előbb-utóbb ennél is többet akar majd, úgyhogy inkább abbahagyta a zongorázást. A pap megpróbálta visszacsábítani, de ő nem ment. Ekkor Teddy atya ismételten figyelmeztette, hogy el ne járjon a szája, mert akkor a rendőrök börtönbe csukják, és úgysem hiszi el senki, amit ő állít. Sikerült bebeszélnie a gyerekeknek, hogy ez így igaz.

Ginny a fiút hallgatva jött rá, hogy az abúzus jóval gyakoribb volt, mint először képzelte. Mit hallgathat még el Blue? Vagy csak nem emlékszik? Most még nagyobb megkönnyebbülésére szolgált, hogy legalább eljöttek a rendőrségre. Arra gyanakodott, hogy van valami, amit a fiú titkol. Sanders nyomozó is így gondolta. Kezdetnek mindenesetre ez sem volt rossz.

– Olyat kért tőled, hogy te érintsd meg? – kérdezte Sanders annyira félvállról, mintha ennek nem lenne jelentősége. Blue hosszas habozás után bólintott. Ginny minden erejéből próbálta utánozni Sanders viselkedését, és nem reagált. Neki eszébe sem jutott, hogy ezt firtassa, és elszörnyedt az igenlő választól.

– Néha. – A fiú lesütötte a szemét, és nem nézett Ginnyre.

– Fenyegedett olyasmivel, hogy bántani fog, ha nem érinted meg?

– Azt mondta, hogy az én hibám, hogy így viselkedik, mert én kísértésbe hoztam, és ez neki fáj, úgyhogy nekem kell jóvátennem, mert ha nem, akkor nem engedi, hogy visszajöjjenek, és szólni fog a nagynénémnek, hogy loptam a kosárból, amibe az adományokat gyűjtik, pedig nem is!

– És hogyan akarta ezt a jóvátételt? – Újabb hosszas hallgatás után Blue kényszeredetten és precízen leírt egy szopást. Ginny majdnem elsírta magát, annyira sajnálta. – Veled csinálta ezt valaha? – Ezúttal Blue igenlően rázta a fejét, és közben Ginnyre sandított, hogy haragszik-e, de az asszony csak mosolygott, és megpaskolta a kezét. Milyen bátor gyerek! – Figyelj ide, Blue! – folytatta a nyomozó. – Ha vádat emelünk Teddy atya ellen, neked nem kell ám találkoznod vele a bíróság előtt! A bíró felolvassa a jelentésünket, és veled zárt ajtók mögött beszél. Szóval nem kell félned többé Teddy atyától. Számodra

nem létezik többé. Egy napon átlépsz rajta, és elfelejted. Ez csak megtörtént veled, ettől még ugyanaz maradsz, aki voltál és az égvilágon semmiben sem vagy hibás. Teddy atya nagyon beteg ember, aki kihasználta egy kisfiút, sőt talán sok kisfiút. De neked soha többé nem kell találkoznod vele. – Blue láthatólag megkönnyebbült. Sanders nagyon jól tudta, hogy a gyerek épp emiatt izgul. Most hallhatóan fújta egyet, és elernyedt.

– Mit gondolsz, csinálta ugyanezt valamelyik barátoddal? Beszélte ilyesmiről valaki?

– Jimmy Ewald mondta, hogy ő is gyűlöli. Féltem megkérdezni tőle, hogy miért, de arra gondoltam, hogy talán ez volt az oka. Mások sose mondtak semmit. Valószínűleg túlságosan féltek. Én se mondtam soha semmit senkinek, még Jimmynek sem. Ő hetedikes volt akkor, én fiatalabb.

Sanders bólintott. Semmi sem lepte meg, még a szopáson sem csodálkozott.

– Emlékszel még, hogy külsőre milyen Teddy atya? Mit gondolsz, felismernéd?

– Úgy, mint az *Esküdt ellenségekben*? Hogy sorban állnak, és én kiválasztom? – Annyira felpezsdítette a lehetőség, hogy a két nő elnevette magát.

– Ja! Vagy egy fotóról?

– Tuti! – vágta rá magabiztosan a fiú. Ginny vette át a szót:

– Tegnap találkoztam vele Chicagóban, azon a plébánián, ahova áthelyezték. Csak látni akartam, milyen. – Sanders nyomozó meglepődött. – Riporter voltam valamikor – magyarázta Ginny.

– Ő tudta, hogy maga miért van ott?

– Azt mondtam, hogy házassági tanácsadásra jöttem, és a lányneveimet használtam. A megbeszélésünk után azt is láttam, amint elmegy egy fiúcskával. A templomban voltam. Nem vett észre. – Blue megdöbbsent, a nyomozó bólintott. Ginny látta, hogy Sanders állkapcsán megfeszül egy izom. Egyébként semmi sem árulta el az arcán, hogy mennyire gyűlöli az ilyesfajta bűncselekmények elkövetőit. Gyakran mondogatta a munkatársainak, hogy kasztrálni kéne az összeset, ám az áldozatok előtt sosem mutatta ki a haragját.

– Remek munkát végeztél ma – mondta Blue-nak. – Sokat

segítettél nekem. Most pedig az fog történni, hogy nagyon körültekintő, diszkrét nyomozást végzünk: kiderítjük, volt-e olyan, aki valaha bepanaszolta a plébánost az egyházi fölötteseinek, és hogy ők tudnak-e az atya viselkedéséről. Talán ezért helyezték át Chicagóba. Lehet, hogy hosszú ideje művelt már ilyeneket, más plébániákon is, ahol dolgozott. Kétlem, Blue, hogy te lennél az egyetlen, akivel ez megtörtént. De még ha nincs is így, ha se korábban, se később nem csinált ilyet másokkal, ez akkor is bűn, és én hiszek neked. Miután pedig összeszedtük a bizonyítékokat, vádat emelünk ellene, és letartóztatjuk. És ha jól végezzük a dolgunkat, akkor börtönbe kerül. Eltarthat egy ideig, amíg összegyűjtünk minden bizonyítékot, ami egy megalapozott vádirathoz szükséges, úgyhogy légy türelemmel. Kapcsolatban maradok veled és Ginnyvel, rendszeresen értesítünk majd, hogy hol tartunk. Most írok egy vallomást abból, hogy mit mondtál ma nekem. Ha valahol tévedtem, vagy félreértettem valamit, bátran szólj, és változtatok rajta. Te aláírod, mi megnyitjuk az aktát, és kész.

Rámosolygott a gyerekre, felállt, és megígérte, hogy pár perc múlva visszajön. Ginny látta, ahogy az ablak mögött leül egy számítógéphez, és megírja a vallomást. Menet közben nem jegyzetelt, hogy csak Blue-ra figyelhessen; érdekes lenne tudni, hogy így is megjegyzett-e mindent. Öt perccel később visszajött az irodába a kinyomtatott vallomással, amit Blue-nak alá kellett írnia. Ginny már megerősítette, hogy a molesztálás idején nem ismerte Blue-t, így nincs mit hozzátennie a jegyzőkönyvhöz.

A nyomozó átadta a kinyomtatott szöveget Blue-nak, megkérte, hogy figyelmesen olvassa át, és nyugodtan szóljon, ha ő félreértett valamit. Nagyon pontos akart lenni, mert ennek a vallomásnak az alapján indul el a nyomozás. Felírta Blue és Ginny e-mail-címét, és megadta a saját mobilszámát.

Blue figyelmesen átolvasta a nyomtatványt, és azt mondta, hogy ez mindenben megfelel annak, amit ő mondott. Sanders nyomozó semmit sem hagyott ki, és semmit nem értett félre. Amint a fiú rábólintott az írásos vallomásra, Sanders felszólította, hogy esküvel erősítse meg a mondottak igazságát. Blue megesküdött, hogy mindenben az igazat mondta, és aláírta a vallomását. Sanders köszönetet mondott mindkettejüknek, és

kikísérte őket az irodájából. Blue-t és Ginnyt érzelmileg kifacsarta a megbeszélés. Ginny mindazonáltal úgy vélte, hogy jól szerepeltek.

A liftben, amely a földszintre vitte őket, óvatosan megkérdezte a fiútól:

– Jól vagy?

– Ja. Kedves volt ez a nyomozó. – Bánatosan nézett föl Ginnyre. – Nem haragszol rám? – Azért, amit nem árult el. Ginny tudta, mire gondol, és csodálta az őszinteségeért. Nem lehetett könnyű.

– Dehogy haragszom. Miért haragudnék rád? Te vagy a legbátrabb ember, akivel valaha is találkoztam. Jól tetted, hogy elmondtad a nyomozónak. Egyvalakire haragszom, mégpedig Teddy atyára. Remélem, börtönbe kerül, és sokáig nem szabadul. – Blue bólintott. Az asszony megfogta a kezét. Ahogy kiléptek a liftből, majd az épületből, Blue beszélni kezdett, fölnevetett, és megelevenedett.

Kezében Blue vallomásával, az elszánt arcú Jane Sanders besietett a felettese irodájába. A hadnagy felnézett, és megállapította, hogy Sanders olyan, mint aki ölni akar. Az eset semmiben sem volt más, mint a többi, de Sandersnek annyiszor kellett már ilyeneket végighallgatnia, hogy felfordult tőlük a gyomra. Az ilyeneket mindig órá osztották ki, mert a sokévnnyi pszichológusi és tanácsadói tanulmányok után, a Columbia Egyetemen szerzett doktorátusával mindenki másnál jobban intézte őket, és mindig sikerült elkapnia az emberét. Egyetlenegy gyermekmolesztálóval szemben sem maradt alul, lett legyen az akár egyházi, akár világi személy.

– Mid van? – érdeklődött a hadnagy, aki látta már ezt a pillantást Sanderstől. – Egy csinos sorozatgyilkos, nehogy ellustulj? – kérdezte csipkelődve.

– Bár az lenne. Újabb pap. Hányni tudnék már tőlük, hogy miket művelnek a gyerekekkel. Miért nem rúgják ki ezeket az egyházból? Rádásul a legtöbbjükéről tudnak, de csak rakosgatják őket összevissza, mint a dominót. Rossz hírbe hozzák az egyházat! – Ginnyhez hasonlóan ő is meg volt győződve róla, hogy Teddy atya ugyanezt, vagy még ennél is cudarabb dolgokat

művelt más fiúkkal. Az ilyesfajta gyerekbántalmazók sosem érik be egy áldozattal. Chicagóban is valószínűleg úzi kisdéd játékait. Sandersnek egész csapat nyomozója volt az ilyen ügyekre, akiket mind rá akart állítani Blue esetére.

– Megáll a vád? – kérdezte Bill Sullivan. Jane Sanders volt a legjobb nyomozója a gyermekek ellen elkövetett szexuális bűncselekmények terén. Kiválóan értette a szakmáját.

– Mint a cövek – válaszolta feltétlen meggyőződéssel Sanders. – Atombiztos alapja van. – Annyira egybevágott a többi molesztálási ügygel, hogy csak igaz lehetett. – A gyerek prima tanú lesz.

– Ess neki, Jane – vigyorgott Bill.

– Ne izgulj, neki fogok. Rajta vagyok. – Ott hagyta az ügyiratszámmal ellátott vallomás egyik példányát a hadnagy asztalán, és visszasietett az irodájába. A vadászat Teddy atyára és áldozataira elkezdődött.

Tizenkettedik fejezet

A megbeszélés Andrew O’Connornál nagyon más volt, mint a rendőrségen. Ginny meg akarta kímélni Blue-t attól a fájdalmas megaláztatástól, hogy újra végig kelljen rágnia magát a részleteken, ezért átnyújtott az ügyvédnek egy példányt a rendőrségi tanúvallomásból. O’Connor, miután elolvasta, felemelte a fejét, és komolyan nézett rájuk. Magas, előkelő jelenség volt, és noha farmert viselt felgyúrt ujjú, kék inggel, az inge méretre készült, s a cipőjét tükröfényesre kefélték. A Harvardon szerzett diplomák és drága festmények lógtak a falakon. Magabiztossága és fellépése jó családra és sok pénzre vallott. Kevin ezt nem említette, de az asszony megérezte az ilyet. Simán elképzelhette O’Connort bankárnak vagy magas állású jogásznak, de papnak semmiképp.

– Ismerem Jane Sanderst, ő a megfelelő személy ehhez a nyomozáshoz – jelentette ki O’Connor. – Már dolgoztam vele, és az ilyen közös akciókban még egyetlen pert sem veszítettünk el. Nem hiszem, hogy ezt nehéz lenne bizonyítani. Úgy látom, az elkövető meglehetősen vakmerő, és feltételezem, hogy te, Blue, csak egy vagy a számos áldozat közül. Ha tudjuk bizonyítani, hogy az egyházmegye ennek tudatában, neki falazva helyezte át Chicagóba, akkor nyertünk. Gyanúm szerint ezt tették. A Vatikán ugyan betiltotta ezt az eljárást, de néhány monsignor és püspök továbbra is védeni próbálja a mundér becsületét. A kánonjog egyértelműen előírja, hogy az ilyen esetekben a felsőbbség köteles átadni a megtévedt papot a hatóságoknak, de sokan egyszerűen nem hajlandók rá, azon az alapon, hogy „ő is a mi kuttyánk kölyke”. Éppen ezért ússzák meg újra és újra az ilyen Teddy atya-félék. Először is le kell állítanunk, és el kell érniük, hogy igazságot szolgáltatassanak neked és mindazoknak, akiket bántott. Utána szeretném, ha Blue kárpótlást kapna az elszenvedett méltánytalanságokért. Voltak ügyfeleim, akik nagyon csinos kompenzációban részesültek.

– Az micsoda? – kérdezte Blue.

– Ha valaki ilyen rossz dolgot tesz veled, és bánt téged vagy

valamilyen kárt okoz neked, először is azt akarjuk, hogy kerüljön börtönbe – magyarázta a jezsuitából lett ügyvéd. – Ezt csinálja a rendőrség. Utána indíthatsz ellene polgári pert, hogy fizessen neked kárpótlást azért, amin át kellett menned. Ezt csinálom én – mondta egyszerűen.

– Úgy érti, hogy pénzt kapok azért, amit csinált velem? – Blue meg volt botránkozva. – Ez nem helyes.

– Bizonys értelemben csakugyan nem az – helyeselt Andrew. – Ez nem teszi jóvá a bűnt; azoknak, akiket bántalmaztak, nem adja vissza a testi épségét. De a közösség így fejezi ki, hogy sajnálja, ami történt, és hogy a vétkeseknek fizetniük kell azért, amit elkövettek. Időnként akár még jó is lehet, ha a pénz segít téged valamilyen értelemben. Ebben az esetben a katolikus egyház fizeti a számlát, és a kárpótlás összege akár nagyon magas is lehet. A neked okozott kár, a szenvedésed, a bánatod nem váltható át pénzre, de egyes áldozatok számára vigaszt jelentett a kárpótlás, mert olyasvalakinek érezhették magukat, akit nem lehet semmibe venni. A mi jogrendszerünk így működik. – Blue-t nem látszott meggyőzni ez az okfejtés. – Neked nem lenne jó egy bankbetét? Tanuláshoz, vagy ha vállalkozást akarsz indítani egy napon, esetleg házat vásárolnál, amikor már idősebb leszel. Vagy akár a srácaidnak. Visszakapnál valamit az ártatlanságodért, ami elveszett, és a bizalmadért, amellyel visszaéltek. – A meggyalázott testet inkább nem említette, de azt mindenki beleérthette.

Blue kérdően nézett Ginnyre.

– Szerinted oké ez így? – kérdezte tétován. Az asszony bólintott.

– Igen, Blue, szerintem az. Sokat kellett elviselned. Nagyon megrázott. Ha kárpótlást kapsz, azzal nem lopod el senki pénzét. Megérdemled. Az egyház ezen a módon fejezi ki, hogy bocsánatot kér Teddy atya aljasságáért. – Blue-nak rögtön jobban tetszett ebben a megfogalmazásban.

– Az állam börtönbe zárja, az egyház bocsánatot kér tőled adomány formájában. Időnként igen bőkezű adomány formájában, amit megengedhet magának – ismételte meg az ügyvéd.

Blue tépelődött. Nem felelt. Nem akart pénzt, amit nem érdemelt meg, mert hagyta, hogy Teddy atya rosszat csináljon vele. Olykor még mindig lelkipurdalása támadt miatta, mert ahogy idősebb lett, egyre jobban látta, mennyire rossz volt az, ami vele történt, és mégsem akadályozta meg benne Teddy atyát. De hát annyira félt. És ha mégis az atyának van igaza abban, hogy Blue megkísértette őt? Nem szántsándékkal tette, de mi van, ha mégis?

– Szeretnék együtt dolgozni Jane Sandersszel ezen az ügyön – folytatta az ügyvéd – és magunk is felfogadhatunk egy nyomozót, nehogy elnézzünk valami fontosat. Nem akarok elvarratlan szálakat. Támadhatatlanok akarunk lenni, hogy biztosan elítéljék a bűnöst. Egyidejűleg előkészítem a polgári pert, és amint Teddy atyát elítélték, kárpótlást követelünk az egyháztól.

Nagyon magabiztosan beszélt, de Ginny tudta, hogy nem lesz ez olyan egyszerű. Az egyház nem mindig olyan együttműködő, mint amilyennek állítja magát. Az egyház foggal-körömmel igyekszik védeni az övéit. Ez a forgatókönyv a legjobb esetre szólt, annak viszont tökéletesen megfelelt.

– Amint hivatalosan vádat emelnek ellene, levelet akarok küldeni azon egyházközségek minden tagjának, ahol Teddy atya az incidens előtt, alatt és után szolgált: hátha rábírhatunk más áldozatokat is, hogy jelentkezzenek. Vannak, akik nem akarnak ilyesmibe keveredni, vagy nem akarják, hogy mások is megtudják, mi történt velük, ám sokan vállalkoznak rá főleg amint megtudják, hogy nem ők az egyedüli áldozatok. Csodálkoznál, ha tudnád, hányan léptek ki az árnyékból és mondták el, mi történt velük. Az effajta bűnözők nem egyszer botlanak, nem kétszer, de nem is háromszor. Az egyik esetemnél kilencvenhét áldozatot találtunk, de csak hetvenhatan voltak hajlandók tanúskodni. Ezek valamennyien kárpótlást kaptak az egyháztól. Nagyon komoly kárpótlást. Eddig ez volt a legfontosabb esetem.

– Mennyibe fog ez kerülni nekünk? – kérdezte halkán Ginny. Úgy sejtette, hogy O'Connor eseti megbízásra dolgozik, a kárpótlásból kap százalékot, és ennél többet nem számít fel nekik, de biztos akart lenni a dologban.

– Mint ember és mint katolikus úgy gondolom, hogy az ilyen esetek fontos részét képezik a történelmünknek. Nekünk kell jóvátennünk a rosszat. Nem rejtegethetjük, nekünk kell orvosolnunk, kerül, amibe kerül. Azoknak pedig, akik még mindig úgy hisznek az egyházban és az egyház tisztességében, mint én, vissza kell adnunk valamit. Az ilyen eseteket pro bono vállalom, nem számítok fel honoráriumot, mindegy, hány munkaórámba kerülnek. Még akkor sem, ha jogvitára kerül sor. Nem akarok százalékot. Más szavakkal – nézett rájuk – ingyen csinálom. – Blue azt gondolta, hogy ez nagyon rendes Andrew-tól, Ginnynek leesett az álla. Tudta, milyen drága dolog egy ügyvéd, főleg akkor, ha kárpótlásért perelnek.

– És ebből meg lehet élni? – kérdezte megilletődötten.

– Meg. Más kérdésekben vannak fizetős ügyfeleim. Úgy gondolom, életfontosságú bebizonyítani, hogy még mindig vannak jó emberek az egyházban. – Nem tudta, hogy Ginny már ismeri az előéletét, ezért megmagyarázta: – Valamikor pap voltam, de otthagytam az egyházat, amire több okom volt. Mélyen megrendítenek ezek a szexuális bűncselekmények, amelyeket kisfiúk rovására követnek el. Azzal tudok segíteni, hogy védem azokat, akik rászorulnak, és ingyen teszem. Rólam senki se gondolja, hogy azért akarok nagy összegű kárpótlást a védencemnek, mert le akarom emelni egy részét. Itt nem engem bántalmaztak, hanem Blue-t. Az, amit kap, az utolsó centig az övé. Évek óta ezt csinálom. Az érsekség tudja, ki vagyok. Nem kedvelnek, mert agresszív harcmódom van. – Rámosolygott az asszonyra. – És mindig győzök. Ezekből az esetekből még egyet sem vesztettem el, és nem óhajtom most elkezdeni. Az igazság kardja éles. – Rámosolygott Blue-ra. – Majd arra használjuk, hogy levágjuk Teddy atya fejét.

Ginny szívesen javasolt volna más megoldásokat, de nem tette. Ámulatba ejtette ez a volt pap, aki most ajánlotta fel, hogy ingyen képviseli Blue-t.

– Maga a gyámja, ugye? – kérdezte Andrew, és meglepődött, amikor az asszony cáfolta ezt a magától értetődő feltételezést.

– A nagynénje a gyámja. Alá kell íratnom vele valamit?

– Még nem, de ha egyszer megindítottuk a polgári pert, a gyámnak alá kell írnia.

– Okvetlenül aláírja! – mondta magabiztosan Ginny. Charlene szereti a fiút, csak jót kívánhat neki, márpedig a kompenzáció bizonyosan az. – Ez nem lesz probléma.

O'Connor elégedetten bólintott, azután ismertette a haditervet. Beszél a szexuális bántalmazás eseteinél alkalmazott nyomozójával, aki páratlan szakértelemmel fürkészi ki az összes plébániai pletykát, susmust, gyanút, olykor még ennél is sokkal nagyobb dolgokat; ezek elvezethetik őket újabb bizonyítékokhoz vagy áldozatokhoz. Tartja a kapcsolatot Jane Sandersszel, hogy naprakész legyen a rendőrségi nyomozás állásában. Amint az állam, vagy talán több állam is vádat emel Teddy atya ellen, megindítja a polgári pert, egyidejűleg kárpótlást követel az egyháztól. Amint a plébánost elítélték, az ő követelésük támadhatatlan.

Már csak az a kérdés marad, hogy mekkora legyen a kárpótlás. Addig azonban még hosszú utat kell megtenni. Andrew O'Connor becslése szerint kárpótlás esetén cirka egy évre kell számítani. Egy igazi per tovább húzódhat, de az ügyvéd nem hitte, hogy odáig fajulna a dolog. Ha az egyházmegye falazni próbál Teddy atyának, csak a saját pozícióját rontja. A bíróságok elvárják, hogy az egyház határolja el magát papjainak bűneitől, és adjon értük kártérítést.

Beszélgettek még néhány percig, miközben Andrew O'Connor egyfolytában Ginnyt figyelte, bár igyekezett diszkréten tenni. Most valahogy más volt, mint a tévében. Ugyanolyan szép, de csendesebb, sugárzóbb módon. Madonnaarca van, állapította meg az ügyvéd. Nem volt kifestve, hosszú szőke haját lófarokba kötötte a tarkóján, és még ha nevetett, akkor is kimondhatatlan szomorúság ülte meg a tekintetét. A szeme olyan volt, mint a bánat két mély tava. Kizárólag akkor derült fel, ha Blue-hoz szólt.

Ginny is megnézte magának a férfit, amikor az kikísérte őket, és kifinomult, nagyvilági jelenségnek találta. Nagyon disztिंगvált fellépése és fiatalos arca volt, bár a halántéka már szürkült. Az asszony körülbelül negyvenévesnek tippelte.

Persze, emlékezett rá, a jezsuiták az egyház szellemi elitje. Ha O'Connor a Vatikán jogi titkárságán dolgozott, akkor kiváló jogásznak és ragyogó koponyának kell lennie. Kevin említette is,

hogy négy évet élt Rómában, és hogy nagyon tehetséges ember. Jane Sandersnél Ginny biztosra vette, hogy Blue ügye jó kezekben van. Most ugyanezt érezte. Ahogy mentek hazafelé, Blue megjegyezte, hogy bírja az ügyvédet. Nem kérdezte, mennyi kárpótlást kaphat, mert még mindig feszélyezte a gondolat. Ginnynek tetszett, hogy Blue az egész tortúrát az igazságért csinálja végig, nem a pénzéért.

Este felhívta Kevin Callaghant, hogy megköszönje neki, amiért O'Connorhoz irányította.

– Szenzációs volt, és Blue is rokonszenvesnek találja. Azt hiszem, nagyon jó ügyvéd, és majd kiestem a székből, amikor közölte, hogy ingyen viszi a hasonló ügyeket.

– Ez bámulatos! – Kevin is meglepődött.

– Az a benyomásom, hogy még mindig tartja magát a jezsuita értékrendhez, csak meg akar szabadulni a rossz papoktól – folytatta Ginny.

– Érdekes pasas – állapította meg Kevin. Ginny helyeselt. Le volt nyűgözve. Blue szempontjából ez is egy nagyon hasznos megbeszélés volt, akárcsak a rendőrségi.

Rögtön azután, hogy befejezte Kevinnel a beszélgetést, telefonált a nővére. Ginny, mint minden ilyen alkalommal, felkészült a rossz hírre.

– Hogy van apu? – Lélegzet-visszafojtva várta a választ.

– Körülbelül ugyanúgy, mint amikor elmentél. Hol jobb, hol rosszabb. Mostanában vannak olyan napok, amelyeket egyszerűen átalszik. – Apjuk olyan lett, mint a kialvóban levő gyertya. – Milyen volt a heted? – érdeklődött Becky. Azóta nem beszéltek, hogy Ginny és Blue hazaérkezett L.A.-ból.

– Zsúfolt és kimerítő. – Némileg kirojtosodtak az idegei, de azért örült, hogy ennyi mindent végeztek.

– Mit csináltál?

– Pár nagyon rázós dolgot – vallotta be Ginny. – Lerendeztünk egy nehéz helyzetet Blue-val, vagy legalábbis belevágtunk. – Ez csupán a kezdet volt. Ginny még nem szólt róla a nővérenek, nem akarta kínos helyzetbe hozni Blue-t, de hát a sajtó úgymint hamarosan tudomást szerez a perről, még akkor is, ha Blue nevét nem hozhatják nyilvánosságra. Miért ne mondaná el Beckynek?

– Iskolai dolog?

– Nem. – Ginny igyekezett körültekintően fogalmazni. – Három éve molesztálta egy plébános. Megbeszéltük a dolgot, és elhatároztuk, hogy teszünk valamit. Múlt héten találkoztunk a rendőrségen a gyermekbántalmazási ügyosztály egyik nyomozójával, ma pedig egy ügyvéddel, aki az ilyen esetekre szakosodott. Keserves volt, de azt hiszem, Blue jól fog kijönni belőle. A helyükre teszi a megpróbáltatásait, tudatosítja benne, hogy az ő bántalmazását nem lehet megúszni, mert a jó emberek mellette állnak.

Egy percnyi csönd lett a vonal túlsó végén.

– Uramisten! – robbant ki Becky. Ginny azt hitte, azért, mert felháborítja Blue sorsa. – Ezt nem hiszem el, hogy mikbe mászol bele! Most meg már az egyháznak ugrasz neki? És honnan tudod, hogy a fiú igazat beszél? – Becky egy percig sem hitte. Bőségesen akadtak hamis vádak is, amelyek romba döntötték rendes papok életét. Ez volt a dolog árnyoldala. Ám Ginny nem kételkedett benne, hogy az ő esetük más. Feltétel nélkül hitt Blue-nak. A gyerek úgy szenvedett, hogy az nem lehetett színlelés.

– Abszolút biztos vagyok benne, hogy igazat beszél – mondta higgadtan.

– Mit tudod te azt. Egy csomó kölyök csak hazudozott összevissza. Tisztára beteg dolog, hogy beleártod magadat. Nem a gyereked, alig ismered, erre nekimesz a katolikus egyháznak. Te már Istenben sem hiszel? Mi bajod van egyáltalán? – Ginny felháborodott. Épp a testvérétől kell ilyeneket hallania?

– Természetesen hiszek Istenben! A papokban nem hiszek, akik a helyzetükkel visszaélve molesztálnak vagy megerőszakolnak kisfiúkat. Azért már ne keverjük össze a szezont a fazonnal! És ki fog kiállni érte, ha én nem teszem? Senkije sincsen, Becky! Se szülők, se egy felnőtt, aki törődne vele. A nagynénje látni sem akarja, mert három gyerekkel szorong az egyszobás lakásában, és van egy pasija, aki veri. Fogalmad sincs róla, honnan jött ez a fiú, és fütyülsz rá, de én nem! – Komolyan megbotránkoztatta Becky reagálása. Mindig is kifogásolta minden lépését: előbb a jogvédő tevékenységét, aztán Blue-t, most pedig a gyerekmolesztáló pap feljelentését.

– Az ég áldjon meg, nem vagy te Szent Johanna. Az pedig, hogy belerúgsz a hitbe, amelyben nevelkedtünk, erkölcstelenség és szentségtörés! Nem hiszem el, hogy képes vagy ilyesmire! Hála Istennek, hogy apu ezt már sosem tudhatja meg. – Az apjuk minden vasárnap templomba ment. Az anyjuk is, amíg élt. Ők is jártak gyerekkorukban. Becky és Alan ma is elmentek alkalmanként, és olyankor a srácaikat is magukkal vitték. Aligha lehetett buzgó katolikusnak nevezni őket, Becky mégis azt képzelte, hogy meg kell védenie Teddy Graham atyát, holott a plébános gyalázta meg az egyház szentségét, és nem Ginny, aki Blue védelmében akart visszavágni. – Ezt nem mondhatod komolyan. Gondold át még egyszer! – makacskodott Becky. Hangjában dühös hitetlenkedés párosult a zord helytelenítéssel.

– Mit? És mondjam azt Blue-nak, hogy teljesen oké, ha molesztálták, mert nem számít, és a pap, aki ezt tette, jó arc? Börtönben a helye! Abban is biztos vagyok, hogy egy csomó másik fiúval is megcsinálta. Magam láttam a múlt héten az egyik gyerekkel!

– Mit csináltál? Leselkedtél utána? – tért ki az egyenes válasz elől Becky, és Ginnynek ismételt arra kellett gondolnia, hogy a nővérének soha, semmi sem volt jó, amit ő csinált. De akármit mondott is Becky, semmivel sem ingathatta meg Ginnyt abban az elhatározásában, hogy támogatni fogja Blue-t a per során.

– Nem, csak elmentem Chicagóba, mert látni akartam. Nem semmi!

– Akárcsak te – dühöngött Becky. – Sosem hittem volna, hogy megérem a napot, amelyen a tulajdon testvérem fogja támadni az egyházat!

– Hát, pedig ebben a kérdésben támadni kell, és az ilyen embereket le kell leplezni. Ezek a lehető legfajtalanabb gyermekbántalmazók! Pedofilok! Rács mögött a helyük!

– Blue nem szenved. Én egészen olyannak láttam, mint egy egészséges, derús gyereket. Megtörtént másokkal is, majd túlteszi magát rajta. Felesleges átstilizálnod szent küldetésé, és hülyét csinálni magadból!

– Erről nem vagyok hajlandó beszélni veled – szúrta a fogai között Ginny. – Égbekiáltó dolgokat mondasz. Hát mit képzelsz

te, mit kéne tenniük az embereknek? Támogassák a rossz papokat? Bújtassák őket? Spongyát rá, amit ezek művelnek? Mert az egyház épp ezt csinálta, még tovább rontva a helyzetet.

– Ők az Úr felszentelt szolgálói, Ginny – mondta jéghidegen Becky. – Megver az Isten, ha rájuk vetsz követ.

– Még sokkal jobban megverne, ha nem segítenék ennek a fiúnak, hogy ebben a világban kapjon elégtételt!

– Miért nem hagyod már a csudába? Miért nem a saját életedet szeded rendbe, ahelyett hogy befogadsz minden kóbor kutyát, amin átesel, és rohángászol bele a vakvilágba, hogy megoldj olyan problémákat, amik megoldhatatlanok? Maradj itthon, szerezz tisztességes állást, időnként menj el fodrászhoz, szedj föl egy palit, változz vissza normális emberré, és az ég áldjon meg, mutass némi tiszteletet a katolikus egyház iránt!

– Köszönöm a tanácsodat! – Ginny lecsapta a telefont. Egész testében reszketett. Nem hitt a fülének, hogy miket hordott össze a nővére, nemcsak róla, de a papokról is, akik az erkölcsöt, a tisztességet és a törvényt lábbal tiporva erőszakolnak meg gyermekeket. Becky nyilvánvalóan jobban szeretné, ha ez titokban maradna.

Blue, aki már pizsamára vetkőzött, pár perc múlva odajött hozzá.

– Ki volt az? Úgy hallottam a zuhanyozás után, mintha kiabálnál.

Ginny örült, hogy a gyerek nem értette, amit kiabált.

– Beckyvel volt egy ostoba vitám. Testvéreknél gyakori. Azt mondta, sűrűbben kellene fodrászhoz járnom.

Blue ránézett a szőke hajzuhatagra, és vállat vont. Ki érti a nőket?

– Szerintem jó.

– Köszönöm – mosolyodott el Ginny. Egy pillanatra sem bánta meg, hogy Blue pártjára állt ebben a háborúban. Ő sokkal inkább tiszteli és védi a katolikus egyházat, mint azok a papok, akik besározták. Itt a gyermekeket kell megvédeni, akiknek joguk van arra, hogy épségben és bántatlanul létezzenek egy tiszta és biztonságos környezetben. Olyan jól érezte magát a testvérével L.A.-ben, majdnem mint gyermekkoruk régi szép napjaiban. Erre Becky ismét nekiesik, és azt veszi a védelmébe,

ami védhetetlen az egyházban. Ginny dühöngött miatta, ugyanakkor ez megértette vele, hogy mások is lesznek, akik megharagszanak rá és Blue-ra. Nekik is jobban tetszene majd, ha eltussolnák ezeknek a papoknak a vétkeit, és mindenki úgy tenne, mintha a katolikus klérus mindenestül maga lenne a tökély.

Hát ő nem hajlandó erre. Abban hisz, hogy harcolni kell az igazságért, le kell leplezni a rosszat, elégtételt kell szolgáltatni az ártatlan áldozatoknak, és a kisfiúkat meg kell védeni a molesztálástól és a nemi erőszaktól. Gondoljon Becky, amit akar, számára világos, hogy ezek az elvek méltók a védelemre. Ha Beckynek nem tetszik, az az ő baja. Ginny száz százaléig hitt abban, amit csinált, és amikor Blue aznap este átölelte, mielőtt elment lefeküdni, és a szeme ragyogott az asszonyba vetett bizalomtól, Ginny tudta, hogy igaza van.

Tizenharmadik fejezet

A hétfő esti veszekedés óta Ginny nem állt szóba a testvérével. Becky küldött neki egy emlékeztetőt, amelyben ismételten kifejtette a véleményét. Ginny nem is válaszolt rá, annyira szégyenletesnek tartotta Becky álláspontját.

Kedden találkozott Ellen Warberggel. Hosszas fontolgtatás és más nemzetközi jogvédő szervezetekkel folytatott megbeszélések után az SOS/HR úgy döntött, hogy Szíriába küldi ki Ginnyt és még egy maroknyi emberét. A térségben képviseltette magát a Vöröskereszt, és az SOS/HR hangsúlyozottan apolitikus volt, ami bizonyos fokig megvédte a munkatársait. Szíria vitathatatlanul kiélelt bombák, és biztonságosabb helyekre is lehetett volna menni, ám Ellen megnyugtatta Ginnyt, hogy az ottani légkör változásának, a feszültség fokozódásának első jelére magától eljőhet onnan, illetve ha nekik tudomásukra jut valami – akár csak szóbeszéd is –, amit Ginny nem ismerhet, nyomban hazahozzák.

Ennyi elég volt Ginnynek; az SOS/HR nem arról volt híres, hogy cserben hagyná az embereit. Most Blue jelentette a problémát. Mivel felelősséget vállalt a gyerekekért, kevésbé okos döntésnek tűnt a legkeményebb megbízásokat vállalni. Beleegyezett, hogy elmegy Szíriába, de a jövőben meg akarta gondolni, mire jelentkezik. Az élete megváltozott.

Ellen nem kételkedett benne, hogy Ginny ilyen súlyos körülmények között is megállja a helyét. Szíriában kétségbeejtően nagy szükség volt a jelenlétükre. Tizennégy évesnél idősebb fiúkat minden ok nélkül bebörtönöztek, egyes esetekben megkínóztak, sőt megerőszakoltak. A túlélők gyakran testileg-lelkileg úgyszólván gyógyíthatatlanul megnyomorodva kerültek elő. De még náluk fiatalabb gyerekeket is letartóztattak és bebörtönöztek. A Vöröskereszt két táborot tartott fent az ilyen fiataloknak. A táborok személyzete és vezetése nemzetközi volt.

Az SOS/HR két-két embert küldött mindegyik táborba. Ezeknek az egyike volt Ginny. Kiküldetése megmutatta, mennyire bízik benne az SOS/HR, viszont borzasztó munka várt

rá. Tekintettel a helyzet súlyosságára, a kiküldetési időt megrövidítették. Ellen azt mondta, hogy nyolc hét múlva, augusztus elején hozzák vissza. Az asszony fellélegzett, hogy nem kell túl hosszú időre elszakadnia Blue-tól, akinek aznap este beszámolt a tervről.

– Egy hét múlva elutazom – mondta a vacsoránál –, vagyis kihagyom a ballagásodat, ami nagyon elkeserítő, de viseld el, mint egy felnőtt. A jó hír az, hogy egy hónappal korábban jövök vissza – újságolta örömmel. – Mielőtt elmennék, veszek neked egy mobilt. – Erre eddig még nem került sor, ami időnként kényelmetlennek bizonyult, főleg akkor, ha tudni akarta, merre jár Blue. Ezért akarta mindenképpen ellátni telefonnal. – Utolérhetőnek kell lenned arra az esetre, ha Sanders nyomozó vagy Andrew O'Connor felhív, mert valamilyen adatra van szükségük az ügyszó. – Már folyt a nyomozás, de ez nem zárta ki, hogy kapcsolatot kelljen teremteniük Blue-val valamilyen adat megerősítése céljából. – Hívni foglak, amikor csak tudlak, bár kétlem, hogy túl sok összeköttetésünk lenne a külvilággal a táborban. – Nem hangsúlyozta, inkább elbagatellizálta a kiküldetéssel járó stresszt. – Költözz be a Houston Streetbe. Tudom, hogy nem szereted, de akkor is. Csak nyolc hétről van szó. – Tárgyilagosan szemlélte a helyzetüket, és azt remélte, hogy Blue is ezt teszi. A gyereket különben sem érhetne meglepetésként, hiszen eleve ebben egyeztek meg, hogy az otthonban kell tartózkodnia, amíg az asszony távol lesz.

– Miért nem maradhatok itt? – Keserűen csalódott volt, holott Ginny egy percig sem titkolta el, hogy előbb-utóbb utaznia kell. Mindkettejüknek nehéz volt ez, és közeledett az idő.

– A lakásban nem maradhatsz egyedül. Tizenhárom éves vagy. Mi lesz, ha megbetegszel? – Vagy valamilyen szociális munkás rájön, hogy itt egy tizenhárom éves kamasz él egyedül.

– Akkor sem törődött velem senki, amikor az utcán voltam beteg – emlékeztette Blue.

– Jobban érzem magamat attól a tudattól, hogy normális környezetben vagy, srácok között, és megkapsz minden segítséget, amire szükséged lehet.

– Utálok ott lenni! – Blue keresztbe fonta a karját, és belesüllyedt a székébe.

– Csak nyolc hét. Ezúttal korábban jövök haza, itt leszek majd nem egész augusztusban, és szeptemberig nem is küldenek tovább. – Ginny ideges volt az úttól, és sajnálta Blue-t. De a gyerek valóban kibírta egyedül is, amikor még nem ismerték egymást, most pedig szakértő kezekben hagyja. Julio Fernández megígérte, hogy ezúttal jobban szemmel tartja a fiút, és Blue játszhat majd az otthon zongoráján. Ám ez csekély kárpótlásnak tűnt. – Ha most is megszöksz, esküszöm, kiborulok, és amint hazajövök, az ágyadhoz kötözködök, eldugom a kedvenc surranódat, szóval valami retteneteset csinállok! – Blue csak mosolygott az üres fenyegetőzésen. Ginny nem tudja, hogyan kell rossznak lenni hozzá. Nem akart a Houston Streetben lakni, amíg az asszony oda lesz, de a kedvéért megteszi, legfeljebb végignyafogja az utat.

Egy nappal azután, hogy Ginnyt beosztotta az SOS/HR a szíriai csapatba, telefonált Andrew O'Connor, mert eszébe jutott valami, amit akkor akart megbeszélni az asszonnyal, amikor Blue nincs a közelben. Így hát tanítási időben telefonált, és valóban otthon találta Ginnyt, aki éppen az útját szervezte.

– Járt valaha Blue pszichológusnál? – kérdezte az ügyvéd.

– Kétlem. Szólt volna róla nekem.

– Azt hiszem, nem ártana analizáltatni valakivel. Előmozdítaná az ügyünket, ha netán kimutatna valamilyen maradandó lelki sérülést. Ki tudja, talán eszébe juthat valami, amit nem mondott el nekünk, vagy ő sem emlékszik rá. Ez csak egy ötlet. Meglepően kiegyensúlyozott gyerekeknek látszik ahhoz képest, hogy mikén ment át, amiben kétségtelenül nagy szerepe van magának. – Lenyűgözte, hogy Ginny mi mindent megtett a fiúért, igazi, szentre valló önfeláldozással. Az nyilvánvaló, hogy nagyon fontosak egymásnak Blue-val, akit az asszony gyöngéd, tiszteletteljes szeretettel vesz körül.

– Én csak nemrég léptem be a képbe – mondta szerényen Ginny. – Nagyon jól elboldogult már azelőtt is, hogy találkoztunk volna. Most van fedél a feje fölött, de a lelki egyensúlyt neki magának kell kivívnia.

– Nagyon szerencsés fiatalember – állapította meg komolyan Andrew. Ám Ginny tisztában volt vele, hogy ebben a szerencsében szerepe van a Vatikán volt ügyészének is, aki

ingyen vállalta a képviselőket.

– Nem egészen egy hét múlva elutazom, de majd igyekszem elvinni valahova a távozásom előtt. Ismer valakit? – O’Connor megadta egy pszichológus nevét, akivel nagyon sikeresen működött együtt már régóta, főleg ehhez hasonló ügyekben. Ginny feljegyezte az adatokat.

– Hova megy? – kérdezte kíváncsian O’Connor. Noha Ginny már nem volt tévériporter, továbbra is érdekes egyéniségnek látszott. Az ügyvéd csodálatosnak tartotta, hogy egy nemzetközi jogvédő szervezetnél dolgozik, bár ennél többet nem tudott róla.

– Szíriába – felelte Ginny olyan hangon, mintha az lenne a világ legnormálisabb helye.

– Szíriába? Miért éppen oda?

– Az SOS/HR terepmunkása vagyok. Általában évente háromszor megyek három-négy hónapos kiküldetésekbe, elsősorban menekülttáborokba. Nemrég tértem vissza Afganisztánból.

– Mióta csinálja ezt? – Egyre jobban felkeltette az érdeklődését az, amit az asszony mondott. Micsoda bátor teremtés! Ilyen veszélyes helyekre járni! Bizonyára megedzették a saját szenvedései.

– Azóta, hogy... – Még idejében észbe kapott. – Három és fél éve, amióta otthagytam a tévéhíradót. – Nem akarta sajnáltatni magát azzal, hogy szóba hozza Markot és Christ.

– Hol lesz Blue, amíg maga nincs itthon?

– Ezúttal csak nyolc hétre megyek. Alkut kötöttem vele, bár nem örül neki. Beköltözik a Houston Street Otthonba. Nagyon rendes hely. Amikor Afganisztánban voltam, megszökött tőlük, de megígérte, hogy ez többé nem fordul elő. Neki is megadom a maga számát. – Andrew mosolyogva hallgatta. Micsoda kivételes teremtés! Nagyszerű asszony!

– Erről jut eszembe, alighanem szüksége lesz a nagynéni engedélyére a vizsgálathoz, különben megtörténhet, hogy a pszichológus nem fogadja. A terapeuták nagyon kényesek tudnak lenni az ilyesmire.

– Felhívom a nagynénjét, és aláíratom vele – vetette oda Ginny könnyedén.

– Fárasztó lehet, hogy a gyerekeknek más a gyámja, holott

gyakorlatilag magánál lakik.

– Nem panaszkodhatom. Eddig nagyon készségesen aláírt mindent, amit kellett. Rögtön telefonálok is neki. – Még egy darabig csevegtek a szíriai utazásról, azután letették. Tudva, hogy Charlene napközben otthon tartózkodik, és éjszaka dolgozik, Ginny nem is halogatta a telefonálást. Barátságosan eldiskuráltak Blue-ról, aki pár hét múlva elballag, habár Ginny sajnálatos módon nem tud jelen lenni a ballagáson. Charlene nem ajánlotta fel, hogy majd ő odamegy helyette. Utána Ginny elmagyarázta, hogy újabb engedélyt kénytelen aláíratni. Charlene kuncogott.

– Most mire kell? Európába viszi a nyáron? – Nagyon szerencsés kölyöknek tartotta az unokaöccsét, aki már L.A.-ben is járt.

– Nem – felelte komolyan Ginny. – Ezúttal egy terapeutához szeretném elvinni.

– Miféle terapeutához? – kérdezte Charlene. – Csak nem gyógytornászhoz? Az a fiú feszt ugrál. Nem csodálkoznék.

– Kutya baja – felelte nyugodtan Ginny. – Pszichoterapeutához.

– Minek? – hűlt el Charlene. Ginnynek megfordult a fejében, hogy talán azért lett ideges, mert a pasija behúzott egyet Blue-nak, és nem akarja, hogy megtudják. Ginny nem szívesen magyarázkodott a telefonban, de úgy érezte, nincs más választása. Nem akart hazudni.

– Azt hiszem, Blue már valamikor régen megpróbálta ezt elmagyarázni magának, csak nagyon fiatal volt, és akkor még nem tudta meggyőzően kifejezni magát. – Aranyhidat próbált építeni a meneküléshez Charlene-nak, aki nem figyelt oda egy ennyire fontos dologra. – Úgy tűnik, Blue-t kilenc-tíz évesen molesztálta a plébánosuk. Ezt próbáljuk most orvosolni. Múlt héten feljelentettük a rendőrségen az elkövetőt, és amint vád alá helyezik, kártérítésért fogjuk perelni az érsekséget.

Halálos csend következett.

– Ki volt az elkövető? – fuldokolta végül Charlene.

– Teddy Graham atya – felelte Ginny. Blue nagynénje akkorát sikoltott, hogy Ginny azt hitte, megreped a dobhártyája.

– Azt nem teheti! Blue hazudik! Az a pap a legjobb ember a

világon! Blue örök kárhozatra jut, ha egy ilyen emberről hazudozik! – Olyan vadul védelmezte a papot, hogy Ginny elszörnyedt.

– Láttam azt az embert, megértem, miért érez így iránta. Nagyon kellemes jelenség, de akkor is tény, hogy molesztálta az unokaöccsét, és valószínűleg más fiúkat is a plébániáján. Gátlátalanul tesz tönkre fiatal életeteket, és ennek véget kell vetni. A rendőrség már nyomoz utána. Blue pedig nem kárhozik el sem ezért, se másért. Szexuális bűncselekmény áldozata volt. – Igyekezett megőrizni a nyugalját, nehogy ordítani kezdjen Charlene-nal.

– Blue egy hazug! Mindig is az volt! Próbálta ő ezt beadni nekem, de én mondom magának, hogy egy szó sem igaz belőle. Maga követ el bűnt, ha börtönbe akarja juttatni azt az embert. Teddy atya egy szent! – Ginny üvöltöni tudott volna, de nyugalmat kényszerített magára, mert szüksége volt az engedélyre, hogy elvihesse Blue-t a pszichológushoz.

– Tudom, hogy ez megrendítő, és abban is biztos vagyok, hogy nehéz elhinni, mivel maga kedveli azt az embert, de úgy vélem, hogy a plébános lóvá tett mindenkit, és csak most kezd kiderülni az igazság. Más fiúk is meg fognak szólalni, de addig is szükségem van az engedélyére Blue megvizsgálásához.

– Nem adok én se engedélyt, se semmit, amit arra használnának, hogy üldözzék azt az embert! Igen, üldözést mondok! Nem írok alá semmit, ami segítene az ilyen istentelenségben, és megmondhatja Blue-nak, hogy nem ismerjük egymást többé, ha ebben a pillanatban abba nem hagyja Teddy atya rágalmozását! – Miután egyértelműen kifejtette az álláspontját, Charlene lecsapta a telefont.

Ginny tüstént felhívta Andrew O'Connort, és beszámolt a történetekről. Az ügyvéd nem volt meglepve.

– Naponta megtörténik az ilyesmi. Az emberek megrémülnek, ha arra kényszeríti őket, hogy ilyesmivel nézzenek szembe. A nagynéninek valószínűleg bűntudata van, amiért nem vette komolyan Blue-t már korábban.

– Nem úgy hangzott. Magam láttam, milyen meggyőző és behízelt tud lenni az az ember. Egy szó, mint száz, Charlene nem ad engedélyt, tehát nem vihetem pszichológushoz a fiút. –

Ginny jól érzékelhetően elcsüggedt. Borzasztó volt az a szóváltás Blue nagynénjével.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg O’Connor. – Nem ebben a pillanatban van szükségünk az engedélyre. Nem sürgős. Ha visszajött Szíriából, ismét próbálkozhat.

Ginny belement, hogy majd újra megpróbálja, bár nem hitte, hogy Charlene valaha is aláírná. Hiszen ott van a tulajdon testvére. Talán nincs ő is azon az állásponton, hogy az egyházra nem szabad rosszat mondani, mindegy, mit művelt ez a romlott pap? Andrew még egyszer sok szerencsét kívánt az utazáshoz, azután letették.

Ginny nem említette Blue-nak, hogy beszélt a nagynénjével. Nem volt semmi értelme.

Azon a héten átnyújtotta Blue-nak a megígért mobilt. Ez volt az ő ballagási ajándéka. Megvigasztalta a tudat, hogy beszélhet a gyerekekkel, ha telefonközelbe jut.

Felhívta az ügyvédjét, kiegészítette a végrendeletét egy záradékkal, és hitelesíttette. Még mindig volt pénze Mark életbiztosításából, a ház vételárából és a saját megtakarításaiból. Az egész tetemes összeget Blue-ra hagyta. Beckynek és a családjának nincs szüksége rá. Azt akarta, hogy Blue kapja, ha vele történne valami. Így érezte helyesnek. Szombaton segített beköltözni a fiúnak a Houston Streetbe. Blue nagyon lógatta az orrát csomagolás közben. Ginny megígérte, hogy másnap elmennek valahova ebédelni. Hétfőn kellett elutaznia.

Hazaérve kivette a postáját. Volt benne egy levél, amit Blue-nak küldtek a LaGuardia művészeti szakközépiskolából. Ginny szíve úgy vert, mint a nagydob, miközben felvitte a lakásba. Borzasztóan szeretne volna felbontani, aztán mégsem tette. Vár vele másnap ebédig, hogy Blue bonthassa fel. Remélhetőleg jó hír lesz benne.

Vasárnap délelőtt elment Blue-ért, aki a Houston Street ajtajában várta. A Village egyik kertvendéglőjében ebédeltek. Ginny elővette a táskájából a borítékot. Mindketten tudták, mi van benne, és egyformán drukkoltak. Miközben Blue bontogatta a levelet, mindketten idegesek voltak, Ginny azon aggódott, hogy mi lesz, ha a fiút elutasították. Borzasztó csalódás lesz Blue-nak, ő pedig nem akarja itt hagyni rossz lelkiállapotban. Feszülten

figyelte a gyerek arcát, ahogy olvassa a levelet. Egy percig semmi sem látszott rajta, de valahol a levél közepénél óriásira tágult az a villámlóan kék szempár.

– Jajistenem, jajistenem, *felvettek!* – ordította Blue.

A teraszon többen is feléjük fordultak, de mit érdekelte az a fiút! Felugrott, átnyalábolta Ginnyt. – A LaGuardiába fogok járni!

– Meghiszem azt! – mosolygott Ginny a könnyein át. Hatalmas teljesítmény ez, remélhetőleg megváltoztatja a fiú életét. Eleve ez volt Ginny szándéka, amikor rávette Blue-t, hogy jelentkezzen. A fiú szinte egy szót sem bírt szólni az ebéd hátralevő részében. Egy kicsit kószáltak a Village-ben, azután beültek egy taxiba, és a Central Parkba vitették magukat. Fagylaltoztak, nagyot sétáltak, végül leheveredtek a fűbe. Ginny sosem látta még ilyen boldognak a gyereket, aki teljes joggal volt büszke magára. Ginny is nagyon, de nagyon büszke volt rá. Blue rögtön ebéd után sms-t küldött az új telefonján Lizzie-nek L.A.-be, aki lelkendező örömmel válaszolt. Őt is felvették rögtön az első pasadenai középiskolába, amelyet megcélzott. Nagyon szerettek volna már találkozni. Blue folyton nyaggatta Ginnyt, hogy hívja meg Lizzie-t New Yorkba.

Annyira fellelkesítette a sikeres felvételi, hogy ezúttal nem búsult, amikor Ginny elbúcsúzott tőle a Houston Streetben. Rögtön beszámolt Julio Fernándeznek a nagy eseményről.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha kiélvezzük a társaságot, amíg nem leszel túl híres hozzánk képest – ugratta Julio, és rávigyorgott az asszonyra. – Remélem, fogsz majd zongorázni nekünk, mert ránk fér egy kis tisztességes zene – mondta az ujjongó Blue-nak.

Még akkor is mosolygott, amikor átölelte Ginnyt, és az asszony búcsúpuszit adott neki.

– Aztán jó legyél! Ha elszöksz, megöllek! – figyelmeztette a fiút, de ő is mosolygott, és Blue tudta, hogy nem beszél komolyan. Ismételten megígérte, hogy telefonál, amikor tud, bár nem túl gyakran, mert a tábor nagyon elszigetelt, tehát az idő nagy részében nehéz lesz utolérni.

– Vigyázz magadra – kérte gyengéden a fiú. – Szeretlek, Ginny.

– Én is szeretlek, Blue. Ezt sose feledd. Visszajövök! – mondta nyomatékosan az asszony. A gyerekeknek tudnia kell, hogy már nincs egyedül, mert ő szereti, és mert neki fontos. Blue már úton van a csodálatos élet felé, amelyet Ginny megígért neki. Ettől még fontosabb lett számára, hogy épségben hazatérjen erről az útról. Itt a helye Blue mellett.

Tizennegyedik fejezet

Másnap Ginny nem telefonált Beckynek a felszállás előtt. Nem akart beszélni vele azok után, amiket a nővére összehordott Blue-ról meg a papról, és a keresetükről a szexuális bűncselekmény ügyében. Küldött neki egy sms-t, hogy elmegy, s arra az esetre, ha valami történne az apjukkal, megadta, milyen számokon lehet elérni a következő nyolc hétben. Becky nem reagált, de mindegy. Ő ellátta a kellő információkkal.

Újabb végtelen hosszúságú utat kellett megtennie a táborig Homsz közelében, ahol még annál is rosszabb körülmények uralkodtak, mint amire előzetesen felkészítették. Tompa tekintetű gyerekek feküdtek borzalmas állapotban a priccseken, akikbe már csak hálni járt a lélek. Voltak fiúcskák, akiket megerőszakoltak, voltak, akiknek levágták a végtagjait, egy gyönyörű kislányt, akinek a tulajdon apja szúrta ki a szemét, a családja inkább otthagyt az út szélén, semhogy ápolja. Voltak gyerekek, akiket úgy megkínóztak, hogy ahhoz képest eltörpült Blue összes tapasztalata Teddy atyával. Ginny így dolgozott, az iszonyú szenvedések képei között, örökös feszültségben, szűkös fejadagokon.

Mindennap hozták az újabb és újabb gyerekeket. A Vöröskereszt és az önkéntes orvosok hősies munkát végeztek, Ginny és a többiek pedig mindent elkövettek, hogy segítsenek nekik. A robbanékony politikai helyzet miatt az összes segélyszolgálatos rendkívül óvatosan viselkedett, nem léptek ki a táborból, és mindenhova párosával vagy nagyobb csoportokban jártak. Ginny a sebesült gyerekekre összpontosított, és nem foglalkozott a kockázatokkal. Ez a kiküldetés szívet tépő volt. Ha nagy néha internet közelébe jutott, ellenőrizte, jött-e e-mail Andrew O'Connortól vagy Blue-tól. Becky sosem írt, de ez legalább azt jelentette, hogy az apjuk még mindig él. Ginny még soha életében nem merült ki ennyire testileg és lelkileg egyaránt. Örült, hogy csak nyolc hétig kell itt lennie.

Blue e-mailjeiből úgy tűnt, hogy a fiú él és virul. Persze panaszkodott a Houston Streetre, de már kevésbé

felháborodottan. Láthatóan megbékélt az otthonnal. Eldicsekedett, hogy komponál zongorára. Ginny mosolygott. Tudta ő, hogy Blue-nak, ha zenélhet, nem lesz semmi baja. Megvolt a ballagás, a szállón időnként besegít a kisebb munkákba. New Yorkban egyébként nagyon meleg van. Ginny meglepetéssel és örömmel olvasta, hogy Blue-t meglátogatta Andrew O'Connor, aki egy jó arc.

Andrew e-mailjei különösen érdekesek és biztatóak voltak. Azt írta például, hogy a rendőrségi nyomozás szerint Teddy atya többrendbeli szexuális bántalmazást követett el a Szent Ferenc-egyházközségben. A Szent Ferencben öten jeleztek ilyesmit, a chicagói Szent Annában ketten. Andrew bizonyosra vette, hogy lesznek még többen is. Megnyílt Pandóra szelencéje, amelynek szorosan lezárt fedele éveken át rejtegette a romlott pap titkait. A rendőrség gyanúja szerint az érsekségen is tudtak néhány esetről; azért helyezték át Teddy atyát Chicagóba, hogy tiszta lappal kezdhesen új életet. De amint odakerült, ismét csak megtette.

Ginny alig várta, hogy otthon lehessen Blue-nál, és többet tudhasson meg az esetről. Először fordult elő vele, hogy hazakíváncozott egy kiküldetésből. Az ő távollétében Andrew és a rendőrség egyetlen jelentésbe sem avatta be a gyereket; ezt elhalasztották az asszony hazatéréséig. Andrew és Ginny egyetértett abban, hogy ezzel várni kell. Szíriából úgyszem tehetett semmit.

Andrew is említette, hogy találkozott Blue-val. Úgy gondolta, hogy a gyerek magányos lehet Ginny nélkül, és benézett hozzá az otthonba. Ginny engedélyét kérte, hogy elvihesse a fiút egy baseball-meccsre. Ginnyt meghatotta ez a gesztus. Azonnal küldött O'Connornak egy e-mailt, amelyben megköszönte a figyelmességét, és azt írta, hogy Blue, aki szenvedélyes Yankee-drukker, boldogan elmegy vele a meccsre. Andrew azt felelte, hogy történetesen ismeri a csapat tulajdonosát, így talán módjában lesz bemutatni Blue-t néhány játékosnak.

Blue, amikor legközelebb hallatott magáról, nem győzött áradozni, hogy milyen jól szórakozott, és még játékosokkal is találkozott! Szerzett két aláírt labdát, egy ütőt és egy kesztyűt, amelyeket elzárattatott Julióval, nehogy eltűnjenek. Hálából

komponált egy zenedarabot Andrew-nak. Azt írta, hogy Andrew is zongorázik, és tetszett neki a kompozíciója, Ginny pedig hálás volt, hogy a távollétében is van Blue-nak társasága. Így kevésbé érezte magát elszigeteltnek a Föld másik oldalán. Arra is gondolt, hogy Blue-nak jót tesz, ha lát egy pozitív férfiképet.

Küldött Andrew-nak egy köszönő e-mailt. Válaszul a férfi érdeklődött az ő szíriai munkája iránt. E-mailben nehéz volt leírni a mindennapos tragédiákat és jogtiprásokat, amelyeknek elsősorban nők és gyermekek voltak az áldozatai. O'Connor együtt érző komolysággal válaszolt, de az üzenete végére odabiggyesztett egy viccet és a *New Yorker* egyik karikatúráját, amin az asszony nevetett egy jót, mielőtt visszatért a munkájához. Ettől valamivel közelebb érezte magát a civilizációhoz. O'Connor igazán rendes embernek látszott. Ginny már az első percben megérezte, hogy feddhetetlen becsülettel végzi a munkáját az ügyfelei szolgálatában.

Ottléte alatt egyetlen pillanatra sem enyhült a feszültség a táborban, és mindenkinek rengeteg dolga volt. A Vörös kereszt és más nemzetközi szervezetek újabb munkatársakat küldtek. Egy ilyen élmény után nehéz lesz visszazökkenni a normális életbe. New York idegen bolygónak tűnt ahhoz képest, amit Ginny látott és tett nap mint nap. Kétségbeejtő volt ezeknek a súlyosan sebesült gyermekeknek a nyomorúsága, akik nem is reménykedhettek jobb életben. Ginny a legszívesebben mindnyájukat hazavitte volna magával.

Még egyetlen táborban sem voltak ilyen rosszak a körülmények. A Szíriában töltött idő minden eddigi kiküldetésénél hosszabbnak és nehezebbnek rémlett. Maga az örökkévalóság volt ez a nyolc hét. Fellélegzett, amikor megérkezett az utódja, alig két nappal az ő távozásának kitűzött dátuma előtt. Több segélyszolgálatos olyan súlyosan megbetegedett, hogy haza kellett küldeni őket. Ginny hetekig szenvedett a hasmenéstől, és öt kilót fogyott az érkezése óta. Egyike volt ez a legkeményebb kiküldetéseknek. A kevésbé tapasztalt segélyszolgálatosok közül sokan elveszítették minden életkedvüket, az edzettebbek kimerültek. Még akkor is borzasztó sok tennivaló maradt, amikor Ginny elutazott, boldog izgalomban, hogy viszontláthatja Blue-t. Homsztól

Damaszkuszig úgy aludt, mint akit agyonvertek.

Szürreális élmény volt visszaérkezni a civilizációba. Kábán ténfergett a damaszkuszi repülőtéren, nem tudta, mihez kezdjen. Azok után, amiket végigélt, riasztotta a tömeg és a repülőtéri butikok. A második útszakaszon, a jordániai Ammantól aztán lassacskán visszatért az élők világába: evett valami könnyűt, és filmet nézett. Nem tudta, lesz-e még valaha olyan a gyomra, mint régen. Egyetlen vágya volt: elfelejteni, amit a táborban látott.

Nyomasztó utazás volt, sosem kellett még ennyi emberrel – csupa gyerekkel és fiatalal – foglalkoznia, akikért oly keveset tehetett. Tudta, hogy sohasem szabadulhat az emléküktől. Tízszer, olykor százszor rosszabb volt minden, mint ahogy megjósolták. De akkor is örült, hogy vállalta a szíriai szolgálatot, jóllehet igencsak keveset tehetett a táborlakókért. Úgy rémlett, egy évig volt oda, és nem nyolc hétig. Augusztus első hetében jártak, azt remélte, hogy pár napra elutazhat valahova pihenni Blue-val, mielőtt a gyereknek megkezdődik az iskola, neki pedig mennie kell a következő szolgálati helyére.

Szerette volna megcsókolni a földet, amikor New Yorkban leszállt a gép. Úgy vágott keresztül a repülőtéren, mint egy menekült, aki a borzalmak színhelyéről fut. Alig várta, hogy otthon legyen és kiáztathassa magát a fürdőkádban, de megígérte Blue-nak, hogy a repülőtérről hazafelé beugrik érte. Addigra több mint húsz órája utazott földön és levegőben. Megadta a taxisnak a Houston Street címét, ahonnan, mint mondta, csak elhoznak valakit, utána mennek a végleges címre.

Blue tudta, mikor érkezik, mert Ginny sms-t küldött neki, amikor kilépett a repülőtérről, és már a csomagjaival együtt várakozott az otthon előterében. Ginny elcsigázottnak látszott, de felragyogott, amikor észrevette a fiút. Blue örvendezett, ugyanakkor meg is volt döbbenve. Az asszony halásápadt volt, csont és bőrré fogyott, fekete karikák sötétlettek a szeme alatt. A tábori két hónap jobban megviselte, mint amennyit ő maga érzékelt belőle.

– A francba, de pocsékul nézel ki! Nem adtak enni a táborban? – Ginny olyan volt, mint akit éhezettek.

– Hát, nem sokat – mosolygott az asszony. Pizkos volt az

arca, a haja csapzottan lógott. Magához szorította Blue-t. Olyan boldog volt, hogy a fiú ép, egészséges, és sohasem fogja átélni azokat a szörnyűségeket, amelyek a táborban látott gyerekeknek jutottak. Akármilyen történt is Blue-val, azt össze sem lehet hasonlítani a szíriai tapasztalataival. A fiatalok számára, akiknek a táborban próbált segíteni, nem létezett kiút, Blue előtt viszont ott az egész élet, nagy lehetőségekkel, különösen most, hogy bekerült ebbe a különleges iskolába, ahol a tehetsége kibontakozik, és új dolgokat tanul minden egyes nap.

Blue lecipelte a csomagjait a lépcsőn, miután elköszöntek Julio Fernándeztól, aki széles mosollyal hozta az autogramos üttőt és a kesztyűt. Ezeket Blue akkor kapta, amikor Andrew elvitte a Yankees meccsére. Azonnal el is dicsekedett a szerzeményeivel, és azt mondta, hogy a szobájában a polcon fogja tartani őket.

– Valami azt súgja nekem, hogy nem látunk többé, haver. – Julio az asszonyra sandított, miközben ezt mondta. Ginny jelentette a kiutat a fiúnak az utcáról, és noha nem volt törvényes gyám, Blue már nem volt igazi hajléktalan, mert ott volt neki az asszony. Olyanok voltak, mint anya és fia. – De azért ne hagyj itt végleg, majd gyere el látogatóba. Hiányozni fogsz – mondta őszintén Julio. Blue átölelte, majd lerohant a lépcsőn, és beült Ginny után a taxiba. Hát visszajött, úgy, ahogy mondta! Ez sokat jelentett Blue-nak. Tudta, hogy megbízhat Ginnyben addig, amíg az asszonynak nem esik valami baja. Ginny a lehető leggyakrabban küldött neki e-mailek Szíriából, hogy ne aggódjon miatta.

Ginny megadta a lakcímét a taxisofőrnek. Elindultak hazafelé. Tikkasztó augusztusi nap volt, Ginny sorra hántotta le magáról az utazáson viselt rétegeket. Ki akarta dobni mindet, amint hazaér. Még annál is mocskosabbnak érezte magát, mint amilyen volt, de azért boldogan mosolyogtak egymásra, és Blue egyfolytában karattyolt.

– Na és mi olyat csináltál, amit nem meséltél el az e-mailjeidben? – kérdezte az asszony.

– Andrew meghívott bennünket egy Yankees-meccsre, ami a tizennegyedik születésnapomon lesz! – lelkesedett Blue, Ginny pedig örült, hogy ezek szerint épp idejében ért haza. –

Elmegyünk? – Ginny semmit sem tervezett azon kívül, hogy Blue-val akarta tölteni a következő négy-hat hetet. Kapott egy e-mailt Ellentől, hogy legközelebb Indiába küldhetik, de most csak Blue-ra, a közös időtöltésre és a fiú évnyitójára tudott gondolni, amellyel a munka ünnepe után elkezdődik a tanév.

– Hát persze hogy megyünk! – felelte mosolyogva.

– Andrew egy jó arc. Ismeri a Yankees összes nagy játékosát. Nehéz elhinni, hogy pap volt valamikor! – Ez nagyon nagy dicséret volt Blue-tól. Tovább fecsegett a Yankees másik két mérkőzéséről, amelyeket O’Connorral együtt látott. Andrew elvitte a Mets egyik meccsére is. Jane Sanders, a rendőrségi nyomozás vezetője ugyancsak beugrott hozzá a szállóra, Blue pedig zongorázott neki. A fiú nem említette a nyomozást, és Ginny nem kérdezett. Úgyis fel akarta hívni Sanders nyomozót, hogy hol tartanak.

Mennyországnak érezték a lakást, mire hazaértek. Ginny leszalajtotta a fiút élelmiszerért, és bevonult a fürdőszobába. Alig várta, hogy vehessen egy igazi fürdőt. Miután előkerült tisztára sikáltan és rózsaszín frottír fürdőköpenyben, megevett Blue-val egy szendvicset, azt mondta neki, hogy szereti, majd lefeküdt. Alig állt a lábán. Blue leült a videojátékaihoz. Mámorosan boldog volt, hogy otthon lehet Ginnyvel, és ismét a saját szobájában és a saját ágyában alhat.

Ginny csak másnap ébredt fel. Pezsgett benne az energia és a munkakedv. Telefonált Jane Sandersnek, hogy mi újság, és Andrew O’Connornak, hogy megköszönje, amiért a férfi olyan jó volt Blue-hoz, és hogy elfogadja a születésnap meghívást a Yankees meccsére.

– Meglehetősen zord élet rajzolódott ki az e-mailjeiből – jegyezte meg Andrew, amikor az asszony felhívta. Le volt nyűgözve.

– Rémes volt – mondta Ginny. – Jó megint itthon lenni. – Most már volt élete, amelyhez hazajöhetett, és ez ugyanolyan sokat jelentett neki, mint a fiúnak. – Blue remekül néz ki. Köszönöm, hogy elvitte a meccsre, és meglátogatta.

– Fantasztikus kölyök – dicsérte Andrew –, és hihetetlenül tehetséges. Párszor zongorázott nekem, amikor meglátogattam.

– Tőle hallom, hogy maga is jól játszik – mondta jókedvűen

Ginny, aki élvezte a diskurálást.

– Szánalmas amatőr vagyok hozzá képest. Komponált nekem egy darabot.

– Nagyon jót tesz majd neki a LaGuardia – örvendezett Ginny.

– Maga csodálatosan bánik velem. A gyerek alig várta, hogy hazajöjjen – mondta komolyan Andrew.

– Én is alig vártam. Rázós út volt, rövidebb, mint általában, de sokkal nehezebb. – Nyolc hét a pokolban. Nem kellett magyaráznom, mert Andrew kevés szóból is értett.

– Tudja már, hogy hova megy legközelebb? – kérdezte kíváncsian.

– Nem tudom. Talán Indiába, szeptemberben. Nagyon nem szívesen hagyom itt megint Blue-t, ennyire korán.

Andrew bölcsebbnek vélte elhallgatni, hogy mennyire hiányolta Blue az asszonyt. Örökösen Ginnyt emlegette, és izgult érte. Ginny volt Blue életének tengelye, az egyetlen általa ismert felnőt, akiben megbízhatott, aki sohasem hagyta el.

– Talán megengednék, hogy valamivel több időt töltsön itthon két utazás között – mondta a férfi. Erre már Ginny is gondolt, csak nem tudta, hogyan reagálna Ellen. Amikor jelentkezett az SOS/HR-nél, rögtön az elején közölték vele, hogy munkája természete miatt évente minimum kilenc hónapot külföldön kell töltenie, mire ő azt felelte, hogy független, egyedülálló és szabad.

– Hát, majd meglátjuk – szólt diplomatikusan. Andrew megígérte, hogy pár nap múlva felhívja, és akkor majd beszélnek.

Blue és Ginny elkészítették az ennivalót, és megebédeltek. A fiú legalább öt centit látszott nőni két hónap alatt. Ginny persze tudta, hogy a valóságban nem lehet ennyi, de kifejezetten magasabb lett. És kicsattant az egészségtől. A Houston Streetben jó volt a koszt, és nem fukarkodtak az adagokkal, mert a bentlakók többsége serdülő fiú volt.

Ginny boldog volt, hogy otthon lehet. Aggódott a gyerekért, noha Blue ez alkalommal nem szökött meg az otthonból. Ginny meg is mondta neki, milyen büszke rá, miközben ebéd végeztével betették a tányérokat a mosogatógépbe, mielőtt elindultak volna

egy koncertre a parkban.

– Te fenyegetted meg azzal, hogy megölsz, ha meglógok, így hát maradtam – ugratta Blue, majd megmutatta az iskolai oklevelét. Reggel jött a postával, amikor Ginny még aludt. Ginny megígérte, hogy ezt bekereteztetik, és felakasztják Blue szobájának a falára, az autogramos Yankees-emléktárgyak mellé.

Az előző este is küldött Beckynek egy sms-t, de mivel a nővére továbbra is hallgatott, ebéd után felhívta. Több mint két hónapja nem álltak szóba egymással. Legutóbbi beszélgetésük, ha ugyan lehet annak nevezni és nem veszekedésnek, rossz szájízt hagyott mindkettőjükben, így egyiknek sem volt sürgős diskurálni a másikkal. Becky szerint a húga mindig is hajlamos volt elvetni a sulykot, de ez most már úgyszólván mindennapos lett nála, bolondságot bolondságra halmoz; Ginny kőszívűnek és fafejűnek tartotta a nővérét, aki a katolikus egyház iránti tiszteletből hajlandó védelmébe venni a hivatásukat meggyalázó papokat, és magasról fütyül a Blue-hoz hasonlóan sebzett gyerekekre. Ettől függetlenül tudni akarta, mi van az apjukkal, akiről június óta nem hallott. Feltételezte, hogy a helyzet változatlan.

Becky hallhatóan meg volt lepve.

– Visszajöttél?

– Igen, és még élek. Hogy van apu? – A számítógépnél ülő Blue hallgatott és figyelt. Ő már értesült Lizzie sms-eiből Ginny apjának állapotáról.

– Elmúlóban. Csak néhányszor ébred fel naponta, de rögtön vissza is alszik – felelte Becky. – Már senkit sem ismer meg. – Ginny abban a pillanatban megsajnálta Beckyt. Szörnyű lehet ezt látni napról napra! Rögtön enyhült a haragja a nővére iránt, akire azóta fújt, amióta az felháborodottan ostromozta őket, amiért be akarják perelni a gyermekmolesztáló Teddy atyát.

– Hát te hogy vagy? – kérdezte sokkal szelídebben.

– Jól. És te? Hajlandó vagy már felhagyni a boszorkányüldözéssel? – Abban reménykedett, hogy a szíriai kiküldetés majd helyre teszi Ginnyt, és lemond arról az égbekiáltó tervéről, hogy segít Blue-nak beperelni az egyházmegyét, és bíróság elé citáltatni egy katolikus lelkészt. Már attól méregbe jött, ha az eszébe jutott az egész hibbant

vállalkozás. Ginny szíve elszorult. Becky nem változik. Ugyanaz a korlátoltság, ugyanazok az előítéletek. Kiábrándító volt hallani.

– Ez nem boszorkányüldözés – felelte hidegen. – Ez a valóság. Valóságos gyerekeket bántalmaztak valóságos papok, akik valóságos bűnöket követtek el. Akkor mit éreznél, ha Charlie-ról lenne szó? – Becky ezt eleresztette a füle mellett.

– Az ég szerelmére, Ginny, hagyd már ezt – mondta ingerülten. Alannek sem tetszett. Széltében-hosszában megbeszéltek, és mindketten megbotránkoztak azon, amit Ginny tervezett. Alan még a feleségénél is jobban fel volt háborodva. Bűnnek tartotta az egész tervet, ami szégyent hoz a családra. Csak azért imádkozott, hogy az ismerősei meg ne tudják! A gyerekeiknek is kifejtették, hogy mennyire helytelen dolog készülődik. Lizzie jelentette a szülői állásfoglalást Blue-nak, hozzátéve, hogy ő nem ért egyet velük, és frankón bátornak tartja a fiút, amiért Blue hálálkodott és örült. Attól fogva Lizzie nem kérdezett semmit. Udvarias lány volt, nagyon csípte Blue-t, és nem akarta, hogy kínosan érezze magát a jelenlétében, pláne most, hogy barátok lettek.

A társalgás Beckyvel erőltetetten zajlott, mert egyikük sem engedett az igazából. Ginny olyan gyorsan befejezte, ahogy csak tehetette. Információt szeretett volna az apjukról, Beckytől megkapta, mit lehetett még itt mondani? Megpróbálta kiverni a fejéből. Fél órával később ő és Blue elindultak a hangversenyre a Central Parkba.

A szíriai szörnyűségek két hónapja után Ginny először bizarrnak találta, hogy Mozartot hallgat békés környezetben, egészséges, derűs emberek között. Még mindig irreális volt itthon lenni, de a koncert nagyon tetszett mindkettőjüknek.

Ahogy hazaértek, telefonált Andrew. Aznap délután hallatott magáról az egyházmegye, ami tökéletes időzítés volt, tekintve, hogy Ginny is New Yorkban tartózkodott.

– Látni akarnak bennünket – újságolta elégedetten. – Jövő héten találkozunk a hasonló ügyekben illetékes monsignorral az érsekségen. Makacs öreg szivar, ugyancsak jezsuita. Két évet dolgoztam együtt vele Rómában. Kemény dió lesz. Viszont okos, tehát előbb-utóbb engedni fog. Nincs mivel védekezniük. Ma beszéltem Jane-nel. Egyre több áldozat hajlandó megszólalni,

köztük felnőtt férfiak is! A legidősebb harminchét. Tizennégy volt, amikor a szemináriumból frissen kikerült Teddy atya molesztálta Washington D.C.-ben. Nagyon rosszul áll a szénája. Évek óta gondok vannak vele, és erről a felettesei is tudnak. Ez még tovább erősíti Blue pozícióját.

– Mi van a barátjával, Jimmy Ewalddal? – kérdezte az asszony, aki örült annak, amit hallott.

– A nyomozó felkereste. Ewald mindent tagad. Azt mondja, hogy Teddy atya a legjobb fej a világon. Nem hiszek neki, de úgy vélem, túlságosan megrémítették, nehogy el merje mondani az igazságot. Teddy atya bizonyára őt is megfenyegette. – Még véget sem ért a nyomozás, de máris gyűltek a bizonyítékok. Andrew szerint tizenöten beszéltek, nagyjából ugyanazt a történetet adták elő a karizmatikus plébánosról és a szexuális bűncselekményekről, amit Blue.

A monsignor csak Ginnyvel és Andrew-val óhajtott találkozni, Blue-val nem. Nagyon érdekes megbeszélésnek ígérkezett. Andrew megnyugtatta Ginnyt, hogy nem lesz semmi baj. Az asszony attól félt, hogy az érsekség, ahelyett, hogy jóvátenné, ami Blue-val történt, teljes mozgósítást rendel el Teddy atya és az egyház védelmében. Andrew figyelmeztette, hogy a hierarchia még mindig megpróbálhatja hitelteleníteni Blue-t, és valószínűleg erre számíthatnak már az első tárgyaláson.

– Ne izguljon, az lesz, amit mi akarunk – mondta –, még akkor is, ha keménykednek az elején. Engem nem ijesztenek meg. Ne feledje, valamikor közéjük tartoztam, ami határozott előny. Sok játékost ismerek, főleg azokat, akiknek hatalmuk van. Ezt a monsignort nagyon jól ismerem. Nehéz ember, de tisztességes és becsületes. – Ginnyben, ahogy ezt hallgatta, ismét feltámadt a kíváncsiság. Vajon miért hagyta el O'Connor az egyházat? Persze sohasem kérdezte volna meg, ugyanúgy, mint ahogy Andrew sem firtatta, miféle szörnyű bűnökért vezekel a világ menekülttáborában.

Úgy egyeztek meg, hogy fél órával az érsekségen tartandó megbeszélés előtt találkoznak egy közeli kávézóban. Ginny, ahogy letette a telefont, beszámolt a beszélgetésről a fiúnak.

– Akkor ez most jó vagy rossz? – nyugtalankodott Blue.

– Ez csak a szabványos eljárás – felelte higgadtan Ginny. – A Monsignor találkozni akar velünk, hogy megbeszélhessük a dolgot. Neked nem kell ott lenned. Csak én megyek és Andrew. – Blue fellélegzett. Este moziba mentek, másnap Coney Islandre, hogy Blue felülhessen a Ciklonra. De ez nem volt olyan jó, mint a Magic Mountain hullámvasútja, amit meg is írt sms-ben Lizzie-nek. Utána kifeküdtek egy időre a tengerpartra. Jól érezték magukat együtt, Ginny boldog volt, hogy otthon lehet.

Éppen útban voltak visszafelé a városba, amikor Becky felhívta a húgát. Ginny hallotta a bánatot a hangjában, és azonnal tudta, miről van szó. Csak annyit kérdezett:

– Apu?

– Igen – felelte Becky. – Nagyjából egy órája. Amikor ebéd után benéztem hozzá, békésen aludt. De mire másfél órával később ismét benéztem, ő már elment. El sem búcsúzhattam tőle! – Sírní kezdtek.

– Elbúcsúztál te már tőle mindennap, két és fél éven át, mindennel, amit tettél érte, azzal, ahogyan gondoskodtál róla, és ahogy magad mellett tartottad az otthonodban. Apu felkészült a távozásra. Különben sem volt már ez élet. Jobb neki így – szólt halkán Ginny.

– Tudom, de ez akkor is olyan szomorú. Úgy hiányzik. Jólesett, hogy tehetek érte valamit. Mindig olyan jó volt hozzánk! – sírta Becky. Valóban csodálatos apjuk volt és gyöngéd, szerető anyjuk. Jó szülőkkel áldotta meg őket az ég, nem úgy, mint Blue-t, akinek senkije sem maradt az anyja halála után. Az ilyen történetek hallatán Ginny mindig szerette volna kárpótolni a nála kevésbé szerencséseket.

– Most már együtt van anyuval – mondta könnyek között. – Szívesebben van vele, mint velünk. – Tudták, hogy ez így igaz. A szüleik szerelmének csak a halál vethetett véget.

– Mikor jössz át? – kérdezte Becky.

– Nem tudom. Hadd gondolkozzak rajta, amíg haza nem érek. Szerintem holnap. Eldöntöttem már, hogy mikor legyen a temetés? – kérdezte. Összekapásukat a közelmúltban azonnal a háttérbe szorította a közös gyász. Ez most fontosabb volt, és összekötötte őket. Mindketten eldobták fegyvereiket, amelyekkel nemrég püfölték egymást, és békét kötöttek, legalábbis

átmenetileg.

– Pár nap múlva. Még nem telefonáltam a temetkezési vállalkozónak. Csak úgy elvitték. – Fájtnézni, ahogy kigurítják a házból egy hordágyon, pokrócba csavarva, amely az arcát is eltakarta. Becky szerencséjére a gyerekek nem voltak otthon. Még nem szólt nekik, előbb Ginnyt akarta értesíteni. Elsőnek persze Alant hívta fel az irodájában, aki már útban volt hazafelé, hogy a felesége ne legyen egyedül. Hónapok óta számítottak erre a fejleményre, de így is lesújtotta őket, amikor bekövetkezett. Ginny most még felnőttebbnek érezte magát, hiszen most már mind a két szülője elment. Már csak a nővére és annak a családja maradt neki. Meg Blue. Végleg elárvult, és nincs saját családja.

– Értesítelek, melyik géppel jövök, mihelyt foglaltam helyet – szólt halkán. – Küldök sms-t. – Hazaérve tüstént fölment a netre, és azonnal foglalt két helyet magának és Blue-nak másnapra, az első reggeli gépre.

Utána telefonált Andrew O’Connornak, és közölte, hogy nem mehet el az érsekségi megbeszélésre, mert L.A.-ben most halt meg az apja, és semmiképpen sem érne vissza időben.

– Őszintén sajnálom, természetesen átszervezem a dolgot. Mikorra várhatom? – érdeklődött együtt érzően, ugyanakkor gyakorlatiasan. Hallotta az asszony hangján, hogy mennyire szomorú.

– Talán négy-öt nap, maximum egy hét múlva – felelte Ginny. A temetés után neki és Beckynek meg kell szabadulniuk az apjuk holmijától. Noha igazán nem sok mindene maradt. A házát eladták, amikor odaköltözött Beckyhez.

– Váratlanul történt? – kérdezte szelíden Andrew. Ginny, ahogy hallgatta, hirtelen el tudta képzelni, milyen lehetett papnak. Kedves volt, törődött az emberekkel, és nagyon oda tudott figyelni rájuk.

– Nem, már hosszú ideje beteg volt. Fokozatosan enyészett el. Meglátogattam, mielőtt elutaztam Szíriába: volt egy olyan érzésem, hogy nem lesz több alkalmam. Neki jobb így, de bennünket megvisel. Alzheimer-kórban szenvedett. Az már nem volt életnek nevezhető.

– Ne aggódjon a megbeszélés miatt, van még időnk. Úgy vélem, csak fel akarnak mérni bennünket, hogy mennyire

komolyan gondoljuk.

– Nagyon komolyan – felelte olyan határozottan Ginny, hogy Andrew elnevette magát. Az asszonyt elszomorította az apja halála, de még így is tudott harcolni Blue-ért.

– Én is – biztosította O’Connor. – Ez a leggyalázatosabb visszaélés a bizalommal. Remélem, Blue felépül a kapott sebekből, de az is lehet, hogy nem. Örökre megnyomorodhat. Ezért tetemes kárpótlás jár neki. – Amit Andrew meg is akart szerezni.

– Én hiszek benne, hogy felépülhet – tűnődött Ginny, aki már eldöntötte, hogy ennek úgy kell lennie. – Azt akarom, hogy egészséges legyen. Nem tűröm, hogy az a gazember ellopja az életét, a jövőjét. Blue-nak joga van rá, hogy túllépjen ezen. Megteszek mindent, hogy ebben segítsem. – Olyan elszántság volt a hangjában, hogy Andrew meglepődött. Ebből az asszonyból mindegyre kiütközött az acél.

– Mindnyájunknak megvannak a magunk démonai – mondta csendesen. Ginny a hangjából arra következtetett, hogy O’Connor magáról beszél. Végül is otthagya a papságot.

– Túl fiatal még ahhoz, hogy élete végéig hurcolja ezt a terhet. Ez nem tisztességes. – Ginny okvetlenül meg akart tenni minden tőle telhetőt, hogy Blue felépülhessen abból, ami vele történt.

– Pontosan ezért annyira fontosak az ilyen esetek. Mert nem tisztességesek – helyeselt Andrew. – Az, amit maga tesz Blue-ért, talán megmutatja neki, hogy mennyire fontos magának. Nagyon megható, hogy ennyire hisz a gyerekekben. Hatalmas ajándék ez bárkinek. – Blue-ban még a tulajdon nagynénje sem bízott. Ginny igen, és a gyerek ezt tudta. Ez mélyen megindította a jezsuitából lett jogászt. Nagyon jó véleménye volt Ginnyről.

– Azt akarom, hogy sértetlenül kerüljön ki ebből.

Egy szerető szív persze nem akarhat mást, csak hát ez nem túl reális kívánság – gondolta Andrew. Neki épp elég felnőtt ügyfele volt, akik képtelenek voltak normális életet élni a gyermekkori bántalmazások után. Időnként még a szeretet sem nyújtott gyógyírt, és a kárpótlásul kapott pénz nem adhatta vissza az elvesztett ártatlanságot, jóhiszeműséget és lelki egyensúlyt. Számos felnőtt ügyfele, akiket gyerekkorukban

bántalmaztak, képtelenné vált a kapcsolatteremtésre. Andrew már csak abban reménykedett, hogy Blue nem tartozik majd közéjük.

– Megtesszük, ami tőlünk telik – ígérte az asszonynak. Meghatotta Ginny elszántsága és önzetlen odaadása. – Tájékoztatni fogom a megbeszélés időpontjáról. Küldök e-mailt, amint L.A.-be ért.

– Nagyon köszönöm. – Ginny bontotta a vonalat. Egy darabig az ügyvéden tűnődött. Nagyon barátságos, ugyanakkor tartózkodó, mintha a saját sebeit takargatná. Különös kombináció. Vajon az az oka, hogy pap volt? Még mindig izgatta a fantáziáját, hogy O'Connor otthagyta az egyházat. Csak nem szeretett bele egy apácába? Ő mindig olyan titokzatosnak látta az O'Connorhoz hasonló embereket.

Megírta sms-ben Beckynek, hogy hánykor érkeznek, azután segített Blue-nak becsomagolni.

– Kerítenünk kell neked egy öltönyt, amint Los Angelesbe érünk. Most nincs rá időnk. – Blue-nak nem volt ünneplője a temetésre. Az öltönyvásárlás legalább ad nekik elfoglaltságot, nem kell a gyászba borult házban kuksolniuk.

Csendesen megvacsoráztak, Blue korán ágyba bújt. Ginny még sokáig nem feküdt le. Az apján töprengett. Ez viharos hazatérés volt, egyenesen egy temetésre, bár legalább itthon van az Államokban. Különös, fájdalmas érzés volt tudni, hogy az apja nincsen többé. Most még hálásabb volt Blue-nak, amiért kitölti életének üres tereit. Mostantól eggyel többet.

Tizenötödik fejezet

Ezúttal valóban úgy rémlett, hogy a repülőút L.A.-be egy örökkévalóságig tart. Bár nyugatra menni eleve mindig hosszabb. Még Blue is lehangoltan gubbasztott a gépen. Neki is megvoltak a maga veszteségei, apját, anyját elveszítette, és semmivel sem szerette jobban a temetéseket, mint Ginny.

– Jól vagy? – kérdezte gyengéden a leszállás előtt, mert látta, hogy könnyek ülnek az asszony szemében. Ginny szomorkásan mosolygott rá.

– Csak olyan fura érzés, hogy apu nem lesz itt többé. – Blue bólintott, megfogta a kezét.

Ginny most is kocsit bérelt, mint legutóbb. Beckyéknél az egész családot a konyhában találták: ültek az asztalnál, és komor képpel reggeliztek. Amikor Ginny és a fiú belépett, Lizzie felpattant, átnyalábolta Blue nyakát, és megölelgette. Blue hasonlóképpen örült neki. Derűjük felvidította a pillanatot: mindenki egyszerre kezdett beszélni, mihelyt Ginny és Blue leült.

Reggeli után a nővérek elhajtottak a temetkezési vállalkozóhoz. Kiválasztottak mindent, amire szükség volt: a koporsót, az értesítéseket a gyászszertartásról, a programot, a bőrkötésű vendégkönyvet a búcsúztatáshoz. Utána elmentek a templomba, és megbeszélték a pappal a zenét, az imákat, és hogy ki mond beszédet. Apjuk évek óta nem találkozott a barátaival, akik közül sokan még éltek és virultak, hiszen az elhunyt sem volt még olyan öreg. Csak az elméje borult el, és amióta elhatalmasodott rajta az Alzheimer, senkit sem akart látni.

Hazafelé Ginny vezetett. Becky, aki azóta nem beszélt, hogy kijöttek a templomból, váratlanul megszólalt a kocsiban:

– Csodálom, hogy nem restelsz beszélni a pappal, azok után, amiket kieszeltél New Yorkban! – mondta élesen.

– Tudomásom szerint Donovan atya nem szokott kisfiúkat megerőszakolni – felelte Ginny vezetés közben.

– Hogy lehetsz ennyire biztos benne, hogy az a New York-i pap megtette? Tudod, hány kölyöknél derült ki, hogy hazugság

volt minden, amivel megvádolták a plébánosukat? Biztos vagy benne, hogy Blue az igazat mondja? – kérdezte szkeptikusan.

– Igen, biztos vagyok. Továbbá tizenöt olyan áldozatot sikerült kinyomozni, akik hajlandók voltak megszólalni. Becky, ez nem holmi csekélység! Simán tönkretesz egy életet! – próbált érvelni Ginny, ám Becky sziklaszilárdan hitt a saját igazában.

– És mi lesz a plébánossal? Az ő élete nem megy tönkre, ha olyasmiért börtönzik be, amit el sem követett? Mindennap megesik! – Még csak nem is ismerte Teddy Grahamet, de meg volt győződve az ártatlanságáról, csak mert pap volt.

– És akkor mi lesz, ha ezek a srácok mind igazat beszélnek? Nem ijeszt meg a kockázat, hogy hagynak szabadon csatangolni egy olyan hapsit, pláne papot, aki a kisfiúkat molesztálja? – Becky hallgatott és töprengett, de nem tudott mást látni a dologban, mint Ginny legújabb keresztes hadjáratát. A hűgának mostanában mindig kell valami: vagy az emberi jogok, vagy egy hajléktalan fiú, most pedig a vérbosszú az egyház ellen. Semmije se maradt, csak a fennkölt ügyek. Amióta Mark és Chris meghalt, azzal tölti ki az életét, hogy mások helyett küzd, és áldozatok ment. Mintha kicserélték volna, és ezzel az új Ginnyvel nehéz volt megtalálni a kapcsolatot. Felcsapott szabadságharcosnak, rohan egyik háborúból a másikba, mert neki nincs élete.

– Én csak azt gondolom, hogy nagyon, de nagyon nincs igazad – mondta haragosan. – Az ember nem fordul szembe az egyházzal! Lábbal tiporsz mindent, amire tanítottak bennünket!

– Ezt kell tenni, ha valaki valamilyen rosszat csinál – felelte halkán Ginny. Ő nem kételkedett sem Blue becsületességében, sem az ügyben.

Az út hátralevő részében egyikük sem szólt. A szakadék mérföldnyi szélesre nyílt közöttük. Ahogy megérkeztek, Ginny beültette Blue-t az autóba, és elvitte a városba öltönyt vásárolni. Sima sötétkéket választottak, olyat, amit máskor is használhat, például ha koncert lesz az iskolában. Blue nagyon büszke volt az öltönyre, a hozzá illő fehér ingre és a sötét nyakkendőre. Az esti búcsúztatáson olyan volt, mint egy kész férfi!

Lizzie-vel egy hátsó padba ültek, és halkán beszélgettek. Margie és Charlie a szüleik mellett álltak, miközben a nővérek fogadták a vendégeket. Ginny most döbbsent rá, milyen hosszú

ideje elment. Szinte senkit sem ismert, mert a kondoleálók jobbára Becky és Alan barátai voltak. Minden részlet Mark temetésére emlékeztette. Alig várta, hogy a búcsúztató véget érjen. Ahogy hazaért, töltött magának egy pohár bort. Mivel a laptopja kint volt az asztalon, látta, hogy van egy bejövő e-mailje. Andrew O'Connor küldte. A borát szürcsölgetve megnyitotta, és elolvasta. O'Connor egy héttel későbbre tette a megbeszélést az érsekségen. Kellemes volt híreket kapni a külvilágból, mert nagyon nyomasztotta a temetés légköre.

A srácok testületileg levonultak az alagsori játékszobába, ahol pár perc múlva felzendült Blue zongorázása. Ekkor a felnőttek is csatlakoztak az ifjúsághoz. Blue rögtönzött egy kis hangversenyt, a gyászolásból táncolás lett, ahogy a Biblia mondja. Befejezésül Blue egy gospelt énekelt tiszta, csengő hangján, amely mindenkit meghatott. Ginnynek könnyek szöktek a szemébe.

– Mamám szokta énekelni ezt a dalt – súgta a fiú. Szép, erős hangja volt. A család letelepedett, diskurálni kezdtek. Blue zongorázása mindenkit felélénkített.

Másnap volt a temetés, amelyhez Blue ismét a sötétkék öltönyét vette fel. Pár perccel utána Lizzie is megjelent rövid fekete ruhájában, amelyet az anyja választott neki. Mind a ketten nagyon felnőttesen néztek ki. Egy órával később összegyűlt a család, és elindultak a szertartásra két fekete limuzinban, amelyeket az előző napon béreltek ki a temetkezési vállalkozótól.

A templom zsúfoltabb volt, mint Ginny várta. Nagyon sokan eljöttek, hogy végső búcsút vegyenek az apjától. Blue büszkén állt az asszony mellett, miközben Becky és a családja megtöltötték a pad szabadon maradt részét.

A mise után a templom előtt fogadták az emberek részvétnyilvánítását, majd rövid időre bementek a temetőbe, hogy ott hagyják az apja koporsóját. Ginny váratlanul megpillantotta Mark és Chris sírját, amitől olyan erővel tört rá a veszteség érzése, hogy majdnem fuldokolni kezdett. Blue látta, milyen az arca. Közelebb hajolt Lizzie-hez.

– Ők azok? – suttogta, és a két sír irányába bólintott. Lizzie csak egy bólintással válaszolt. Ott volt mellettük egy üres hely: Ginnyé. Ugyanazon a napon vásárolta meg a három sírhelyet.

Chris sírköve valamivel kisebb volt az apjáénál. A sírnál tartott rövid ceremónia után, amikor a többiek már távoztak, Ginny odament a férjéhez és a fiához. Patakzó könnyekkel lehajolt, és megérintette Chris sírkövét. Amikor elfordult, látta, hogy Blue áll mellette, kezében két hosszú szárú, fehér rózsával. Rátett egyet-egyet mind a két sírra. Ginny magához húzta, és összeölelkezve álltak, miközben az asszony sírt. Azután Blue szelíden elvezette, beült vele a limuzinba, és egészen a házig fogta Ginny kezét.

A házban már várták őket a többiek, és a mindenféle finomságokkal megrakott büfé. A vendégek kora délután kezdtek hazaszállingózni, így végre egyedül maradhatott a család. Charlie farmert húzott. A barátnője is átjött. A fiatalok úgy döntöttek, hogy megmártóznak a medencében. Ginny mosolyogva nézte őket a konyhaablakból, majd a nővéréhez fordult. Gyönyörű, hagyományos szertartás volt, olyasfajta, amelyet méltónak találtak az apjukhoz. E tekintetben egyetértettek minden részletben.

– Apu is ezt szerette volna, hogy így játszanak. – Mindig derűs egyéniség volt, szerette az unokái társaságát, és Ginny úgy érezte, hogy a rendhagyó körülmények ellenére is szívesen ismerkedett volna meg Blue-val.

– Most mihez kezdesz vele? – kérdezte Becky, aki észrevette, hogy a húga Blue-t figyeli a medencében.

– Hogy érted ezt?

– Nem tarthatod örökké magadnál. Majdnem felnőtt, te pedig leginkább nem vagy itthon. Nem fogadod örökbe, ugye?

– Nem tudom. Ezen még nem gondolkoztam. Úgy beszélsz róla, mint egy halról, amit vissza kell dobnom a vízbe. – Holott Blue-nak nincs hova mennie és szeretik egymást. Fontos rész lett az asszony életének. Becky ezt mintha nem értette volna. – Nem nagyon logikus örökbe fogadni. Négy év múlva betölti a tizennyolcat. – Ám Charlene, a nagynénje nem kért a fiúból, Ginny meg nem akarta nevelőszülőkre bízni. – Talán egyszerűen csak ott marad nálam, amíg elég idős nem lesz ahhoz, hogy a maga ura legyen. Jövő hónapban kezdi a középiskolát.

– Nem a tied, Ginny! Nem tartozik a családunkhoz. Nem tartozik hozzád. És ezzel az étellel, hogy örökké repülsz a világ

körül, te sem vagy alkalmas a gyereknevelésre.

– De ha én nem törődök veled, ki fog? – Ginny megfordult, ránézett a testvérére, akinek az életében nincsen hely semminek, ami szokatlan vagy különbözik. Ginny élete pedig mindenben szokatlan és más. Úgy látszik, már semmi sem köti össze őket, kivéve az apjukat, aki meghalt. Becky akarva-akaratlanul örökké belegázolt az életébe.

– Nem a te problémád. Nem felelsz a más fiáért – makacskodott Becky.

– Ha ez így lenne, a világ összes örökbe fogadott gyermeke elveszítené az otthonát – mondta halkán Ginny. – Nem tudom, hogy Blue és én miért találtunk egymásra, de így történt. Egyelőre talán így is elég. – Kimentek a medencéhez, és nézték egy darabig a gyerekeket és Alant, ahogy fogócskáznak a vízben. Tökéletes befejezés volt egy keserűes naphoz. Olyan békés. Össze sem lehetett hasonlítani Mark és Chris temetésének kaotikus érthetlenségével és kínszenvedésével. Így kell ennek lennie, hogy a szülők csendesen távozzanak, és átvegye a helyüket az új nemzedék.

A srácok sötétedésig bent maradtak a vízben. A büfé maradékából kitelt a vacsora, utána mindenki korán tért nyugovóra. Szobájának magányában Ginny azon töprengett, amit a nővére mondott. Becky elképesztő értetlenségről tett tanúságot, ha szembekerült a ténnyel, hogy más emberek egészen másfajta életet élhetnek. Az ő világa Pasadenára korlátozódott, és csak azoknak a „normális” embereknek jutott hely benne, akik éppolyan életet éltek, mint Alan és Becky. Oda nem fért be egy Blue-hoz hasonló fiú, egyáltalán semmi rendhagyó. Eszébe jutott Becky kérdése, hogy örökbe fogadja-e Blue-t. Komolyan még nem gondolkozott el rajta, de most váratlanul azon kezdett el tűnődni, hogy nem kellene-e ezt tennie. A gyereknek családra és otthonra van szüksége. Ezt érdemes megfontolnia.

Még egy napot töltöttek Pasadenában, azután Ginny és Blue visszatért New Yorkba. Megvolt a saját életük, és várt rájuk a csata az érsekséggel. Ahogy hazaértek, az asszony felhívta Andrew O’Connort. Két nap múlva volt esedékes a megbeszélés a monsignorral.

– Csak tudatni akartam, hogy itthon vagyunk – szólt fáradtan.

– Milyen volt? – kérdezte aggódva a férfi.

– Nagyjából olyan, mint ahogy ez elvárható. Szomorú, de stílszerű. Kissé feszült a viszonyom a nővéremmel. Dühös rám, amiért perelni akarjuk az egyházat. Szentségtörésnek tartja. Szerinte a papok nem követhetnek el rosszat. Ő és a férje nagyon konzervatív emberek. Én következetesen igyekszem kerülni a témát, de Becky ragaszkodik hozzá, hogy ezt mindenképpen meg kell beszélnie velem, és rá kell vezetnie a tévedéseimre. Komolyan nem érti. Semmit sem ért az egészből.

– Sokan nem értik. Nem akarják elhinni, hogy ilyen dolgok megtörténnek, sem azt, hogy mennyi kárt okozhatnak. Nagy bátorság kell hozzá, ha az áramlat ellen akarunk úszni, de csak így helyes. Életveszélyes fenyegetéseket is kaptam, amikor kezdtem képviselni az ilyen sértetteket. Nagyon érdekes, amikor más emberek a vallás nevében fenyegetőznek gyilkossággal, csak mert nem tetszik nekik, amit teszünk. Elképesztően paradox helyzet. – Ginny fejében meg sem fordult, hogy az egyházat perelni életveszélyes lehet Andrew számára.

– Akkor, gondolom, maga is nagyon bátor – mondta csodálattal.

– Nem, csak meg vagyok győződve annak a helyességéről, amit teszek. Mindig emiatt kerültem bajba, de így akarok élni. – Nagyon elszántan mondta.

– Én sem ilyen életet éltem, amíg megvolt a fiam és a férjem. Kitöltötték minden percemet. Most azzal foglalkozom, hogy harcolok az igazságtalanságok ellen, és esélyt próbálok adni azoknak, akik nem segíthetnek magukon. Amennyire látom, az emberek nagyon fenyegetőnek érzik, ha valaki ki meri nyitni a száját, és vállalja a kockázatokat. Nem szeretik a népszerűtlen ügyeket, amelyek arra kényszerítik őket, hogy szembenézzenek a meggyőződésükkel, és felülvizsgálják az elveiket.

– Így van – helyeselt Andrew. – A családom azt hitte, megzavarodtam, amikor kijelentettem, hogy pap leszek. Vadul tiltakoztak ellene, és nagyon sajátosnak találták. De még jobban elszörnyedtek, amikor kiugrottam a papságból. Azt hiszem, folyamatosan megbotránkoztatom őket valamivel, amit nem

helyeselnék. – Észrevehetően nem zavarta a dolog. Ginny nevetett.

– A nővérem ugyanígy érez irántam.

– Legalább nem unatkoznak – csipkelődött Andrew, és mindketten elnevelték magukat. Andrew jóval komolyabban folytatta: – Sohasem a helyes okból voltam pap. Sokáig tartott, amíg rájöttem. Elhivatottságnak hittem, pedig nem az volt. – Még soha, egyetlen ügyfelének sem árult el ennyit magáról, de Ginny jószívű, széles látókörű embernek bizonyult, akivel élvezet volt beszélgetni. Andrew csodálta azért, amit Blue-ért tesz.

– Vagyis óriási tévedés volt – mondta nyíltan az asszony. – Hatalmas kanyart kellett leírnia, amikor otthagyta az egyházat. Nem lehetett könnyű döntés.

– Nem is volt. Rómában jöttem rá, mennyire átpolitizálódott az egyház. A legfelső szinten más sincsen, csak intrikálás és hatalmi játék. Számomra papnak lenni sohasem jelentett politikát, habár kétségtelenül izgalmas élmény volt Rómában tartózkodni, bíborosok között forogni, és a vatikáni munka egyszerűen varázslatos. Nagyon az ember fejébe tud szállni. De én nem azért lettem pap. Hasznosabb vagyok most, ebben a munkában, mint amikor pap voltam. Igazából jogász voltam papi gallérral. Nem éreztem elhivatottságot a lelkészi munkára, különösen Róma után. Amint ezt megértettem, ideje volt, hogy kiszálljak. Ott nem segítettem senkin, és én komolyan inkább jogász akartam lenni, és nem pap. – Láthatólag tökéletesen megbékélt a választásával, amelynek helyességében nem kételkedett.

– Csalódottan hallom – mondta Ginny, és lágyan nevetett. O'Connor szerette a hangja színét. Abból, ahogy az asszony az emberekkel bánt, látszott, hogy nem idegen tőle a szenvedés.

– Miért? – kérdezte zavartan a férfi.

– Valahol azt reméltem, hogy egymásba szerettek egy apácával, megszöktek, és most boldogan élnek valahol, amíg meg nem halnak. Mindig szerettem az ilyen meséket. Azt hiszem, a szívem mélyén romantikus vagyok. Egy vakmerő szerelem, amely jól végződik.

– Én is szeretem az ilyen történeteket – vallotta be Andrew. – Bár nem túl gyakoriak. És nézzünk szembe a ténnyel, hogy a

mai apácák nem olyanok, mint Audrey Hepburn *Az apáca történetében*. Kissé köpcösök, nevetséges a frizurájuk, úgy néznek ki, mint akik elfelejtettek fésülni, pulóvert-farmert viselnek, és csak akkor veszik fel az apácaköntöst, ha Rómába utaznak, de akkor meg képtelenek egyenesre igazítani a főkötőjüket. – Ginny érezte, hogy személyes tapasztalatból beszél. Nagyon nevetett. Becky most megbotránkozna Andrew tiszteletlenségén. Ám a férfi gyengéden, csipkelődve beszélt, ráadásul igaza volt. – Egyetlen szerelmem volt: a kánonjog, amikor Rómában dolgoztam. Az valami varázslatos. Viszont egyetlen apácát sem láttam, aki megdobogtatta volna a szívemet. – Ginny azon tűnődött, hogy azóta előfordultak-e Andrew életében szívdobogtató jelenségek. Hiszen olyan érdekes, intelligens ember.

O'Connor úgy válaszolt a kimondatlan kérdésre, mintha a gondolataiban olvasott volna.

– Sosem illeszkedtem vissza maradéktalanul a világi életbe. Talán túl idős voltam, mire elhagytam az egyházat, túl sokat vártam vele. Öt éve, negyvenhárom éves koromban oldottak fel az utolsó fogadalmam alól. – Ginny meglepődött. Ezek szerint idősebb, mint amennyinek látszik. Az asszony harminckilenc-negyvennek nézte, el nem hitte volna róla, hogy már negyvennyolc. – Ám az idő nagyobb részében most is papnak érzem magamat, a jellegzetes katolikus büntudattal. Talán örökre megmaradok jezsuitának. Az erősen megfogott. Nagyon fiatalon léptem be a rendbe. Túl fiatalon. Mostanában már idősebben vállalkoznak rá, ami jó. Tudják, mire vállalkoznak. Nekem magasztos és megvalósíthatatlan ideáljaim voltak, de nagyon hosszú időbe telt, amíg erre rájöttem. Huszonöt évet töltöttem a rendben. Valószínűleg kétszer ennyi időbe telik, hogy csakugyan kiszabaduljak, már ha egyáltalán megtörténik. Egyelőre beérem a bajkeverő szerepével az olyan esetekben, mint Teddy Graham atyáé. – Mérhetetlen megvetéssel ejtette ki a nevet. – Igazából mindig is ezt akartam csinálni. Kezdetben afféle keresztesnek hittem magamat. Most az az örömöm, ha rács mögé juttathatom a rosszakat, és kárpótlást csikarok ki az áldozataiknak. Nem valami fennkölt életcél, de elmegy, amíg nem az enyém a pénz. – Igazi puritán volt a szíve mélyén. Vajon

gazdag családból származik, azért vállalja ingyen a Blue-éhoz hasonló eseteket? Volt benne valami nagyon arisztokratikus jelleg, de roppant szerény, visszafogott módon.

– Azt hiszem, mindketten keresztések vagyunk a magunk módján – tűnődött az asszony. – Nemrég a nővérem vádolt meg ezzel, hogy keresztés vagyok. Szent Johanna-komplexusom van. Szerinte nevetséges, szerintem nem. Nekem nincs férjem és gyerekeim. Van időm azzal próbálkozni, hogy gyógyítom a világ bajait.

– Előbb-utóbb valamennyien rátalálunk az utunkra. Az egyiknek gyorsabban megy, a másiknak lassabban. Úgy tűnik, maga a legjobbat hozta ki a rosszból, és a legjobbra használta fel. Ez is művészet – dicsérte meg Andrew. Nagyon tisztelte az asszonyt, amiért megcsinálta Blue szerencsését, holott sirathatta volna élete végéig azt, ami elveszett. Ám ő inkább szolgál másokat.

– A nővérem kérdezte, hogy tervezem-e Blue örökbefogadását. Addig, amíg szóba nem hozta, nem gondolkoztam rajta komolyan. Egy napon talán ezt is meg kellene beszélünk.

– Az csoda lenne a gyereknek. Viszont magának gondolkoznia kell egy darabig, hogy biztos legyen benne.

– Köszönöm a tanácsát, azt fogom tenni.

– Nos, akkor viszontlátásra hétfőn az érsekségen. A sarki kávézóban várom, hogy tájékoztassam bizonyos részletekről és a szereplők tulajdonságairól. A belterjes információ sosem árt.

– Remek. Akkor viszontlátásra hétfőn – szólt melegen Ginny.

– Még egyszer fogadja őszinte részvéteimet – mondta a férfi. Miután letették, Ginny elment megnézni, hogy mit csinál Blue. Kellemetlen meglepetésére a gyerek azt mondta, hogy rosszul érzi magát.

– Fáj valamid? – kérdezte az asszony. Megérintette a gyerek homlokát, hogy nincs-e láza, de nem volt.

– Valószínűleg csak kifárasztott az utazás. – Agyonszűfolt napokon voltak túl: temetés, búcsúztatás, repülés oda-vissza L.A. és New York között. De Blue feltűnően sápadt volt, és lefekvés előtt hányt. Ginny azt hitte, a gyomrára ment az

influenza. Egy darabig ült az ágya mellett, és amikor a fiú végre elaludt, ő is elment lefeküdni.

Úgy rémlett, alig pár percet alhatott, amikor valaki felrázta. Összezavarodottan nézett körül, egy percig azt sem tudta, hol van. Blue állt az ágya mellett, és sírt, amit még sohasem csinált.

– Mi a baj? – kérdezte Ginny, és kiugrott az ágyból.

– Fáj a hasam... nagyon fáj... borzalmasan! – Ginny ráparancsolt, hogy feküdjön le az ő ágyára, és épp azt fontolgatta, hogy kihív egy orvost, amikor a fiú ismét hányt, azután görcsösen összehúzta magát a kintől. Amikor az asszony megkérdezte, hol fáj, a gyerek egy pontot mutatott jobbra lent a hasán. Ginnyt kiképezték annyira elsősegélynyújtásból, hogy rögtön tudja, mivel állnak szemben. Azonnal felöltözött, és kíméletesen közölte a fiúval, hogy bemennek a kórház sürgősségi osztályára. Mivel Blue túlságosan rosszul érezte magát ahhoz, hogy felöltözzön, Ginny segítségével fürdőköpenyt vett a pizsamájára, belebújt a magas szárú tornacipőjébe. Öt perc múlva lent voltak az utcán, és lemeszeltek egy taxit, majd a Mount Sinai kórházba vitették magukat, mert az volt a legközelebb.

Öt perccel később Blue már a sebészeti vizsgáloban írta le a tüneteket az ápolónőnek, miközben Ginny a formákat intézte a felvételi irodán. Már kitöltötte a szükséges űrlapokat, amikor észbe kapott, hogy nincsen nála a fiú társadalombiztosítási kártyája. Visszarohant a recepcióra, ahol Blue már egy kerekes székben ült. Zöld volt az arca, és egy vesetálat tartott az álla alá, arra az esetre, ha ismét hányna.

– Blue, van neked biztosításod? – kérdezte gyöngéden. A fiú a fejét rázta. Ginny visszaloholt a felvételi irodára, és mondta, hogy nincs kártya. Az adminisztrátor fancsali képet vágott.

– Számlázzák csak le nekem! – sietett közölni, és beírta a címét az űrlapra. A legközelebbi rokonnál egy pillanatig habozott, fontolgatta, hogy magát írja be, de aztán az igazságnál maradt, és Charlene neve került a kérdőívre. Ginnynek az a rubrika maradt, amely a beteg kísérőjének azonosítására szolgált.

– Nincs engedélyünk ezt csinálni, nem számlázhatunk önnek – jelentette ki az adminisztrátor, miután átolvasta az adatokat. –

Legalább biztosítása lenne a betegnek. – Beírta a rubrikába, hogy nincs biztosítás. – Maga az anyja? – kérdezte gyanakodva.

– Nem, nem az vagyok – mondta az igazsághoz híven Ginny, de rögtön meg is szeppent, mert hátha ez is baj.

– Akkor nem írhatja alá a felvételi lapot. A beteg kiskorú. A legközelebbi rokonnak, vagy valamelyik szülőnek, vagy a gyámnak kell aláírnia.

– Reggel fél öt van, nem akarok időt pocsékolni arra, hogy előkerítem – felelte dühösen Ginny.

– Elláthatjuk mint sürgősségi esetet, de akkor is értesíteni kell a rokont – mondta szigorúan az adminisztrátor. Ginnynek ekkor jutott az eszébe, hogy hátha Charlene ügyeletes ma éjszaka! Hogy leegyszerűsítene a dolgot!

Addigra Blue-t már az orvos vizsgálta. Blue rémült arcot vágott, Ginny megpaskolta a kezét. Az orvos kihívta a vizsgálóból a folyosóra az asszonyt.

– Vakbélgyulladás – mondta. – Azonnal ki kell venni. Nem halogathatok. – Ginny bólogatott. Ő is így sejtette.

– Az nagyon jó, csak van egy probléma. Nem vagyok a fiú gyámja, a szülei meghaltak, a nagynénje a gyám, de vele nem tartja a kapcsolatot, nálam lakik. Aláírhatom így az űrlapot?

Az orvos a fejét rázta.

– Nem, de nem is kell. Megpróbálhatja felkutatni a nagynénit, amíg operálunk. Máris visszük a műtőbe, de a gyámját értesíteni kell. – Ginny egyetértett. Úgy döntött, hogy Charlene-t csak akkor hívja fel, miután Blue-t betolták a műtőbe. Egyelőre visszament a szobába a fiúhoz. Blue ismét hányt, az egyik ápolónő tartotta a szája elé a tálat. A fiú nyomorúságosan festett, a szeme a szokottnál is nagyobbnak tűnt ijesztően elvértelenedett arcában. A karjára már csatlakoztatták az infúziót, hogy minél előbb operálhassák. Egy perc múlva bejött egy ápoló, és elmagyarázta a síró gyereknek, mire számítsen. Ginny megcsókolta Blue homlokát, a hordágyat kitolták a folyosóra, onnan be a liftbe. Ginny egyedül állt a folyosón, és ő is sírt.

Hívta mobilon Charlene-t, azt remélve, hogy ügyeletes. Charlene ásítva beleszólt, és nem értette, miért sír Ginny. Az asszony elmagyarázta, mi történt. Charlene mellett egy férfihang

morgott, hogy mi ez, az embernek már hajnali ötkor sincs nyugsága? Nyilván Harold lehetett, Charlene pasija.

– Nem lesz annak semmi baja! – jelentette ki Charlene, aki jóval kevésbé izgult. – Holnap, ha bemegyek dolgozni, majd aláírom a papírokat. – Annyira félvállról vette a dolgot, hogy Ginny egészen megütközött. Letették a telefont, és Ginny beült az egyik váróba, amíg Blue-t áttolják a műtőből a megfigyelőbe. Volt ideje, hogy ismét átgondolja a helyzetet. Törvényesen ő és Blue a senkiföldjén vannak. A gyerek betegsége ráébresztette, hogy az lenne a logikus, ha örökbe fogadná. Charlene nem akar felelősséget vállalni a fiúért, de ő igen.

Blue-t reggel nyolckor hozták ki a megfigyelőből, és betették egy egyágyas szobába. Kába volt, és délig aludt. Ginny kihasználta az alkalmat, hazament, lezuhanyozott és átöltözött. A kórházban egy széket húzott oda Blue ágya mellé, és azon bóbiskolt, amíg a gyerek végigaludta a délutánt. Ötkor lement a büfébe, hogy találkozzon Charlene-nal, vitte magával a felvételi papírokat. Charlene aláírta, aztán mondott valamit, amitől Ginny elhűlt:

– Elegem van ebből a gyámságból. Úgysem látom soha. Nem a fiam, és különben is magánál lakik.

Tökéletesen logikus volt, amit mondott, Ginny meg is értette, hogy miért nem kér a gyám szerepéből, viszont ő Blue véleményét is ki akarta kérni.

Az éjszakát a kórházban töltötte. A műtét után két nappal hazavitte a fiút, és tejjben-vajban fürdette. A díványon ülte tévéztek, amikor megkérdezte, mit szólna hozzá, ha a gyámja lenne. Blue szája fülig szaladt.

– Hát megtennéd értem? – kérdezte könnyes szemmel.

– Ha akarod. Majd tanácsot kérek Andrew-tól.

Megtudta O’Connortól, hogy az eljárás egyszerű, főleg Blue korában. Tizennégy évesen már az ő jóváhagyása is kellett hozzá. Mivel pedig Blue akarja, hogy Ginny legyen a gyámja, Ginny is gyám akar lenni, Charlene pedig akarja, hogy oldják fel a gyám kötelességei alól, a bírósági meghallgatás nem lesz egyéb pusztá formáságnál. Ginny felelős ember, megfelelően gondoskodik a fiúról olyankor is, ha külföldre utazik, nincs az a bíróság, amelyiknek kifogása lehetne ellene.

– Elintézhetem magának, ha akarja – ajánlkozott Andrew. Ginny megkérte, hogy haladéktalanul indítsa be az eljárást. A körülmények miatt O’Connor sürgős meghallgatást kért, és biztosra vette, hogy tekintettel a folyamatban levő nyomozásra, a gyámhatóság gyorsan engedélyezi a változást.

Ginny és Blue már annak is örültek, ha beszélhettek róla. Az asszony tudta, hogy helyesen döntött, a gyerek kivirult a tudattól, hogy Ginny hosszú távra tervezi a kapcsolatukat, és hajlandó felelősséget vállalni érte. Nekik nem számított semmi más. Mihelyt Blue felépült a műtétből, megünnepelték a tervet. Ginny a kedvenc ételeit főzte, és megnézték a fiú kedvenc filmjeit. A kilátás, hogy Ginny átveszi a gyámságot, megerősítette a kapcsolatukat. Így lett áldás egy vakbélgyulladásból. Alig várták, hogy a meghallgatás is jóváhagyja.

Tizenhatodik fejezet

Andrew meglátogatta Blue-t, miközben a gyerek otthon lábadozott. Hozott neki sportlapokat és egy videojátékot. Blue már jobban érezte magát, örült a látogatónak, és tetszett neki a játék. Andrew elújságolta, hogy elindította a hivatalos eljárást a gyám személyének megváltoztatására, és kérelmezte a meghallgatást. A megbeszélést az érsekségen áttetette hétfőről péntekre, mert Ginnyt lefoglalta Blue ápolása a műtét után.

– Rendes pasi – állapította meg a díványon heverő Blue, miután Andrew elment.

– Az – bólintott Ginny. A megbeszélésen töprengett, ami az érsekségen lesz. Még két nap.

– Neked is egy ilyen kéne – bökte ki Blue. Ginny furcsállóan nézett rá.

– Miért kellene nekem bárki is? Nem kell nekem senki. – Máig Mark feleségének érezte magát, és biztos, hogy ez így is marad. Sosem húzta le a jegygyűrűjét. – Különben is itt vagy nekem te.

– Az nem elég – mutatott rá bölcsen Blue.

– Dehogynem – mosolygott Ginny. Most, hogy ő lesz a fiú törvényes gyámja, több is, mint elég.

Az érsekségen tartandó találkozó délelőttjén odaadta a fiúnak a laptopját meg egy köteg videojátékot, azután taxival elvitette magát a kávézóba, Andrew-hoz. Nem győzött mentegetőzni, mert tíz percet késett.

– Elnézést, de gondoskodnom kellett Blue-ról – mondta, majd kávérendelt.

Andrew khakinadrágot, sötétkék lenvászon blézert és kék inget viselt, nyakkendő nélkül. Figyelmeztette az asszonyt, hogy a monsignor és a többiek valószínűleg rideg engesztelhetetlenséget mutatnak majd, hogy elijesszék őket; akár hazugsággal is megvádolhatják Blue-t. Akármit gondoljanak mint magánemberek, egyházi férfiakként védelmezni fogják Teddy atyát, és tagadnak mindent, amit Blue mondott. Andrew ismerte a játékaikat.

– Monsignor Cavarettinek mindig az volt a stratégiája, hogy a legjobb védekezés a támadás. Ne hagyja, hogy lehengerelje! A monsignor egyáltalán nem ostoba, tudja, hogy ebben megfogtuk őket, épp ezért megpróbálja elijeszteni magát, ha tudja. Nem kér a rossz reklámból, és ha az érsekségen tudták, miket művel Teddy Graham, akkor ők is felelősek, mert falaztak neki, és áthelyezgették máshova. Blue-ból ráadásul kitűnő tanú lenne, amilyen okos, bátor gyerek. Utánanéztem mindennek – nyugtatgatta Andrew az asszonyt. Kifizette a kávéjukat, aztán átmentek a megbeszélésre.

Az érsekségnek már a külseje is lenyűgöző volt. Andrew-t és Ginnyt bevezették egy magas mennyezetű, mesésép antik bútorzatú előszobába, amelynek faburkolatú, pompás faragványokkal díszített falán nagy feszület lógott. A légkondicionálás jólesett a New York-i fülledt nyárban. Ginny egy percre egészen megilletődött.

– Minden oké? – súgta Andrew. Az asszony bólintott, bár a félelemtől még ez is nehezebbre esett. A következő percben bejött egy fiatal pap, hogy fölvezesse őket az emeletre, Monsignor Cavaretti irodájába. Három monsignor várakozott rájuk a szépen berendezett szobában, ahol az asztal fölött a pápa remek portréja nézett le rájuk számtalan bíboros és püspök képe közül. Ahogy beléptek, Andrew-hoz rögtön odasietett egy melegen mosolygó, gömbölyű kis ember. Monsignor Cavaretti negyven éve volt pap, de ragyogó, életteli tekintete sokkal fiatalabb emberé is lehetett volna.

– De jó magát látni, Andrew! – mondta őszinte örömmel, és barátságosan megveregette O’Connor vállát. – Nos, mikor tér vissza hozzánk? – csipkelődött.

– Magának is velünk kellene dolgoznia ezen az ügyön – váltott át komolyabb hangra. A négy római év közül kettőben Andrew sok közös munkában működött együtt Cavarettivel, és a monsignor sokra becsülte a képességeit. Mindig azt mondta róla, hogy az egyik legkülönb jogász a Vatikánban, és egy napon bíboros lesz belőle. Nagy csalódás volt számára, hogy Andrew kérelmezte feloldását a fogadalmak alól, bár nem lepődött meg túlságosan. Andrew mindig is nagyon független volt, szabadgondolkodó, akiben olykor nagyobb áhítatot keltettek a

törvény eszményei, mint az egyház ideáljai, ráadásul néha szinte már a cinizmusig kételkedett. Semmit sem fogadott el feltétel nélkül, és nem engedelmeskedett vakon semmiféle utasításnak, ha nem volt meggyőződve a helyességéről, és ellentétben állt az elveivel. Ez félelmetes ellenfélle tette. Monsignor Cavaretti most is erre számított. Ugyanúgy nem becsülte alá O'Connort, mint ahogy az sem őt.

Rómában a monsignor úgy bánt vele, mint a fiával, megtanította a vatikáni politika titkos fortélyaira, késő esti beszélgetéseik során számos pohár bor fogyott a római kancellárián. Andrew ekkor kezdett kételkedni az elhivatottságában és az útban, amelyet választott. Amióta megvált az egyháztól, még veszélyesebb lett, és a monsignor ezt is tudta. Andrew idealista volt, szent keresztes hadjáratnak tekintette az ilyen ügyeket; a monsignor számára csak munkát jelentettek, amelyeket el kellett végeznie az egyháznak. Andrew, önmagát is beleértve, minden paptól elvárta, hogy tökéletes legyen; Monsignor Cavaretti tudta, hogy a pap ugyanolyan gyarló, mint a többi ember.

– Egy napon úgyis visszatér hozzánk – mondta olyan magabiztosan, hogy Ginny meghökkent. Lehetséges volna? Csak nem?

– De most még nem – ment bele a játékba Andrew –, és egyelőre munkánk van. – Bemutatta Ginnyt. A monsignor kezét rázott az asszonnyal, utána ő is bemutatta a másik két monsignort. Andrew elmagyarázta, hogy Ginny lesz Blue törvényes gyámja, a gyerek nála lakik. Utána a gömbölyű kis monsignor egy alacsony asztal felé intett, amelyet egy pamlag és több kényelmes karszék vett körül. Közvetlen, laza stílusban akarta levezetni az első értekezletet, hogy felmérje, lebeszélhetik-e Andrew-t és Ginnyt az ügy folytatásáról. Mivel a rendőrség még nem emelt hivatalosan vádat Ted Graham ellen, ez volt a megfelelő pillanat, hogy jobb belátásra térítsék őket, mielőtt a sajtó felfigyelne az esetre. Eddig nem történt semmi baj, de pár hét múlva, amikor vádesküldtszék elé kerül az ügy, már egészen más lesz a helyzet.

Monsignor Cavaretti diszkrétan feltérképezte Ginnyt. Az asszony komoly fekete lenvászón nadrágosztümöt viselt, a

karikagyűrűje volt az egyetlen ékszere. Cavaretti meglepte, hogy férjes asszony, őt úgy informálták, hogy Virginia Carter lakásában senki sem lakik az egykor hajléktalan fiún kívül. Vajon hogy kerülhettek kapcsolatba? Azt is tudta a nőről, hogy tévériporter volt. Andrew idealizmusa és egy oknyomozó újságíró: veszélyes kombináció! Gyilkos csapatot alkothatnak. Cavaretti ezt is figyelembe vette, és óvatosan viselkedett.

– Hát itt volnánk! – mosolygott rájuk, miután a fiatal pap, egyébként a monsignor titkára, megkérdezte a vendégektől, óhajtanak-e kávét, teát, behűtött ásványvizet (senki nem kért semmit). – Mihez kezdjünk ezzel a sajnálatos ügygel? – érdeklődött nyájasan. Az első másodperctől átvette a megbeszélés irányítását Andrew feldicséréseivel, a tréfás megjegyzésekkel, a barátságos célzásokkal a római közös munkára. – Itt egy fiatal pap jövője a tét, nemcsak az egyházban, de a világ szemében is. Kétség nem fér hozzá, hogy ez az ügy megsemmisíti őt, a karrierjét és a hitét, ha a bíróság elé, vagy ami még rosszabb, a börtönbe kerül.

Ginny nem hitt a fülének, de Andrew példáját követve egy szót sem szólt.

– Ugyanakkor azt is figyelembe kell vennünk, hogy az ehhez hasonló vádaskodások milyen fényt vetnek ránk, mennyire mossa alá az egyházat. Másfelől meg persze tisztelnünk kell a törvényt is. Ez az eset nemcsak az egyházzal, hanem az emberekről is szól. És akkor még nem beszéltünk a parókiái egyháztagok iránti aggodalmainkról – mondta higgadt jóakarattal. – Ted Graham atyát nagyon szeretik, az előző plébániáján és a mostanin egyaránt.

– Ezért helyezték át Chicagóba, ahelyett, hogy itt foglalkoztak volna vele? – kérdezte csendesen Andrew. Ez volt az első nyíla, amelyet kilőtt, és látta az idős pap szemén, hogy célba talált. Ám Cavaretti túl okos volt, hogy meglepődjön, és túl jól ismerte Andrew-t. Erre is felkészült.

– Ideje volt, hogy Graham atya átkerüljön egy másik parókiára. Maga tudja, hogy van ez, Andrew. Nem akarjuk, hogy az emberek túlságosan ragaszkodjanak egy helyhez, mert akkor elveszítik tárgyilagosságukat és perspektívájukat. Épp a megfelelő időben történt egy üresedés Chicagóban, ahol nagyon

nagy szükség volt Graham atyára. Ahol csak szolgált, mindenütt példás munkát végzett, és közszeretnek örvendett.

– Azért volt „épp megfelelő az idő”, mert akkor tett panaszt valaki, nevezetesen egy ministráns szülei, akik véletlenül hittek a fiuknak? – Mindketten tudták, hogy ez milyen ritka. A szülők általában jobban hittek a papjuknak, mint a fiaiknak. Megszokásból és az egyház iránti tiszteletből, bármennyire is nem volt rá alapjuk. Andrew-nak egyetlen olyan esete sem volt, amelyben a gyerek hazudott volna. Mindig a pap vétkezett. Cavaretti is tudta ezt. – Vagy talán egy másik pap látott valamit, ami aggodalommal töltötte el önt? A New York-i parókián odáig voltak Graham atyáért. Ha ennyire szerették, miért kellett áthelyezni Chicagóba?

– Egy hónapja váratlanul meghalt a Szent Anna-templom plébánosa, és akkoriban nem volt más, akivel pótolhattuk volna. – Az agyafúrt öreg pap rettenthetetlenül állta Andrew tekintetét. Az egyház lefedezte magát mindenütt, ahova átirányította Teddy atyát. – Az áthelyezés megalapozott volt.

– Bár elhihetném – vetette oda cinikusan és kihívóan Andrew. – Mindig akad valaki más. Ha adva van egy plébános, aki remekül dolgozik a mostani helyén, és mindenki szereti, abban az esetben őt szinte sohasem mozgatják. Milyen érdekes, hogy Blue esetén kívül van még tizenöt hasonló eset, részben a Szent Ferenc-, részben pedig a Szent Anna-parókián. Azt hiszem, monsignor, komoly bajban vannak, és ezt ön is tudja. – Andrew udvarias volt, de kemény.

Cavaretti arca semmit sem árult el. A másik két monsignor egyetlen szót sem szólt azóta, hogy bemutatkoztak; Andrew biztosra vette, hogy erre utasították őket. Arra számított, hogy kizárólag Cavaretti fog beszélni. Ő volt itt a rangidős, és jól ismerte Andrew-t, ami előnyt jelentett.

Ginny lenyűgözve figyelte a két ember stílusát. Milyen elegánsan vívott egymással Andrew és a monsignor! Szinte olyan volt, mint egy tánc! Ezen a ponton aligha lehetett volna megmondani, melyikük fog győzni. Ginny Andrew-ra fogadott, már csak e Blue érdekében is. Ám a monsignor rendkívül jól értette a mesterségét.

– Azt hiszem, valamennyiünknek el kell gondolkoznunk

rajta, hogy mekkora kárt okoz ez az ügy, ha továbbkerül a bíróságra – mondta komolyan. – Életeket fog tönkretenni, nemcsak Graham atyáét, de a fiúét is. Valóban az ő érdekét szolgálná a nyilvánosság, még ha igaz is a története, amiben nem hiszek? Azt hiszem, ez egy rettegő gyerek, aki talán megpróbált elcsábítani egy papot, de aztán meggondolta magát, és megpróbálta a maga javára fordítani a körülményeket. Hazugságért egy centet sem fogunk fizetni neki.

– Cavaretti szúrósan nézett Andrew-ra, majd Ginnyre, akit láthatólag megbotránkoztatott a szavaival.

– Itt nem a pénzről van szó – jelentette ki határozottan Andrew, miközben Ginny majdnem felpattant a székéből, de végül azért csak sikerült fegyelmeznie magát –, nem is arról, hogy egy negyvenes férfit állítólag elcsábít egy kilencéves fiú. Ügyes elmélet, Monsignor, de itt nem válik be. Ügyfelem az ártatlan áldozat, nem Graham atya, az egyház pedig ki fogja fizetni, amit a bíróság megítél, amiért maradandó lelki sérülést okoztak az ügyfelemnek. Ön is tudja, mint ahogy én is, milyen súlyos következményekkel járnak az ilyen incidensek. Itt bűncselekményről van szó, Monsignor. Súlyos bűncselekményről, amelynek egy gyermek az áldozata. Ted Grahamnek börtönben a helye, nem pedig másik plébánián, hogy ismét elkövethesse a bűnt. Ha ez az ügy a bíróság elé kerül, márpedig oda kerül, a világ szeme önökön lesz, és azt fogják kérdezni, miért helyezték át a plébánost, miért nem akadályozták meg, hogy egy újabb személy ellen is elkövethesse ugyanazt? Ügyfelem súlyos bűncselekmény áldozata. Önök valamennyien felelősek érte, amiért nem állították meg az elkövetőt, hanem áthelyezték egy másik városba. Elég jól ismernek, tudják rólam, hogy én nem engedek, ha erkölcsi és anyagi igazságot kell tenni, mert csak ez bizonyíthatja az önök megbánását és jóakarátát.

A jogász és a pap szótlánul nézték egymást egy hosszú pillanatig, azután Andrew felállt, és intett Ginnynek, hogy ő is tegye azt. Az asszony meglepetten nézett Cavarettire, és látta, hogy nem tetszik neki Andrew álláspontja, sem az, hogy O'Connor nem hajlandó ejteni a vádat, és nem ijed meg a kortól és a tekintélytől. Az idős pap azt várta, hogy számukra

kedvezőbb eredménnyel zárul a megbeszélés. Ám Andrew, legalábbis most, egy jottányit sem engedett. A monsignor ekkor Ginnyhez fordult.

– Nagyon kérem önt, beszéljen a fiúval. Gondolkozzon el rajta, hogy hány életet fog ezzel tönkretenni, elsősorban a sajátját. Várható, hogy ez az eset nagyon csúnyán elfajul majd, és fájdalmat okoz az összes érdekelt félnek, még Blue-nak is. Részünkről minden követ meg fogunk mozgatni. – Ez nyílt fenyegetés volt, ám Andrew közbevágott, még mielőtt az asszony felelhetett volna. Egyébként sem tudta, mit mondjon azon kívül, hogy ő hisz Blue-nak, mert ő az áldozat, a plébánosuk pedig egy perverz hazudozó, és a rendőrség már nyomoz, gyűjti az adatokat más áldozatoktól is, hogy bizonyítsa ennek az igazságát. Ez kemény dió lesz Teddy Graham atyának és az egyháznak, pláne, ha bekerül a sajtóba.

– Köszönjük az urak idejét – mondta udvariasan Andrew, majd ismét Cavarettire nézett. – Örültem a viszontlátásnak, Monsignor. Szép napot kívánok. – Jelezte Ginnynek, hogy ő hallgasson, könnyökön ragadta az asszonyt, kipenderítette a szobából. Maguktól is megtalálták a kivezető utat. Andrew szeme olyan volt, mint a jég, az arca akár a kő. – Ravasz vén ördög – mondta. – Azzal próbálja elrettenteni magát, hogy megfenyegeti Blue-t. Előre tudtam. Ronda ügy lesz, de mi másra számíthat az, aki egy akkora leviatánnak megy neki, mint a római katolikus egyház. Ám a jóság és az igazság akkor is a mi oldalunkon áll, és ezt ők is tudják. Ha pedig sorra állunk elő a tizenéves tanúkkal, akik ugyanazokkal a sztorikkal szembesítik őket, mint Blue, Cavarettiék kegyelemért fognak könnyörögni. Nyakig sárosak lesznek ettől az ügytől, és jó sokba fog kerülni mindenkinek. Szóval, ha elijeszthetik magát, akkor meg is teszik. Még mindig benne van? – Aggodalmasan kémlelte Ginnyt. Az asszony azonban sokkal keményebb volt, mint azt Andrew hitte, és most ráadásul fel is bősült azon, amit hallott.

– Micsoda undorító gyalázat ez! – mondta felháborodva. – Azok után, ami történt, a térdükön kellene csúszkálniuk bocsánatért esedezve!

– Még csak az elején tartunk; ez még csak pózolás. Nem adhatják meg magukat azonnal, előbb játszaniuk kell. De végül

úgyis fizetnek. Van, hogy nagyon sokat. A hasonló esetekben óriási kárpótlásokat ítélnek meg. A pénz nem változtat azon, ami történt, de jobbra teheti Blue életét annál, ami egyébként jutott volna neki, és szavatolhat számára egyfajta biztonságot. Az pedig nagyon fontos lehet. – Andrew most azzal segíthetett Blue-n, ha meggyőzi az egyházat, hogy bőkezűen kárpótolja a fiút. Addig nem szándékozott pihenni, amíg ezt el nem érte.

– Tulajdonképpen miről szólt ez az egész? Azt hittem, komoly megbeszélést tartunk arról, hogy mit tehetünk, de ezek csak terrorizálni akartak! – mérgelődött Ginny. Ám Andrew tudta, hogy még csak most kezdődik a tánc.

– Engem nem ijesztenek meg – mondta higgadtan –, és remélem, magát sem. Azt akarták látni, hajlandók vagyunk-e ejteni az ügyet, még mielőtt a vádesküdtszék elé kerül, ami sokkal nagyobb fejfájást okoz nekik. Blue-t védi a névtelenség, mert kiskorú. Most Teddy atyán a sor, hogy megfizessen a bűneiért. Ez csak kardcsörtetés volt, most jön a neheze. Ellenfelünk beveti a bombázókat, mielőtt meghátrálna.

– Gondolja, hogy meghátrálnak? – kérdezte aggodalmasan az asszony. Megkönnyebbülés volt számára, hogy nem ragaszkodtak Blue részvételéhez a megbeszéléseken. Bár ha ragaszkodnak, ő akkor sem vitte volna oda. Ha ott lett volna, Cavaretti okvetlenül megpróbál nyomást gyakorolni rá, hogy vonja vissza a vádjait, és belezavarja a gyereket a tényekbe.

– Nincs más választásuk, ha Blue ragaszkodik a sztorihoz,

– Az nem sztori, az az igazság! – csattant fel Ginny.

– Ez az, amiért én itt vagyok – mondta halkán Andrew. – Ne hagyja, hogy már ilyen korán kiborítsák. Még hosszú út áll előttünk. Erről jut eszembe, amint kinevezték gyámnak, vigye el a gyereket ahhoz a pszichológushoz, akit említettem. Szükségem van egyfajta felmérésre Blue lelkiállapotáról, és szakembernek kell megállapítania, hogy mekkora méretű pszichológiai sérülést szenvedett. – Andrew a meghallgatásig ideiglenes gondnokságért folyamodott, és bizonyos volt benne, hogy Ginny megkapja.

– Hipnózist fog használni, vagy csak beszélgetnek? – aggodalmaskodott Ginny.

– Attól függ, mire gyanakszik. Használhat hipnózist, ha úgy

gondolja, hogy anális közösülés történt, csak Blue nem emlékszik rá, viszont a hipnózison alapuló tanúvallomások esetenként hézagosak és megbízhatatlanok, ezért egyes bírák nem fogadják el őket. Részemről jobban bízom az állapotfelmérésben, és abban, amit Blue mond.

Ginny bólogatott. Ő csak figyelmeztetni akarta Blue-t, hogy mire számíthat a pszichológusnál. Már szóba került közöttük, hogy a gyerekek alighanem el kell mennie egy felmérésre, és Blue-nak nem volt ellenvetése. Nyitott könyv volt Ginny előtt.

– Próbáljon meg valamilyen kellemesebb időtöltést találni a nap hátralevő részére – tanácsolta Andrew, amikor elbúcsúztak a saroknál. Őt tökéletesen hidegen hagyta, ami a megbeszélésen történt, Ginnyt viszont annál jobban megrázta és feldúlta.

Andrew délutánja zsúfoltnak ígérkezett. Új ügyféllel volt megbeszélése egy hasonló, de súlyosabb ügyben; itt megtörtént az anális közösülés, a fiú azóta is pszichotikus tüneteket mutatott, és csak nemrég bocsátották el az elmeógyógyintézetből, ahol azért kezelték, mert öngyilkosságot kísérelt meg. Andrew sok olyan incidenssel találkozott, amelyek messze rosszabbak voltak Blue-énál, de ez semmit sem vont le Blue esetének fontosságából, és Andrew ugyanolyan komolyan vette, mint a többieket. Itt gyógyíthatatlanul megsebzett, fiatal életek forogtak kockán. Andrew úgy akart igazságot szolgáltatni az áldozatoknak, hogy rács mögé juttatja a bűnösöket.

Rámosolygott Ginnyre, és közben arra gondolt, hogy bárcsak könnyebbé tehetné ezt az asszonynak és a fiúnak!

– Ha egyetért vele, írjon egy felhatalmazást, hogy megbeszélhessem a pszichológussal az esetet. Meg fogom keresni. Jane Sanderstől várok tájékoztatást, hogy mikor kerül az ügy a vádesküdtszék elé. Abból ítélve, amit tegnap hallottam tőle, a nyomozás már majdnem lezárult. Utána startolunk. – Ginny bólintott. Andrew célratörő volt, nem siklott át semmiféle részleten, és fölöttébb jól párbajozott öreg papokkal. Ginnyre mély hatást tett az alakítása a megbeszélésen. Klasszikus vaskéz volt bársonykesztyűben, sokkal keményebb, mint amilyennek az asszony gondolta. Még az is hasznára vált, hogy valamikor pap volt. Mint egy átállt titkos ügynök, kívülről-belülről ismerte az egyház minden csínját-bínját. Ginnyt egészen felcsigázta, hogy

az öreg monsignor, aki nyilvánvalóan jól ismeri egykori munkatársát, vajon miért hiszi azt, hogy Andrew előbb-utóbb visszatér a klérusba. – Majd telefonálok – ígérte a férfi. – Adja át üdvözetemet Blue-nak. – Intett, és beszállt a taxiba. Ginny a földalattival ment haza.

Ahogy belépett a lakásba, Blue azonnal megkérdezte mi volt a megbeszélésen, de az asszony nem akarta nyugtalanítani.

– Mit mondtak? – kérdezte aggodalmasan a gyerek. A pamlagon hevert, és tévézett. Még mindig sápadt volt a műtét után.

– Nem sokat – felelte őszintén Ginny. Lényegében hőzöngésből és burkolt fenyegetésekből állt az egész, amit Andrew kiegészített néhány elegáns parádruposzttal és támadással. Ginny kedvelte a stílusát. – Mindenekelőtt azt akarták tudni, hogy mennyire vesszük komolyan az esetet. Andrew azt felelte, hogy nagyon, csak több szóval. Egy kicsit megfenyegette őket, azután eljöttünk. – Tömören összefoglalta, ami történt, kihagyva a monsignor szóvirágait és zsarolási kísérleteit. – Andrew régről ismeri a monsignort, ami jól jön. Úgy gondolom, az érsekség ezek után keményebb stílusra vált. Azt remélik, hogy elállunk a pertől, mielőtt a vádesküdtszék elé kerülne az ügy, de mi azt nem tesszük. – Átöltözött farmerbepólóba, szandált húzott, amiben rögtön kényelmesebben érezte magát. Utána felhívta a terapeutát, akit Andrew ajánlott, és időpontot kért Blue-nak a következő hétre.

Este bejelentkezett Andrew, hogy megkérdezze, mi van Blueval. Ginny fáradtnak találta a hangját, a férfi elismerte, hogy hosszú napja volt.

– Hogy van a betegünk? – érdeklődött barátságosan.

– Kezd nyűgösködni. Holnap ki akar menni a tengerpartra, szerintem viszont várunk kellene még néhány napot.

– Mi lenne, ha hoznék holnap este valami vacsorát? – kérdezte Andrew. Ginny egészen meghatódott a javaslatától.

– Borzasztóan szeretne egy Big Macet – mondta nevetve.

– Tudok én jobbat annál. Úgyis a Zabar's közelében lakom, holnap, munka után hozok egy piknikosarat – ajánlotta fel gavallérosan a férfi. – És nehogy megfélemedkezzenek a Yankees

meccséről! – Blue születésnapja pontosan a mérkőzés napjára esett. Ginnyt érdekelte volna, hogy Andrew ennyire figyelmes-e minden ügyfeléhez. Úgy látszik, Blue nagyon beopta magát a szívébe. – Akkor holnap este! – köszönt el néhány percnyi beszélgetés után a férfi, Ginny pedig beszámolt róla Blue-nak, hogy holnap Andrew jön hozzájuk vacsorára.

– Bír téged – jegyezte meg bárgyú vigyorral Blue.

– Talán téged bír – helyesbített az asszony. Másnap este Andrew virággal és lukulluszi lakomával állított be hozzájuk. Volt többféle főtt tészta, sült csirke, saláták, több jófajta francia sajt, egy palack kiváló francia bor magának és Ginnynek, és egy kocsiderék desszert. Hármásban felhordták ezt a fenséges kaját az ebédlőasztalra, és alaposan bevacsoráztak. Andrew és Blue baseballról és zenéről diskuráltak, és miután Blue lefeküdt, a felnőttek elbeszélgettek Ginny utazásairól, Andrew pedig arról merengett, mennyire szerette Rómát.

– A világ legromantikussabb városa – ábrándozott nosztalgikusan Andrew, ami elég különös megjegyzés volt egy kiugrott jezsuitától. Ő is érezhette, mert elnevette magát. – Akkor jöttem csak rá, amikor megváltam az egyháztól. Szívesen visszamennék egyszer. Nagyon izgalmas volt a Vatikánban lenni, habár tizenöt órát dolgoztam naponta. Éjszakánként, miután végeztem, nagyokat csavarogtam. Isteni város. Egyszer el kellene mennie oda Blue-val. – Sokkal inkább úgy kezelte Ginnyt, mint a barátját, és nem mint egy nőt. Az asszonynak jólesett, hogy megbeszélheti vele a Blue-val kapcsolatos aggályait és reményeit.

– Rengeteg helyet szeretnék megnézni vele, természetesen nem azokat az országokat, ahol dolgozom. Jövőre talán kivehetek szabadságot, és akkor átruccanunk együtt Európába.

– Azt hiszem, kiérdemelték.

– Gondolkoztam rajta, hogy elutazunk együtt pár napra az évnnyitó előtt.

– Maine-be kellene menniük. Ott nyaraltam gyerekkoromban. – Eszébe jutott valami, amitől felragyogott az arca. – Szeret vitorlázni?

– Valamikor szerettem, de évek óta nem csináltam.

– Van Chelsea Piersnél egy nevetségesen kicsi vitorlásom. Az

az én büszkeségem és örömöm. Hétvégeken, ha nem vagyok behavazva, kifutok vele. Valamelyik hétvégén el kellene vinnünk kirándulni Blue-t. – Az asszonyhoz hasonlóan ő is szerette volna megismertetni az élet örömeivel a fiút. Ginnynek tetszett az ötlet.

Beszélgettek még egy darabig Andrew maine-i és Ginny kaliforniai nyarairól, és közben megitták a bort. Kedves, megnyugtató, családias este volt. Ginny hálásan megköszönte a finom vacsorát. Mielőtt elment volna, Andrew megígérte, hogy felhívja, és akkor megbeszéljük a hajókirándulást.

Másnap telefonált Ellen Warberg az SOS/HR-től, és azt mondta, van egy indiai állomáshely, és a szervezet azt fontolgatja, hogy Ginnyt küldi ki oda. Egy otthonról volt szó szexrabszolganak használt fiatal lányok számára, akiket a jogvédők megszöktettek, vagy egyenként vásárolták vissza őket. Több mint száz lány élt a táborban. Ginny érdekesnek találta a feladatot, de egyelőre rengeteg dolga volt itthon.

– Mikor kellene indulnom? – érdeklődött aggodalmasan.

– A táborvezetőnknek szeptember tizedikén kell visszaérkeznie az Államokba, ezért úgy gondolom, legkésőbb szeptember ötödikén kell odamenned, hogy eligazíthasson a távozása előtt. Legalább nem veszélyes hely, és a változatosság kedvéért senki sem fog lövöldözni rád.

De hiszen Blue-nak épp aznap kezdődik a tanév a LaGuardiában! És az már csak három hét! Ginny nem akarta, hogy a gyerekek a szállóról kelljen indulnia az évnnyitóra egy ennyire izgalmas, új iskolában. Ott akart lenni mellette, de nem tudta, hogy a felettese az SOS-nél megértené-e. Ellennek nem voltak gyerekei, sosem volt férjné, a gyermekek jogainak védelmét sokkal inkább politikusi szemmel és nagyobb összefüggésekben nézte, mint egy kamasz fiú szemszögéből az évnnyitó napján. Ginny gondolatai szélesebben kergették egymást.

– Még sohasem tettem ilyet – mondta aztán –, de most komolyan nem tudok elutazni ebben az időpontban. Nagyon összejöttek a dolgok. – A vádesküdtszékre gondolt, amely talán rögtön a tárgyalás után vád alá helyezi Teddy atyát, Blue új iskolájára, a nyomozásra a további áldozatok után. Elképzelhetetlen, hogy Indiába menjen most, amikor Blue

mellett kell lennie, hogy támogassa. Most, amikor elkezdi egy új iskolát, ráadásul a levegőben lóg egy büntetőper.

– Meglátásod szerint mikor tudnál menni? – kérdezte feszülten Ellen. Sürgősen találnia kellett valakit a kiküldetésre, ugyanakkor egy pillanatra sem feledkezett meg róla, hogy Ginny több mint három éve zokszó nélkül vállalkozott a legrémesebb feladatokra is. Megérdemli, hogy most kihagyhasson egyet.

– Ideális esetben itthon kellene töltenem az egész szeptembert, ha ez megoldható. Október elseje után megyek bárhova, ahova akarjátok. – Így lenne másfél hónapja, s ez talán elég lesz, hogy mindent rendbe szedjen és beindítson. Blue is megszokja az új környezetet. Utána Ginny nyugodt lelkiismerettel távozhat, és végezheti a munkáját.

– Szerintem menni fog. Indiába küldök valaki mást, már van is ötletem. Nálad tapasztalatlanabb, de lelkes és rátermett. Téged majd októberben küldünk el valahova, Ginny, egyelőre nem tudok helyet mondani. Ha október elsején utazol, karácsony táján vagy közvetlenül utána hozunk vissza, vagyis három hónapig leszel a terepen. – Beszéd közben már tervezgetett is. Ginny szíve elszorult. Most, hogy Blue gyámja lesz, felelősséggel tartozik a fiúnak. Ez borzasztó ütés lesz a gyerekeknek, ha őt „közvetlenül karácsony után” hozzák vissza. Nem akarja, hogy Blue-nak egy gyerekotthonban kelljen töltenie a karácsonyt, miközben ő a világ másik végén karácsonyozik egy menekülttáborban, ahonnan még csak el sem érheti a gyereket! Az életük percről percre bonyolultabb, főleg miután amúgy istenigazából beindult a pereskedésük az egyház ellen. – Igen, ez jó lesz így! – vidult fel Ellen. – Használd ki az itthoni idődet! – Ő azt képzelte, hogy Ginny lazít, moziba, múzeumokba jár. Fogalma sem volt róla, hogy munkatársuk majdnem nyolc hónapja a szárnyai alá vett egy hajléktalan kamaszt.

Ginny még akkor is ezen rágódott, amikor Andrew felhívta, és közölte vele, hogy a következő héten ül össze a vádasküldtszék, és Ginny számíton rá, hogy beidézhetik meghallgatásra. Chicagóból jelentkezett egy újabb áldozat, egy másik ministráns. Andrew el tudta képzelni, mit szólhatott ehhez Cavaretti. Az ő szempontjukból jól alakultak a dolgok, az egyházból nem. Andrew-nak feltűnt, hogy Ginny szórakozott. Szinte nem is

reagált rá, hogy a Szent Anna-plébánián előkerült Teddy atya újabb áldozata.

– Valami baj van? – kérdezte. Az asszony általában sokkal lelkesebben fogadta ügyük fejleményeit, de Ginny úgy beszélt, mint aki rettenetesen elfoglalt.

– Most beszéltem az irodámmal. Pár hétre ki akartak küldeni Indiába, de ez alkalmatlan idő rá, hogy itthagyjam Blue-t. Beleegyeztek, hogy a szeptembert itthon töltsem, azzal a feltétellel, hogy október elsején távozom. Viszont valószínűleg nem érek vissza karácsonyra. Kompromisszumot kötöttünk, de hogy mindig homoknak kell kerülnie a gépezetbe!

Andrew ki nem mondta volna, de sosem értette, hogyan fog szonglörködni az asszony a jószolgálati munkájával és Blue-val, pláne ha az év háromnegyed részét külföldön tölti. Mellesleg Ginny is kezdte belátni ennek a nehézségét, és ez nagyon idegesítette. A munkája fontos. Csakhogy Blue is fontos. És Blue-nak szüksége van rá.

– Mennyivel könnyebb dolgom volt magányosan.

– Ezért maradtam én szingli – nevetett Andrew, aki enyhíteni próbálta az asszonyt kínzó feszültséget –, így ha kedvem támad, már indulhatok is Indiába vagy Afganisztánba. – Fogalma sem volt róla, Blue-val vagy Blue nélkül, mitől bírja ez az asszony ezt a munkát ilyen hosszú ideje. Időnként csodálatra méltó volt, amit csinált, mondhatni, egy szent önfeláldozásával, máskor meg esztelen vakmerőségnek tűnt, hogy mennyire nem törődik a veszéllyel és a kényelmetlenségekkel. Legalábbis mostanáig.

– Tegye hozzá a listához Szíriát. Na, mindegy, majdcsak lesz valahogy, meglátjuk, hova akarnak küldeni. Most legalább itthon lehetek.

– Az jó lenne, legalább a vádemelésig. Most fektetjük le az alapokat a polgári perhez. – Andrew még nem nyújtotta be az ügyiratot iktatásra, mert még sok munka volt vele. – Nem tudhatja, mi kerül be a sajtóba, vagy milyen keményen vág vissza az egyház. Egy-két bombára számíthatunk. – Megígérte, hogy Blue nevét nem hozzák nyilvánosságra, mert kiskorú, de senki sem jósolhatta meg, mit hordanak majd össze Ginnyről vagy a szerepéről az ügyben.

Minél több terhelő bizonyíték gyűlt össze, annál jobban aggódott Andrew, hogy ellenfelük nem fog „korrektül” játszani. Mindenképpen azt tartotta volna a legjobbnak, ha az asszony itthon marad a per idejére, és támogatja Blue-t, viszont el tudta képzelni, micsoda nyomást jelent az a munka, amelyhez az év nagyobb részét külföldön kell töltenie, gyakran elvágva a világtól. Ginny élete úgy volt megszervezve, hogy abban nem fért el egy kamasz fiú, sem semmiféle kötődés, és ez eddig tökéletesen meg is felelt az asszonynak.

– Mit gondol, hogy fogja ezt megoldani hosszabb távon? – kérdezte. Ezen már Ginny is sokat tépelődött. Ha Blue nála marad, lehet, hogy nehéz döntéseket kell hoznia.

– Egyelőre nem foglalkozhatom ezzel – felelte óvatosan. – Most megpróbálom túlélni a szeptembert meg a következő kiküldetésemet, és aztán majd kitalálok valamit. Az utóbbi pár évben annyi volt a dolgom, hogy tartsam a tálat a véres rongyoknak a műtősátorban, és közben ne ájuljak el, időnként hegyet mászjak, és igyekezzek elkerülni az orvlövészeket. Senki sem várt rám itthon, többnyire senkit sem érdekelt, merre járok, kivéve nagy néha a nővéremet, de neki megvan a saját családja és élete. És egyszer csak a nyakamba szakadt ez az egész. Erre nem számítottam. – Mindannak, ami kialakulóban volt, még a halvány lehetősége sem fordult meg a fejében, amikor nyolc hónapja, karácsonykor megengedte Blue-nak, hogy pár napot elaludjon a díványán.

– Gondolom, az élet már csak ilyen. Mikor azt hiszi, hogy mindent tökéletesen felépített vagy elrendezett, valaki tüsszent, vagy Isten ráfúj, és összeomlik az építmény. – Vele is valami ilyesmi történt majdnem négy éve, amikor ő, Mark és Chris eljöttek arról a partiról december huszonharmadikán; utána felépített magának egy másik életet, amely végre megfelelt neki, erre ismét itt van a romok között, ismét át kell szerveznie mindent. Bár Blue eddig nagyon jó problémának bizonyult. És majdcsak kitalál valamit. Egyelőre nem akart lemondani semmiről, sem a munkájáról, amit szeretett, sem Blue-ról. Most, hogy ő lett a gyám, még fontosabb volt számára Blue. Neki a gyámság sokkal többet jelentett egy papírnál.

– Szóljon, ha olyasmi adódik, amiben segíthetek. Ha akarja,

rajta tartom a szememet, amíg maga külföldön van, és meglátogathatom az otthonban. – Természetesen tudták, hogy Blue-nak ennél sokkal többre van szüksége. Családi életre, amit nélkülöznie kellett, amíg meg nem ismerte Ginnyt. Az asszony pedig tudta, hogy szülőnek lenni nem részidős munka. – Most jut eszembe, ezen a hétvégén nem kell dolgoznom – mondta hirtelen Andrew. – Vasárnap elvihetem vitorlázni mindkettőjüket. – Ginny ezt remek ötletnek találta. Aztán az jutott az eszébe, hogy nem lesz-e Blue tengeribeteg. Valószínűleg még sohasem volt alkalma kipróbálni.

A vacsoránál szólt a fiúnak Andrew meghívásáról. Blue lelkesedett érte. Szombaton tehát Yankees-mecss, és utána vasárnap vitorlázás! Egy darabig erről beszélgettek, azután Ginny elmondta, hogy kitézték a vádesküdszéki meghallgatás időpontját, ő pedig beszélt az irodával, és még hat hétig itthon marad. Blue ettől még jobban felvidult. Annyira boldog volt, hogy Ginnynek elszorult a szíve.

– Féltém, hogy nem leszel itt, amikor elkezdem az iskolát – szólt halkán a gyerek.

– Én is féltém. Nem akartalak korábban itthagyni – felelte ugyanolyan halkán Ginny, mert elvette a hangját a felelősség súlya.

– Bárcsak ne küldenének mindig olyan messzire – mondta csüggedten a fiú. – Annyira hiányzol, amikor elmész – vallotta be. Az asszony bólintott.

– Te is hiányzol nekem. Talán elintézhetem, hogy rövidebb kiküldetéseket kapjak. – De tudta, hogy az ő munkája más természetű. Többek között az szólt mellette az SOS-nél, hogy abszolút független volt mostanáig. Váratlan büntudat rohanta meg attól, hogy hónapokra be akarja dugni Blue-t az otthonba. Életének színtere nagyon gyorsan változott.

A Yankees éppen Blue születésnapján játszott. Ez az este Ginnyvel és Andrew-val a fiú életének egyik fénypontja volt. Andrew eljött értük a Range Roverrel, amelyet a hétvégeken használt. Blue feltette a Yankees-sapkáját, és izgatottan karattyolt egészen a stadionig.

Andrew egész sor meglepetést tervezett ki az ünnepelt

számára. A mérkőzés előtt levitte a pályára a kispadhoz, bemutatta újabb sztárjátékosoknak, akik boldog születésnapot kívántak a fiúnak, és aláírtak neki két újabb labdát. Blue, amikor visszamentek a helyükre, átadta a labdákat Ginnynek, hogy tegye a táskájába, és úgy vigyázzon rájuk, mint a szeme fényére. Andrew mindenkinek vásárolt hot dogot, és közvetlenül a játék kezdete előtt váratlanul azt írták ki fénybetűkkel az eredményjelző táblára: „Boldog születésnapot, Blue!” Ginny majdnem felsikított, amikor meglátta, Blue nagyot kurjantott boldogságában, és attól kezdve egyfolytában vigyorgott. A két felnőtt összenézett a gyerek feje fölött. Aztán mindhárman leültek.

A mérkőzés bővelkedett izgalmakban. Egy darabig döntetlen volt, amíg a Yankees át nem vette a vezetést a tizenkettedik helycserénél. Blue ugrált, miközben a győztes körbefutotta a pályát. És Blue nevét még egyszer kiírták a táblára, mielőtt hazamentek volna! Ilyen születésnapról álmodik minden fiú. Ginny is jól szórakozott. Andrew hazakísérte őket, és feljött hozzájuk, hogy megkóstolhassa a születésnapi tortát, amit Ginny mindedig rejtegetett.

– Nekem még sohasem volt ilyen születésnapom – mondta komolyan a fiú, miután elfújta a gyertyákat. – Ti vagytok az én legjobb barátaim. – Eszébe jutott a két autogramos labda, kivette Ginny táskájából, és nagy büszkén feltette őket a szobájában a polcra a többiek mellé, amelyeket a legutóbb szerzett Andrew-val.

– Csodálatos születésnappal ajándékozta meg – mondta Ginny, s közben átnyújtott Andrew-nak egy szelet tortát. A konyhaasztalnál ültek, ami olyan kicsi volt, hogy alig fértek el mellette hárman.

– Jólesik, hogy képes vagyok örömet szerezni neki – mosolygott csendesen Andrew. – Ekkor Blue visszajött a konyhába, és nekiült a tortájának. Tökéletes este volt.

– Még sosem volt születésnapi tortám – mélázott a második szelet után. A felnőttek megdöbbenek. Most értették meg igazán, hogy milyen élete volt ennek a gyereknek. Egy világ választotta el Andrew és Ginny tapasztalataitól, akik stabil családban, konzervatív otthonban nevelkedtek.

Andrew elmesélte, hogy van két bátyja, akik gyerekkorában ugyancsak megnehezítették az életét. Az egyik jogász Bostonban, egy ügyvédi irodánál, a másik egyetemi professzor Vermontban. Mind a kettő bolondnak nézte, amikor bejelentette, hogy pap lesz.

– Van egy unokaöcsém, annyi idős, mint te – mondta mosolyogva Blue-nak. – Futballozni akar a középiskolában, amitől az anyja a haját tépi. – Ginnyre mosolygott, és az asszony arra gondolt, hogy mindkettejüknek vannak unokaöccsei, unokahúgai, csak saját gyerekeik nincsenek. Miután megették a tortát, átmentek a nappaliba, ahol Andrew megnézte Chris és Mark képeit.

– Gyönyörű kisfiú volt – mondta szelíden Ginnynek, aki csak bólintott, mert nem bírt szólni egy percig. Időnként még mindig nagyon fájtt erre gondolnia. Andrew látta rajta, úgyhogy inkább Blue-val kezdett beszélgetni a meccsről. Egyetértettek abban, hogy a Yankees fantasztikusan szerepelt, és Andrew megígérte a

fiúnak, hogy elviszi a World Seriesre, ha a Yankees is játszik. ^[2] Ginny ekkor döbbsent rá, hogy ő akkorra már nem lesz az Államokban. Váratlanul belehasított a fájdalom, amiért kimarad dolgokból, amelyek fontosak Blue-nak. De hát munkája volt, és úgy érezte, kötelessége elvégezni.

Andrew a távozása előtt még egyszer boldog születésnapot kívánt Blue-nak, és emlékeztette őket, hogy reggel találkozhatnak Chelsea Piersnél.

Újabb emlékezetes nap várt Blue-ra, amikor Andrew-tól megtanulhatta, hogyan kell vitorlázni a szép kis hajón. Régi, fából készült darab volt, amelyet Andrew a saját kezével újított fel. Ginny segített kezelni a köteleket, amikor kifutottak a kikötőből a gyönyörűsége, derűs augusztusi napon, a tökéletes, enyhe szélben. Blue gyorsan tanult. Egy darabig repültek a széllel, aztán bekanyarodtak egy apró kikötőbe. Andrew lehorgonyozta a vitorlást, megebédeltek, majd kifeküdtek a fedélzetre a napsütésben. Ideális hajócska volt hármuknak.

– Általában egyedül viszem ki – mondta Andrew az asszonynak, miközben Blue-t figyelték az orrban. Ginny ránézett, és az a sejtelme támadt, hogy Andrew magányos, ahogy

a tengert járó emberek gyakran azok. – Kellemes, hogy mások is vannak a fedélzeten – mosolygott a férfi. – Tavaly nyáron Maine-be mentem föl vele. A családomnak még mindig van ott egy háza. Igyekszem minden évben ott tölteni egy-két hetet a fivéremei gyerekeivel. Én vagyok a fura nagybácsi, aki valaha pap volt. – Mosolyogva mondta, észrevehetően nem bánta, hogy különbözik, vagy hogy egyedül van. Ginny is ugyanígy volt vele, amíg nem találkozott Blue-val.

– Azt hiszem, én is kezdek fura különnc lenni – vigyorgott Ginny. – Legalábbis a nővérem ezt gondolja rólam. Már nem tudom, mi a normális. – Valamikor a házasság és az anyaság volt az. Most az a normális, hogy bolyong a világban, mint egy bujdosó lélek, és menekülttáborokban él. Andrew meg azt tartotta normálisnak, hogy kisfiúkon segít, akiket papok molesztáltak. Számukra az az élet lett a normális, amit ők éltek, s ami szöges ellentéte volt egykori álmaiknak és terveiknek. Időnként pedig boldogan elfogadták és élvezték azt a pár, ajándékba kapott szép napot, amilyen ez a mostani is volt ezen a hajón.

Andrew estére kész tengerészt faragott Blue-ból. Majdnem Chelsea Piersig vitorlát használt, azután bekapcsolta a motort, hogy beálljon a mólóhoz. Ginny és Blue segített kikötni a vitorlást, Blue felmosta a fedélzetet, és mindhárman egyetértettek abban, hogy szenzációsan sikerült a nap. Lazítottak, dumáltak, és miközben Andrew hazavitte őket autóval, Ginny és Blue nem győztek hálálkodni. Ginny hívta, hogy ugorjon fel hozzájuk, harapjon valamit, de a férfi elhárította az invitálást, arra hivatkozva, hogy dolgoznia kell. Ginny megérezte, hogy Andrew számára a munka az az eszköz, amellyel kellő távolságban tartja magától a világot. A munkában ugyanúgy elrejtőzhetett, mint valamikor a papi hivatásban.

– Bár lenne egy hajónk! – mondta álmatagon Blue, miközben fölfelé mentek a lifttel. Ginny felkacagott.

– Ne urizálj, Blue Williams! – ugratta. A gyerek vigyorgott.

– Egy nap úgylis sok pénzt fogok keresni, mert híres zeneszerző leszek, és akkor veszek neked egy hajót! – fogadkozott, miközben belépett Ginny mögött a lakásba. Az asszony megfordult, ránézett, és azt gondolta: „Miért is ne?” A

lehetőségek határtalanok. Blue számára most már semmi sem lehetetlen.

Tizenhetedik fejezet

Blue cseppet sem lelkesedett, hogy pszichológushoz kell mennie, de beleegyezett, mert tudta, hogy a vizsgálat fontos az ügyük miatt. A terapeuta kellemes meglepetést okozott mindkettőjüknek, amikor találkoztak vele hétfőn, a hajókirándulás másnapján. Sasha Halovichnak hívták, rendkívül okos, pici, tőpörödött asszony volt, olyan öreg, hogy bizvást lehetett volna Ginny nagyanyja. Két órán át beszélgetett Blue-val zárt ajtók mögött, azután a fiú engedélyével kijött, hogy beszámoljon róla Ginnynek.

Biztos benne, mondta, hogy csak az történt, amit a gyerek elmondott; persze az is éppen elég rossz és megrázó, de a terapeuta úgy látta, hogy a fiú a történeteket jól kezeli, amiben persze óriási érdeme van Ginnynek. Kiegyensúlyozott, egészséges fiúként jellemezte Blue-t, akinek nehéz élet jutott, de feltűnő szívóssággal vészelte át. Szükségtelennek találta a hipnózist, azt mondta, hogy jelentést fog írni, és hajlandó tanúskodni a bíróságon. Viszont úgy vélte, nem ártana, ha alkalmanként egy-egy terápiás beszélgetéssel segítené át a gyereket az elkövetkező hónapokon. Ginny egyetértett.

Ginny hozzájárulása alapján a pszichológus beszélt Andrew O’Connorral is, ami után Andrew másnap felhívta Ginnyt.

– Úgy látom, Blue tökéletesen rendben van, hála magának! – Ginny szerényen tiltakozott ellene, hogy ennyire feldicsérjék.

– Hála saját magának, és némi baráti segítségnek – igazította ki Andrew-t. – Nagyszerű kölyök. Feltétlenül bízom benne, és száz százaléig hiszek neki.

– Épp erre van szükség. Ha több ilyen szülő lenne, mint maga, a világ is jobb hely lenne.

– Én csak annyit akarok, hogy Blue-nak csodálatos élete legyen – mondta határozottan Ginny –, és hiszem, hogy így lesz. – Ahogy ez az asszony bejuttatta a fiút a LaGuardiába, az egymagában is kész csoda, gondolta Andrew. Az a típus, aki megváltoztatja mások életét, nemcsak Szíria és Afganisztán menekülttáborában, de a saját otthonában is, nap mint nap.

Bizonyítja ezt a per is, amelyben Andrew képviseli őket. Sasha Halovich is le volt nyugózva. Azt mondta Andrew-nak, hogy Blue kitűnően alkalmazkodik az új életéhez, még a stresszben is, amit a közeledő tárgyalás jelent. Ennek a fiúnak éppen Ginnyre volt szüksége, jelentette ki dr. Halovich. Kész csoda, hogy megtalálták egymást. Andrew egyetértett. Miután megbeszélést a pszichológust, Ginny ismételtén köszönetet mondott a Yankees-mérkőzésért és a mesés napért a hajón.

A következő nagy lépés az volt, amikor a rendőrség benyújtotta a vádesküldtszéknek a hatalmas nyomozati anyagot: a beszélgetéseket, amelyeket más áldozatokkal, családtagjaikkal és szemtanúkkal folytattak. Az utóbbiak, ha a nyomozók megnoszogatták egy kicsit az emlékezetüket, rögtön előálltak addig nem tudatosult, gyanús észlelésekkel. Voltak vallomások felháborodott szülőktől és lelkiileg sérült gyerekektől. „Teddy atya” analízis közösült az idősebb gyerekekkel, akik a ministránsai voltak, és orális szexre kényszerítette a kisebbeket, úgy, ahogyan Blue-val tette. Többtucatnyi gyereket fogdosott, és mindig őket hibáztatta, amiért kísértésbe hozták, börtönnel fenyegetőzött, ha elárulnák, sőt, bántalmazta is azokat, akik elmesélték valakinek. Az áldozatoknak így a titkolózás mellett még a bűntudat terhét is hurcolniuk kellett.

Szívfacsaró olvasmány volt ez a jelentés. Mire a vádesküldtszék elé jutott, tizenegy áldozat került elő New Yorkban és hat Chicagóban. A New York-i rendőrség értesítette a chicagóit, akik ugyancsak nyomoztak. Andrew és Jane Sanders biztosra vette, hogy a jövőben még több áldozat jelentkezik.

Ám az egyházközségek cseppet sem szánták az áldozatokat szenvedéseikért; épp ellenkezőleg, mérhetetlenül fel voltak háborodva, továbbra is a kedvenc plébánosuknak hittek, és makacsul hajtogatták, hogy a fiúk hazudnak. Andrew sosem értette, hogyan tarthatnak ki emberek a nyilvánvaló bizonyítékok ellenére is a bűnelkövetők mellett. Ők egyre csak vakon imádták Teddy atyát, és rendíthetetlenül hittek az egyház tisztaságában. Megfeledkeztek róla, hogy mint minden intézmény, az egyház is csak emberekből áll, és mindenütt, minden szakmában vannak pszichopáták. Ted Graham közéjük

tartozott.

A második legsúlyosabb bűn ebben az ügyben az volt, ahogy az érsekség falazott a plébánosnak. Most már kétség sem fért hozzá, noha még bizonyítani kellett. Ekkor jelentkezett a New York-i Szent Ferenc-plébániáról két fiatal pap, hogy ők tudták, láttak dolgokat, amelyek egy cseppet sem tetszettek nekik, jelentették is Ted Grahamet egy monsignornak az érsekségen, de semmi sem történt. Sőt, amikor másodszor is jelentést tettek, megrovást kaptak.

Mindazonáltal hat hét múlva Ted Grahamet áthelyezték Chicagóba, hogy ott csináljon, amit akar. Az egyik fiatal pap már ki is lépett emiatt az egyházból, a másik egyelőre habozott, de azt mondta az őt kihallgató Jane Sandersnek, hogy szinte bizonyosan lemond a hivatásáról, mert tökéletesen kiábrándult az egyházból. Egész életében pap szeretett volna lenni, de már nem. Elmondta, hogy a nagyanyjának a szíve szakad meg miatta, és borzasztóan csalódott. A nagymama még az óhazából jött, és a fiai közül ketten is papok voltak.

Hihetetlen, milyen messzire terjedtek Ted Graham aljasságának vízgyűrűi. Talán sosem gyógyuló lelki sebeket ütött gyerekeken, súlyos testi sértéseket okozott azoknak, akiknek egészen fiatalon kellett elszenvedniük az erőszakot, szülőket tett tönkre, házasságokat dúlt fel, megrendítette lelkésztársainak hitét, és veszélybe sodorta feletteseit, akik védelmezni próbálták, és most felelniük kell érte. Az érsekségről egy fiatal monsignor beszélt vele, mielőtt áthelyezték Chicagóba, és megkérdezte, igazak-e a feltételezések és a gyanúsítások. Teddy atya mindent tagadott, hosszas, ám hihető magyarázatban fejtette ki, hogy miért irigylik őt az emberek, és magát állította be ártatlan áldozatnak. A monsignor, akinek hazudott, most komoly bajba került a chicagói áthelyezés miatt. Ez a fiatalember naiv volt, de a felettesei tudták, mit tesznek, amikor eltussolták a történeteket, és földrajzilag próbálták megoldani az ügyet, rászabadítva az atyát az újabb ártatlanokra. Tragédia volt ez minden érintettnek, még Ted Grahamnek is, bár ő ezt is tagadta, és azt hangoztatta, hogy ő az egyház vértanúja.

A vádesküldtség megszavazta, hogy Teddy atya bűnös. Ebben csakúgy nem kételkedett senki, mint egyházi feletteseinek

bűnösségében, akik leplezték a gatzetteit.

Pár nappal a vádesküldtszéki szavazás után Ted Graham atyát vádemelési javaslattal kiadták a New York-i igazságszolgáltatásnak. A chicagói bíróságon későbbre tűzték ki a tárgyalást. Chicagóból két seriffhelyettes hozta át repülőgéppel New Yorkba. Ügyvédje és két pap kíséretében jelent meg a New York-i Legfelső Bíróságon, és ártatlannak vallotta magát a kiskorúak terhére elkövetett tizenegyrendbeli szexuális bántalmazásban, többek között anális és orális erőszakos közösülésben, valamint a bizalommal való visszaélésben. Mosolyogva lépett be a tárgyalóterembe, és udvariasan válaszolgatott a bírónak. Egymillió dolláros óvadékkal vizsgálati fogságban maradt, és nyájasan diskurált a két rendőrrel, akik elvezették. Tökéletesen nyugodtnak látszott, nem mutatott sem bűntudatot, sem félelmet.

GINNY nem volt jelen ezen a kihallgatáson, de Andrew igen, és jól megfigyelt mindent, hogy beszámolhasson róla az asszonynak. Ginny émelgett Graham alakításától. Mindvégig következetesen játszotta a jó arc és a keresztény vértanú szerepét.

– Most mi lesz? – kérdezte Andrew-tól a telefonban. – Sitten marad a tárgyalásig?

– Nem valószínű – felelte cinikusan Andrew. – Az egyház simán kifizeti az óvadékot egy-két nap múlva, amikor már nem kelt akkora közfigyelmet. Az ügyvédje kérelmezte Graham szabadlábba helyezését a saját felelősségére, azzal érvelve, hogy nem áll fenn a szökés veszélye, de a bíró elutasította. Százezer dollárt kell fizetniük készpénzben, a többbit kötelezvényben, hogy kiengedjék. Az egyház ért ehhez. Ki fogják hozni. Majd ugyanezt végigcsinálják Chicagóban, az ottani tárgyaláson.

Események hihetetlen láncolata vezetett idáig: Blue-nak volt bátorsága beszélni; Ginny hitt neki; a megfelelő hivatalokhoz fordultak; és végül Andrew vállalta az ügyüket. Ez persze csak a nyitány volt. Hónapokig tartó nyomozás, gondos előkészületek álltak még előttük. Az igazi perre körülbelül egy év múlva kerülhet csak sor, feltéve, ha Graham nem vallja bűnösnek magát korábban, megspórolva az államnak a perköltségeket. Utána hátravan még az illinois-i tárgyalás. Csak ahhoz az egyhez

nem fért kétség, hogy Graham börtönbe kerül, oda, ahol Blue, Ginny és Andrew szerint volt a helye.

Mivel az egész életüket kitöltötte a készülő per, Ginnynek nem sikerült megszerveznie a vakációt, de azért egy napra kirándultak a Long Island-i tengerpartra, és újabb hangversenyre mentek a parkban. Blue láthatta élete első musicaljét a Broadwayn, mert Andrew meghívta őket. Az *Operaház fantomja* volt, és nagyon tetszett a fiúnak. A munka ünnepének hétvégéjén pedig megint vitorláztak.

Lassan kezdtek elsimulni a hullámok. Blue-nak a munka ünnepét követő héten elkezdődött az iskola. Ginny, ahogy ígérte, a bejáratig kísérte az Amsterdam Avenue-n, de nem ment be vele. Blue most már komoly ember volt, elsős a középiskolában, remélhetőleg egy zenei karrier startkövével. Erről Ginnynek Chris első óvodai napjára kellett gondolnia, és visszafelé végigsírta az utat a földalattin. Fontolgatta, hogy felhívja Andrew-t, de nem akart nyavalyogni, azonkívül tudta, hogy a férfinak rengeteg a dolga. Blue mindenesetre nagyon erős kapocs lett közöttük.

Különös érzés volt visszatérni a lakásba, miután elbúcsúzott Blue-tól az iskolánál. Délelőtt, többhetes kihagyás után először, felhívta Becky, és Ginny eldicsekedett neki, hogy Blue aznap kezdte el az iskolát.

– Döbbenetes, hogy mi mindent tettél meg érte – mondta Becky, akinek a hangjában ezúttal több volt a csodálat, és kevesebb a gáncs. Az ő gyerekeinek az előző héten volt az évnyitójuk. Nagyon kellemes élmény volt, hogy ismét van magára egy kis ideje. Hosszú volt a nyár az otthon nyüzsgő három kölyök és a haldokló apa mellett. Ginny megemléltette, hogy Ted Grahamet hivatalosan is vád alá helyezték, és az ismert áldozatok száma, Blue-t is beleértve, immár eléri a tizenhetet. Becky le volt sújtva. – Nagyon nehéz elhinni ilyet egy papról, habár olvastam róla az újságokban. Mit gondolsz, bűnösnek vallja majd magát?

Váratlanul jóval nagyobb érdeklődést mutatott az ügy iránt, pedig korábban nem hitt se Blue-nak, se a testvérének. De mivel most már mások is vádakot hangoztattak ellene, egyszerre hitelesebb lett a dolog. Azt mégsem gondolhatta, hogy előáll

tizenhét ember, köztük felnőtt férfiak is, a legelső áldozatok, és gyakorlatilag ugyanazt hazudják. A nővérek beszélgettek még néhány percig, mielőtt mindkettőjüket elszólította a munka.

Azon a héten Kevin Callaghan is felhívta Ginnyt. Olvasta, hogy New Yorkban vádat emeltek Ted Graham ellen szexuális bántalmazásért, és az a gyanúja támadt, hogy Ginny e miatt ez ember miatt kért tőle tanácsot több hónapja.

– Ez a fickó ugyanaz? – kérdezte kíváncsian.

– Ugyanaz bizony. Eddig tizenhat áldozat jelentkezett, de lesz az még több is, mire az ügy véget ér.

– Hogy van Blue? – Kevin csodálta Ginnyt, amiért ilyen vitézül harcol Blue-ért, és már akkor is hitt a fiúban, amikor mindenki más hazugnak tartotta.

– Csuda jól! – felelte büszkén Ginny. Blue az öröm kiapadhatatlan forrását jelentette számára. Eldicsekedett Kevinnek, hogy a fiú most kezdte meg a tanulmányait egy zenei szakközépiskolában. Decemberben lesz az első hangversenye. Ginny örült, hogy Blue-nak lehet egy békés éve, mielőtt elkezdődik Teddy atya pere. A fiúnak időre van szüksége a gyógyuláshoz.

– Hát veled mi van? Mikor méysz világgá ismét? – kérdezte Kevin.

– Októberben – válaszolta az asszony büntudatosan. – Akkor van a következő kiküldetésem. – Kevin le volt nyűgözve az önzetlenségtől, csak azt sajnálta, hogy Ginnynek nincs több ideje a régi barátokra, kapcsolatokra, a szerelemre, de tényleg nem bírta volna beszuszakolni az életébe őket a jószolgálati munka mellé, pláne most, hogy itt a per és Blue. Ginnynek minden perce be volt táblázva, de azért megígérte, hogy felhívja Kevint, mielőtt elutazna.

A szeptember hátralevő része eseménytelen békességben telt. Blue beilleszkedett az iskolába, Ginny vezette a háztartást, olvasta a külügyminisztériumi jelentéseket, és mindennap várta, hogy értesítsék az új kiküldetéséről. Egyszer náluk vacsorázott Andrew, akinek Blue lelkesedve számolt be az iskoláról, és megmutatta kiváló minőségű házi feladatait. Andrew le volt nyűgözve. Blue zenét szerzett, és imádta az új iskoláját, ahol valósággal kivirult.

Vacsora után Blue bevonult a szobájába tévézni, Ginny és Andrew beszélgettek. Az utóbbi napokban alig volt idejük szót váltani. Andrew nyakig ült a munkában. Elmondta, hogy szeptemberben újabb fontos megbeszélés lesz az érsekségen Blue lehetséges kárpótlásáról, amivel el lehetne kerülni a polgári pert. Mert ha a polgári perre adják meg a kárpótlást, azzal elismerik Ted Graham bűnösségét. A monsignorok, püspökök és érsekek kezdték felfogni, hogy nincs kiút a Ted Graham-ügyből, és szerették volna kipuhatólni, meddig megy el Andrew. Eddig még semmit sem ismertek be, ez volt az első lépésük, ami arra utalt, hogy szeretnének megegyezni, most, hogy már a többi áldozattal is tárgyalniuk kellett.

– Szerintem ott kellene lennie – mondta Andrew. Az asszony riadtan nézett rá.

– Nem lehet... El kell utaznom. Még nem tudom, hova, de megígértem, hogy október elsején indulok. Hogy lehetnék ott a megbeszélésen?

– Fogalmam sincs, és ha nem tud jönni, akkor nem tud. – Andrew csalódott volt, de megértő. – Sokkal hatásosabb lenne, ha beszélhetne Blue nevében. A maga tanúskodása nagyobb súllyal esik a latba, mint egy vér szerinti szülőé, mert csak nemrég lépett be a fiú életébe, így képes bizonyos fokú tárgyilagosságra. Ha semmiképpen sem lehet ott, majd én elintézem, de úgy gondolom, hogy a legkisebb esélyt is meg kellene ragadnia. – Még sohasem sürgette Ginnyt így, és most is fontos dologban kérte, de az asszony már csakugyan nem halogathatta tovább az indulását. Elvégre kötelességei voltak a munkáltatójával szemben is.

Éjszaka a rosszulléttel küszködve, álmatlanul feküdt az ágyában, és az októberi tárgyaláson töprengett. Andrew azt akarja, hogy legyen ott. Csak azt nem tudja, hogyan tehetné.

Két nappal később felhívta Ellen, és elújságolta, hogy az SOS/HR döntött. Indiába küldenék, de egy másik részébe, ahol a körülmények kissé nehezebbek. Egy nagy menekültábrorról lenne szó, a délkelet-indiai Tamil Naduban. Tíz nap múlva kellene indulnia, október elején, úgy, ahogy megígérte szeptemberben.

Ginny másra sem bírt gondolni három gyötrelmes napon át,

és végül bement az irodába, hogy személyesen beszéljen Ellennel. Mostanában mindig volt valami, és mindig Blue miatt, de akkor sem bánta meg, hogy beengedte az életébe. Nem tudta, mit tegyen, de úgy érezte, nem mehet el, amíg le nem zajlott az októberi megbeszélés az érsekségen. Nem akart ártani Blue ügyének, márpedig Andrew-nak az volt a véleménye, hogy ezt teszi, ha nem lesz ott. Felhívta a férfit, hogy újból megvitassák a kérdést. Andrew nem köntörfalazott, megmondta, hogy szükség van a jelenlétére, amennyiben megoldható.

Sóhajtvá ült le Ellen Warberggel szemközt.

– Nyúzottnak látszol – jegyezte meg Ellen, és átnyújtotta a vastag aktát, amelyet Ginnynek el kellett olvasnia az elutazása előtt.

– Hihetetlen, mennyi stresszel jár az itthonlét. Jóval egyszerűbb csak a hasmenés és az orvlövészek miatt aggódni.

Ellen fölnevetett; időnként ő is ezt gondolta. Maga is terepmunkás volt éveken át, és máig hiányzott neki. Mivel azonban az egészsége megszenvedte a tábori étellel járó örökös nyavalyákat és a gyatra orvosi ellátást, végül lemondott a terepről, és belenyugodott, hogy az irodában marad, de úgy látta, hogy Ginnyt még évek választják el ettől a döntéstől.

– Izgulsz az utazástól? – kérdezte szívélyes mosollyal. Ginny majdnem elsírta magát. Nem izgult ő, csak kínpadon volt a vívódástól. Ugyanakkor a szíve mélyén tudta, hogy nincs választása: Blue-val kell maradnia. A gyerek sosem mondta, de Ginny tudta, milyen sokat jelentene ez neki. Talán meg kell hoznia ezt az áldozatot.

– Azt sem tudom, hol kezdjem, Ellen, de azt hiszem, itthon kell maradnom ennek az évnek a végéig. Nem akarom elcseszni a munkámat, és szeretem, amit csinálok, de úgy alakult, hogy egy tizennégy éves fiú gyámja lettem. Jelenleg nyakig ülünk egy perben, és folyamatban van egy bűnvádi eljárás, amelynek ő a sértettje. Most kezdett el egy új iskolát. Azt hiszem, itt kell maradnom mellette – mondta szinte sírva.

Ellen megdöbbsent. Látta Ginnyt, hogy mennyire vívódik. Az egyik legjobb munkatársuk volt, nem akarták elveszíteni a terepen. Nem, az óriási veszteség lenne.

– Őszintén sajnálom, Ginny. Segíthetek valamiben? –

Jószívű asszony volt, és készséggel segített volna, ha megteheti.

– Igen, pesztrálhatnád a srácot, amíg oda vagyok. – Három és fél éve nem töltött itthon ennyire hosszú időt. Néha furcsán érezte magát. Viszont itthagyni Blue-t három hónapra, és csak karácsony után jönni vissza, ez összehasonlíthatatlanul rosszabb lenne.

– Arra gondolsz, hogy abbahagyod a terepmunkát? – kérdezte aggodalmasan Ellen.

– Remélem, arra azért nem kerül sor! Nem tudom, komolyan. Előbb látnom kell, hogyan alakul a dolog. Minden annyira új még. Próbálok ahhoz is alkalmazkodni, hogy egyik napról a másikra lett egy kamasz fiam.

– Örökbe akarod fogadni? – tette föl Ellen a logikus kérdést.

– Nem tudom – tűnődött Ginny. – Folyamatban van az eljárás, hogy a törvényes gyámja lehessen, és azt hiszem, ennél többre pillanatnyilag nincs szükség. Azt viszont tudom, hogy a legkevésbé arra van szüksége, hogy magára hagyjam három hónapra most, amikor túl sok minden történik az életünkben. Ezt semmi esetre sem akarom megtenni vele. – Ha most öletné meg magát egy kiküldetésben, az katasztrófa lenne a fiúnak. Gondolt erre is, még ha nem is mondta Ellennek. Nem akarta otthagyni az SOS/HR-t, csak időt akart, hogy kitalálhasson valamit, és biztos volt benne, hogy az év végéig sikerül.

– Nem kaphatnék fizetés nélküli szabadságot az év végéig? – kérdezte szorongva.

– De igen – válaszolta korrektül Ellen –, ha úgy gondolod, hogy ez az, amit tenned kell. – Szomorú volt a szeme, mert attól félt, hogy Ginny sosem jön vissza. Ginnynek is ez volt a félelme. Köszönetet mondott Ellen megértéséért, aláírta a fizetés nélküli szabadsághoz szükséges úrlapot, és ott hagyta Ellen asztalán az indiai anyagot. Hazament, és várta, hogy Blue megjöjjön az iskolából. Ült a nappaliban, és úgy érezte magát, mint aki meghalt. Egy csepp felszabadultságot, egy szemernyi megkönnyebbülést sem jelentett, hogy itthon maradhat. Mindössze annyit érzett, hogy azt tette, ami jó Blue-nak. Abban már nem volt biztos, hogy neki is jó-e. Nagyon fog hiányozni a munka.

Miközben ült és tépelődött, megszólalt a telefon. Andrew volt

az.

– Nagyon keserves a hangja – mondta azonnal. – Mi a baj?

– Magam sem tudom – felelte őszintén az asszony. Vacakul érezte magát, akármennyire is helyesen járt el. – Most hosszabbítottam meg a fizetés nélküli szabadságomat az év végéig. Nem akartam egyedül hagyni Blue-t, de nem akarom feladni a jószolgálati munkát sem. Máris hiányzik. Most annyit csinállok, hogy lemegyek az élelmiszerboltba, és kártyázok Blue-val. Ennél nekem több kell az életben – kesergett. – Viszont nem akartam lemaradni a jövő hónapban arról a tárgyalásról az érsekségen. – A legjobban persze azt szeretne volna, ha egyszerre lehetne két helyen.

– Miért nem engedi már el magát egy kicsit? Talán jót tenne, ha itthon maradhatna még pár hónapig. Januárban is ott lesznek még a világ megalázottjai és megszomorítottjai; akkor visszamehet hozzájuk. Vállalhatna rövidebb megbízásokat vagy alkalmi problémamegoldó jószolgálati akciókat ezek helyett a negyedéves kiküldetések helyett. – Nem is volt rossz ötlet; Ginnyben eddig még fel sem merült az alkalmi problémamegoldó jószolgálati akciók lehetősége, és most egészen felvidult. – Azt tudom, hogy Blue is, én is örülni fogunk neki – folytatta lelkesen a férfi. – Mit szólna jövő héten egy vacsorához velem? Megünnepelnénk, hogy itthon marad. – Igazán kedves volt Andrew-tól, hogy meghívta, habár az asszony kissé furcsállta a dolgot. Kedvelte és csodálta O’Connort, de ő Blue jogi képviselője, és nem Ginny barátja. Egészen biztos, hogy a férfi is így érzi.

– Azért, hogy megbeszéljük az esetet? – kérdezte.

– Nem – felelte Andrew higgadtan, és mosolygott. – Azért, mert maga tetszik nekem. Döbbenetes egyéniségnek tartom, és most jutott eszembe, hogy már nem vagyok pap. Akkor oké?

Ginny egy hosszú percig töprengett, azután bólintott, és ő is elmosolyodott.

– Igen, oké.

– Jó hírem is van ám. Jövő héten van egy üresedés a családjogi bíróság ütemtervében, amiben épp elfér a meghallgatás a maga gyámságának ügyében. Magának és Blue-nak ott kell lennie, és Charlene is eljöhet, ha akar. – Ez

csakugyan fantasztikus újság volt. – Tulajdonképpen miért ne a meghallgatás utánra ütemezzük be a vacsoránkat, hogy legyen is mit ünnepelni?

– Blue-val?

– Nem, csak mi ketten – mondta határozottan a férfi.

Este Ginny elmondta Blue-nak, hogy újévig az Államokban marad, és együtt karácsonyoznak, mire a fiú akkorát kurjantott, hogy az a Central Parkig is elhallatszott. Ginny örült, amiért mindenki, aki számít, egyetértett vele, hogy Blue-t választja a három hónapos indiai kiküldetés helyett. Ez jólesett, mert ebből tudta, hogy helyesen járt el. Hirtelen egész értelmes döntésnek tűnt, hogy itthon marad.

A bírósági meghallgatás pontosan olyan simán ment, ahogy Andrew mondta. A bíró együtt érzett Blue-val, tudott a készülődő perről, mélységes elismeréssel adózott Ginny jogvédő munkájának és mindannak, amit Blue-ért tett. Charlene is felbukkant. Keserédes élmény volt ez Blue számára, aki több mint egy éve nem látta. Ám Charlene sosem állt úgy mellette, mint Ginny, aki – dacára a hosszú külföldi tartózkodásainak – máris hatalmas változásokat indított el a fiú életében. A bíró gond nélkül felruházhatta a gyám jogkörével. A meghallgatás után Ginny és Andrew elvitték Blue-t ebédelni. Charlene bokros teendőire hivatkozva elsietett abban a pillanatban, ahogy kiléptek a tárgyalóteremből.

Így hát Ginny lett Blue törvényes gyámja. Nagy lépés volt ez mindkettejük számára, a kölcsönös elkötelezettség jelképe. Ha Ginny elment volna Indiába, nem lehetett volna jelen a tárgyaláson. Vagyis jól tette, hogy az ösztöneire hallgatott. Volt valami varázslatféle abban, ahogy egymáshoz kapcsolódtak az események, élete színpadának új szereplői, Blue új iskolája, Ted Graham tárgyalása. A sors keze megérintette mindnyájukat, és mindezt Blue miatt.

Tizenyolcadik fejezet

Az októberi megbeszélés az érsekségen elkeserítő és zavarba ejtő volt. Ginny Andrew-val együtt ment oda, a férfi többször is kijött a béketúrésból. Ismételten összeszólalkozott Monsignor Cavarettivel, röpködtek ide-oda a burkolt és nem is olyan burkolt fenyegetések, mint a teniszlabda. Ezúttal hat monsignor volt jelen, sőt egyszer bejött egy püspök is. Andrew a diplomáciát váltogatta a fenyegetéssel. A monsignorok hol azt mondták, lehet szó kárpótlásról, hol meg azt, hogy szó sem lehet róla – Ginny gyanúja szerint azért, hogy kipuhatolják Andrew reakcióit. Andrew persze tisztában volt vele, hogy azt akarják kiszedni belőle, mennyit akar kicsikarni az ügyfelének. Képtelenség volt tárgyalni velük, és annak ellenére, hogy tizenhét áldozat – köztük kiskorúak és immár felnőtt férfiak – tett tanúvallomást a rendőrségen a szexuális bántalmazásokról, amelyeket el kellett szenvedniük Teddy atyától, az érsekség továbbra is arra célozgatott, hogy a plébános ártatlan, és a sértettek mind hazudnak.

– Tizenhét ember, köztük kisfiúk és köztisztviselőben álló férfiak, ugyanazt hazudja? – háborgott Andrew. – Ezt mivel magyarázzák? A maguk plébánosa szociopata! Pedofil, aki gúnyt űz mindenből, amit a papi hivatás jelent! Én már nem tartozom önök közé, de megbotránkoztat, hogy ez az ember papnak mondja magát! Hogyan védelmezhetik? És miután tudtak a dolgairól, hogyan tussolhatták el, miként helyezhették át egy másik városba, hogy ismét elkövethesse a bűneit? Maguk is felelnek ezeknek a gyerekeknek a tönkretett életéért. Ugyanolyan vétkesek, mint Graham, nem is értem, miért nem kényszerítik, hogy bűnösnek vallja magát! Úgyis el fogják ítélni, és börtönbe kerül. Akkor miért lopják a mások idejét? – kérdezte vádlón Andrew.

Ez így folytatódott egyre indulatosabb hangnemben, teljes három órán át. Végül Monsignor Cavaretti megállapította, hogy így sohasem jutnak ötről hatra, és elhalasztotta a tárgyalást, mondván: a téma további megbeszélést igényel, és újabb

találkozóra lesz szükség.

Andrew szeme lángolt a dühtől, amikor eljöttek. Ginny mellette szaporázta a lépteit, és egyetértett minden egyes szavával.

– Mi értelme van védeni egy olyan embert, akiről mindenki tudja, hogy bűnös? Ma csak annyit akartak megtudni, hogy gyengülünk-e már. Holott Cavaretti ennél jobban ismer. Abban a tudatban akarok meghalni, hogy Teddy atyát leállították és megbüntették, és harcolni fogok, hogy a lehető legnagyobb kárpótlást szerezzem meg Blue-nak. – Ő is, Ginny is úgy érezte, hogy ezzel tartoznak Blue-nak, és egyikük sem óhajtotta feladni. Cavaretti és a többi monsignor most már legalább ennyit tudnak róluk.

És akkor hol van még a többi áldozat! Sokba fog ez kerülni az egyháznak, főleg miután ölbe tett kézzel nézték, és eltussolták a plébános bűneit. Ez volt az egyik legnagyobb botránya ennek az ügynek. Graham feletteseinek megvolt a hatalmuk, hogy megvédjék a gyerekeket, de nem tették. Életek mentek tönkre miattuk, mert voltak fiúk, sőt felnőtt férfiak is, akik sohasem heverték ki a traumát.

A meddő tárgyalás után egy darab időre mintha elsimultak volna a hullámok. A következő két hétben Andrew nem jelentkezett, mert más ügyekkel volt elfoglalva. Sikerült összehozniuk egy nagyon kellemes vacsorát egy olasz vendéglőben; jóízűen diskuráltak, lazítottak, és most az egyszer nem az ügrről kellett értekezniük. Előre megbeszélték, hogy kerülni fogják a témát, és ehhez tartották magukat. Itt most csak két felnőtt ember vacsorázott együtt, akik történetesen kedvelték egymást, és jól érezték magukat. Andrew azonban utána eltűnt, Ginny egy szót sem hallott felőle.

Esténként Ginny segített Blue-nak házi feladatot csinálni. A gyerek zseniális volt mindenben, aminek a zenéhez volt köze, de a többi tárgyban segítségre szorult. Ginny fantasztikusan otthon volt az angolban és a történelemben, de a kémia például sosem volt az erős oldala. Ugyancsak kellett összpontosítania, és rendszeren meg kellett erőltetnie az emlékezetét, hogy el tudja magyarázni a fiúnak.

Egyik délután hazafelé tartott az edzőteremből, ahova

újabbban eljár, és megállt képeslapokat venni, amikor is saját magát pillantotta meg a *New York Post* és a *National Enquirer* címlapján. Régi fényképek voltak, még a tévés pályafutása idejéből, körülbelül öt évesek. Ginny, aki aznap még nem látta a napilapokat, rögtön megvette őket, és azonnal elolvasta a cikkeket, amint hazaért. A *New York Post* sztorija közelebb áll az igazsághoz, de olyasmikre célozgatott, amik egyáltalán nem tetszettek az asszonynak.

A cikk arról szólt, hogy Ginnynek köze van egy szexuális bűncselekmény-sorozathoz; egy plébános tizenhét fiút molesztált New York és Illinois államban, de most szabadlábon van, mert letették érte az egymillió dolláros óvadékot. Ez idáig igaz is volt. A cikkíró precízen felsorolta az összes vádat, majd áttért arra, hogy Ginny annak a hajléktalan fiúnak – egyébként az egyik sértettnek – a révén került bele az ügybe, akit befogadott a lakásába. Blue nevét nem közölték, mert az áldozatok adatait titkosították.

Virginia Carter, folytatta a cikk, gyakorlatilag eltűnt a nyilvánosság elől és a tévéhíradókból, ugyanis négy éve ő és a férje a kellerében többet találtak inni egy karácsonyi bulin, aminek következtében a férje ittas vezetés miatt meghalt, és megölte a hároméves fiukat is, az asszony pedig azóta remeteéletet él. Az újságíró nem írta le, de félreérthetetlenül célozgatott rá, hogy Ms. Carternek idegi problémái vannak a férje és a fia halála óta, sőt, ő maga is ittas volt a baleset éjszakáján, minekutána nyoma veszett. Az egész úgy vette ki magát, mintha Ginny ki sem jőzött volna négy év óta.

Ezután a cikkíró azt kezdte feszegetni, hogy mi dolga az asszonynak egy hajléktalan fiúval, és hogyan keveredett bele a katolikus egyház legújabb botrányába. Idézett hasonló sztorikat más pedofil papokról, akiket elítéltek. A cikk azzal zárult, hogy a vádlott tárgyalására, akinek büntetőügyébe Ms. Carter titokzatos módon beleszóppent, valamikor a következő évben kerül sor. Az egyházi hivatalos személyek elérhetetlenek, tehát nem lehetett kikérni a véleményüket, Ms. Carter gyámfiának képviselője Andrew O'Connor egykori jezsuita pap, Ms. Carter pedig továbbra sem ad életjelt. A cikk utolsó sorában – *Hamarosan folytatjuk, figyeljenek ránk!* – magát Ginnyt idézték, aki híradós

korában mindig ezzel fejezte be a műsorát.

Ginny csak ült, és bámulta az újságot. A cikk nem torzította el a tényeket, csak azt sugalmazta, hogy ő és a férje berúgtak, részegen ölték meg a gyermeküket, ő pedig közvetlenül a baleset után eltűnt, vagyis az újságíró azt sugalmazta, hogy nyilván idegösszeroppanást kellett kapnia. Ő Mark halála óta nem szerepelt a tévében; valakinek beszélnie kellett a csatornától, és fogalma sem volt róla, hogy ki lehetett az, de nagyon nem tetszett neki. A riporter megkaphatta a vádpontok listáját a bírósági iktatóból, de a személyes részletek valaki magánembertől származtak. Ginny gyűlölte, hogy ismét reflektorfénybe került, gyűlölte, hogy vele együtt Blue-t is odavonszolták, még ha névtelenül is. Gyűlölte a cikk bulvárszagát, gyűlölte, hogy neki hírértéke van.

Ami az *Enquiret*et illeti, ahogy szokta, övön aluli ütéssel indított. Címlapon hozta Ginny egyik régi fényképét, és mellette egy irtózatos nagyságú kérdőjelet, ezzel a címmel: „14 éves fiúja hozta vissza a sírból?” A pert pedig úgy állították be, mintha ő valamilyen piszkos hátsó szándékkal lenne benne az ügyben. Ginny undorral olvasta végig, és utána azonnal telefonált Andrew-nak.

– Láttá a mai *Post*ot és az *Enquiret*et? – kérdezte felháborodottan. A férfi elnevette magát.

– Nem, általában kimaradnak nálam az okvetlenül elolvasandók élvezőnyéből. A *New York Timest*, a *Wall Street Journalt* és a londoni *Financial Timest* olvasom, ha van rá időm. Miért, mit írnak?

– Én vagyok a címlapon. Az *Enquirer*, az a csúcs. Azt csámcsogják, hogy a tizennégy éves hajléktalan fiúm támasztott fel a sírból. A *Post* meg feltűnően sok mindent tud az ügyről. Azt írja, hogy a férjem csaprészezen vezetett azon az éjszakán, amikor ő és a fiam meghaltak a balesetben, én meg azóta is a diliházban vagyok, holott életemben nem jártam ilyen helyen, és azt firtatja, hogy egyáltalán mi közöm egy hajléktalan kölyökhöz, aki nyakig van a legújabb egyházi szexbotrányban. Maga szerint ki fecseghet?

– Érdekes kérdés – tűnődött a férfi. – Maga többet tud a témáról nálam. Nem hiszem, hogy Cavaretti valaha is sugalmazna ilyen írásokat. Megnehezíti az életünket, de felelős

ember. Talán Blue nagynénje mondott valamit valakinek, talán a firkászok megtalálták Charlene-t, a többinek meg utánaolvastak, mihelyt megtudták a maga nevét. Nyilván akkor tették fel a netre, amikor a férje meghalt. – Halkabban folytatta: – Sajnálom, Ginny. Tudom, mennyire fájhat ez magának. De hát ez csak bulvárszemét. Senki sem olvassa.

– Lehet, hogy maga nem, mások viszont igen, még hozzá rengetegen. Ilyet írni, hogy Blue az én tizennégy éves hajléktalan fiúm! Megvesztek ezek? Komolyan szégyellem, hogy valamikor a sajtóhoz tartoztam!

– Ugyanezt érzem Ted Graham miatt – mondta csendesen a férfi.

– Mi lesz, ha Blue meglátja ezt? Mi lesz, ha üldözni kezdenek bennünket? Megkeseríthetik az életünket. Nem akarom, hogy belekeverjék Blue-t ebbe a Graham-ügybe. Joga van a magánéletre, hiszen még csak gyerek!

– Jobb lesz, ha megmondja neki – tanácsolta komolyan Andrew –, mert ha nem, majd megteszi más. Hatástalanítania kell ezt a bombát.

– Ezt a mocskot mutassam meg neki? – dühöngött az asszony, de azért megfogadta a tanácsot, és amikor a fiú hazajött az iskolából, megbeszélte vele a cikket, ami csak szemét, nem kell törődni vele, és beszéltek az éjszakáról is, amelyen Mark meghalt. Ginny beismerte, hogy a férje többet ivott, mint ő akkoriban gondolta, de nem látszott ittasnak, mert ha ez lett volna a helyzet, nem is engedte volna meg neki, hogy vezessen. Ezzel együtt tény, hogy a férje véralkoholszintje fölötte volt a megengedett határértéknek.

– Borzasztó lehet ez neked – mondta részvétellel Blue, Ginny pedig bevallotta, hogy azóta is kínozza a lelkiismeret, amiért azon az estén hagyta vezetni a férjét. Ha megtiltja neki, talán ma is élnének, folytatta, de ekkor már elsírta magát. Blue kétségbeesetten sajnálta. Még sosem látta ennyire kiborulni az asszonyt, és mivel nem tudta, mit mondjon, megpróbálta felvidítani. – Szóval azt hiszik, hogy én vagyok a fiúd? – A hangja beletört a szoba, és erre már elnevelték magukat.

– Gyűlölöm az ilyen szemetet – mondta Ginny a kisasztalként szolgáló hajóbőröndön kitergetett újságokat

nézve, ahogy ültek egymás mellett a díványon. – Nem tudom, ki beszélt, de nagyon nem tetszik ez nekem. Én biztosan nem mondtam semmit. Hónapokig üldöztek Mark halála után, hogy mit csinálok. Mit csináltam? Sírtam egyfolytában. Mit gondolsz, a nagynénédnek lehet köze hozzá? – tűnődött Ginny. Habár valószínűtlennek tűnt.

– Elképzelhető. Az újságot nem kereste volna meg, de talán dumált valakinek, és az meg elszaladt az *Enquirer*hez. Charlene sokat beszél, és szeret pletykálni. Talán rajtad akart ütni egyet, amiért feljelentetted Teddy atyát. Azt sosem bocsátja meg neked. Neki az még mindig egy szent. Nem tudom, ki más csinálhatta. Nem tudtam, hogy te ilyen híres voltál, Ginny – mondta kissé megilletődve.

– Voltam. Mark is az volt. Amit most csinálok, az senkit sem érdekel. – Jobb is így. Azt pedig tapasztalatból tudta, hogy úgysem lehet kideríteni, kinek járt el a szája. A pletykalapok összeseprik a hulladékot, és gyúrnak belőle egy sztorit, ami aztán vagy igaz, vagy nem. Ebben mindenesetre volt némi igazság.

– Ne haragudj. Ha nem próbáltál volna segíteni rajtam, nem irkálnának rólad ilyen szemétségeket. Az egész az én hibám – kesergett Blue.

– Ne butáskodj, Blue. Marknak az a hibája, hogy ittasan vezetett azon az éjszakán, és megölte magát meg Christ. Nekem az a hibám, hogy eltűntem négy évre. Neked az a hibád, hogy beszéltél Teddy atyáról, ami *teljesen* helyes dolog volt, jól tetted. Mindenki hibás, aki él és mozog. Minden, ami van, valakinek a hibája, na és? Ez az egész marhaság, és nem számít. Az számít, hogy Teddy atya molesztált ártatlan gyerekeket, és az egyház falazott neki. Mindennap történik velünk jó is, rossz is. Az számít, hogyan reagálsz rájuk, és miként kezeled őket. Nem hagyhatod, hogy megtörjenek. Küzdened kell megállás nélkül.

A büntudat és a megbánás pedig még senkit sem vitt sehova. – Rámosolygott a gyerekekre, felállt, és a szemébe dobta a két újságot. Blue továbbra is le volt törve, amiért Ginny kínos helyzetbe került miatta. – Ebből a szemétből pedig holnapra aranyhörcsög-alom lesz. – Blue bólintott, de minden meggyőződés nélkül.

Am a java még hátravolt. A napra az tette fel a koronát,

amikor vacsora után telefonált Becky.

– Az istenit, Ginny, már csak ez hiányzott, hogy bekerülj a bulvársajtóba! Épp elég rossz volt a baleset után is, amikor úgy állítottak be benneteket, mint két iszákost. Mindenki engem faggatott, hogy tényleg alkoholisták vagytok-e! – Ginny összerándult. A nővére szavai sokkal jobban fájtak annál, ami a pletykalapokban volt. – Te nem tudhatod, milyen nehéz ez nekem, Alannek és a srácoknak, hogy címlapon hoz le az *Enquirer*, és a tizennégy éves fiúdat emlegeti!

– Nincsen semmiféle tizennégy éves fiúm – helyesbített Ginny, de Beckynek mindig csak az számított, hogy beleköthessen mindenbe, amit a húga csinál. – Talán az a benyomásod, hogy én adtam nekik interjút? – csattant fel.

– Nincs neked szükséged arra. Az egész életed egy szappanopera! Amikor a tévénél dolgoztatok, már akkor állandó szereplői voltatok Markkal a bulvársajtónak. Aztán a férjed berúgott, és megölte Christ, te pedig ott voltál vele. Most pedig beköltöztetsz magadhoz egy hajléktalan kölyköt, azután keresztes hadjáratot indítasz egy plébános ellen, akihez semmi közöd, és most hipp-hopp, ott vagy az *Enquirer* címlaldalán, hogy „14 éves fiúja hozta vissza a sírból!” Van fogalmad róla, milyen kínos ez nekünk? Tudod te, hány embernek kell magyarázkodnom miatta? Hát még szegény Alan a munkahelyén! Élünk csendben, tisztességgel, de te mindig elcsúszol valahogy egy banánhéjon, és rögtön seggel esel vissza a hírekbe, márpedig rohadtul szeretném, ha nem tennéd!

– Én is! – mondta Ginny, és váratlanul nagyon dühös lett a nővérére, amiért ennyire komisz és könyörtelen, és akkor még finoman fogalmazott. – Én is szeretném, ha végre felnőnél, és meglátnád, hogy a világ nem a te mézeskalács házadból áll! Miközben én kímélőzöm a belemet az afgán gyerekekért, te Pasadenában furikázol a fűszereshez meg a vegytisztítóba, és azt hiszed, ennyiből áll az élet: a házból, az úszómedencéből, a srácaidból és a férjedből. Lehet, hogy időnként hülyét csinálók magamból, de én legalább élek. Nekem is volt férjem és gyerekem, de én nem voltam olyan szerencsés, mint te, úgyhogy másokon próbálok segíteni, ahelyett, hogy otthon siratnám a halottaimat. Te pedig mást se teszel, csak azon sopánkodsz, amit

csinálok, merthogy az „nem normális!”

Blue, aki persze mindent hallott, fájdalmasan nézett rá, de az asszony nem vette észre.

– Őszintén szólva fütyülök rá, mit gondolsz arról, hogy Blue és én pereljük a katolikus egyházat. Világéletemben csak fitymáltál engem. Hadd mondjak neked valamit: az a gyerek tökösebb, mint bármelyikünk. Tudod, mi kellett ahhoz, hogy szólni merjen? Ráadásul egy pap ellen, az istenfáját! Miközben te arról hadoválsz, hogy milyen erkölcstelen perbe fogni azt a papot, aki tizenhét kisfiút molesztált! Neked sosem volt jó semmi, amit csináltam. Hát hadd mondjak neked valamit: kurvára torkig vagyok veled! Ki halt meg, hogy te lettél a királynő? Vagy inkább az istencsászárnő?

Blue csak bámult, Becky majdnem fuldokolt. Ez a beszéd régóta érlelődött Ginnyben, és bőven ideje volt, hogy előadja. Belefáradt, hogy a nővére örökösen kritizálja mindenért.

– Végeztem! – mondta. Máris jobban érezte magát.

– Én is – sziszegte Becky a dühtől reszkető hangon. – Torkig vagyok veled, hogy örökösen szégyenkezni vagy magyarázkodni kell miattad, vagy ürügyeket kell kitalálnom, mert golyósnak hisznek. Engem pedig bele ne rángass magaddal ebbe a mocskba! Lehet, hogy te nem bánod, ha benne vagy a szennylapokban, de én igen! Úgyhogy hagyj békén! – Azzal lecsapta.

– Ennyire zabos rád? – kérdezte büntudatos tekintettel Blue. Mondhatott Ginny akármit, ő meg volt győződve róla, hogy az egész az ő hibája.

– Becky örökösen zabos rám valamiért – mosolygott Ginny. – Majd lehiggad.

– Az egész az én hibám – mondta boldogtalanul a fiú. Ginny lefekvéskor ismét megnyugtatta, hogy ez nem igaz, majd puszival kívánt neki jó éjszakát. – Ha én nem vagyok, nem lennél benne az újságokban, és nem írták volna azt Chrisről és Markról – mondta Blue, ahogy felnézett rá az ágyból.

– Nem érdekes. Mindegy, ki mit mond, ők már nincsenek. Nem csináltál semmi rosszat. Sőt, csak jót csináltál, amióta betoppantál az életembe. Most pedig hagyd abba, hogy ezen izgatsz, és aludj szépen. – Rámosolygott, és adott neki még egy

puszit.

Ő is megpróbálta kiverni a fejéből a pletykalapokat, meg az összeveszést a nővérel. De bizonyos dolgokat tényleg ki kell mondani. Többször lejátszotta gondolatban a veszekedésüket, mielőtt sikerült elaludnia.

Másnap, ébredés után főzött magának egy csésze kávé, és elolvasta a netes *New York Timest*. Róla nem írtak, viszont volt egy nagyon jó vezércikk a gyermekmolesztáló papokról, akiket bíróság elé kell állítani, ahelyett hogy az egyház bűntudja őket. Szívesen elküldte volna Beckynek, de nem akarta előlről kezdeni a veszekedést. Épp elég szörnyűséget vágtak egymás fejéhez.

Várta, hogy Blue felkeljen, addig nem akart reggelit készíteni, és váratlanul észbe kapott, hogy a gyerek máris késésben van. Nem hallotta az ébresztőjét, úgyhogy bement a szobájába, és felhúzta a redőnyt. Visszafordult az ablaktól, hogy rámosolyogjon a fiúra, és ekkor látta, hogy elbújt a paplanja alá. Gyengéden megbökte a vállát, és szólt neki, hogy ideje felkelni. De amit megbökött, az nem Blue válla volt. Óvatosan lejjebb húzta a takarót, és akkor vette észre, hogy ruhákból alakítottak ki egy emberalakot, és a párnán ott egy levél, ami neki szól. Elolvasta, és azt hitte, megszakad a szíve.

„Édes Ginny! Én mindig csak a bajt csinálom neked. Bocsáss meg azért, amit az újságok írtak, az is mind miattam van, és Ted atya miatt. Sajnálom, hogy összevesztél Beckyvel, és hogy ő is miattam fúj rád. Nem kell többé a gyámomnak lenned, ha nem akarsz. Köszönök mindent, amit értem tétél, sosem fogom elfelejteni. Szeretlek és pusziillak: Blue.”

Eleredtek a könnyei olvasás közben. Utána körülnézett a szobában és a szekrényben. A fiú elvitte a gurulós kisbőröndjét, két dzsekit, néhány pólót, zoknikat, alsóneműt, a magas szárú tornacipőjét és a futócipőjét. Ugyancsak eltűnt a fogkefe, a fogkrém, a fésű és a hajkefe. A tankönyveit kint hagyta az asztalon. Hiányzott a mobil és a laptop is, úgyhogy legalább tarthatja vele a kapcsolatot. Azonnal felhívta, de Blue nem felelt,

így hát hagyott neki egy üzenetet, és írt egy sms-t: „Hol vagy? Te semmiben sem vagy hibás! Gyere vissza, szeretlek, Ginny.” Ám a fiú erre sem válaszolt. Ginny e-mailben is elküldte neki ugyanezt az üzenetet. Utána reszkető kézzel felhívta Andrew-t. Nem tudta, mi mást tehetne.

– Elszökött! – mondta kétségbeesetten.

– Ki? – kérdezte szórakozottan Andrew, aki most is nyakig ült a munkában.

– Blue!

– Mikor?

– Valamikor éjszaka. Párnákat hagyott maga helyett az ágyában, és egy levelet.

– Mit ír?

– Bocsánatot kér. Borzasztóan érzi magát a tegnapi újságok miatt. Beckyvel csúnyán összevesztünk az este, és ő kihallgatta. Becky azt mondta, hogy folyton csak szégyenkeznie kell miattam. Blue magát okolja mindenért. – Attól félt, hogy ismét elsírja magát.

– Próbálta hívni? – Most már Andrew is aggódott. Blue és Ginny hónapok óta éltek a perrel járó stresszben.

– Hívtam, küldtem sms-t, e-mailt. Eddig semmire sem válaszolt.

Andrew gondolkozott. Blue tizennégy éves, náluk sokkal jobban ismeri az utcákat, és New York óriási város.

– Mi lenne, ha várna? Lehet, hogy a fiú megnyugszik, és már délutánra otthon lesz.

– Nem lesz. Azt gondolja, hogy tönkreteszi az életemet. Pedig nem, ő a legnagyobb szerencsém négy év óta!

– Ne essen pánikba – mondta szelíden Andrew. – Vissza fog jönni, még ha el is tűnik egy-két napra. Ő is szereti magát, Ginny.

– Ezt írta ő is – mondta az asszony könnyes szemmel és elszorult szívvel.

– Próbáljon meg lazítani. Haza fog jönni, kamaszok szoktak csinálni ilyeneket. És Blue-nak nagyon sok mindent kell feldolgoznia. – Noha ő sem tudott megoldást, a hangja megnyugtatta az asszonyt.

– Azt sem tudom, hol kezdjem el keresni!

– Most még sehol. Nappal van. Munka után átmegegyek magához, és majd együtt keressük. Telefonáljon, ha netán beállít.

Ginny egész nap várta Blue jelentkezését, rendszeresen hívta a mobilján, küldött neki még néhány sms-t és egy e-mailt. A fiú semmire sem válaszolt. Ginny idegroncs volt, mire Andrew átjött este hatkor. Egyetlen falatot sem evett, viszont ivott négy csésze kávé, és rendesen ki is borult tőle.

– És ha sosem jön vissza? Senkim sincs rajta kívül! – Patakzottak a könnyei. Andrew ösztönösen átölelte és magához vonta. Érezte Ginny szívének vad dübörgését a bordáin.

– Együnk valamit, azután kimegyünk és körülnézünk – mondta higgadtan. Ő is küldött sms-t Blue-nak a saját mobiljáról, de arra sem jött válasz. Ekkor a fiú mobilját hívta, ami azonnal átkapcsolt hangpostára.

Andrew készített maguknak két szendvicset abból, amit a hűtőben talált. Hazaugrott, átöltözött farmerbe, csuklyás dzsekit, sötétkék pulóvert, futócipőt vett. Volt egy olyan sejtelme, hogy sokat kell talpalniuk az éjszaka, ha végig akarják járni az összes helyet, ahol az asszony szerint Blue lehet.

A McDonald'sban kezdték, ahol Ginny és Blue az első közös estén vacsoráztak. Jött utána a kedvenc pizzázó. Két másik burgerbüfé. A belvárosi tekepálya. Egy darabig álldogáltak egy multiplex mozi előtt, de ott sem látták. Este tizenegykor elmentek a főpályaudvarra, és átvergődtek a vágányokon az alagútig, ahol Blue akkoriban csövezett, amikor megszökött a Houston Streetből. Fél tucat srácot találtak ott, akik közül csak egy ismerte Blue-t, de azt mondta, hogy hónapok óta nem találkozott vele. Ginny telefonált a Houston Streetbe, de ott sem látták, viszont megígérték, hogy értesítik az utcai önkéntes csoportjukat, és az majd körülnéz. Blue nem volt sehol. Ginny nem pazarolt rá időt, hogy Charlene-t hívja. Oda semmi esetre se megy a fiú. Éjfélkor lerogytak a főpályaudvar egyik padjára. Ginny a tenyerébe temette az arcát, mire Andrew átkarolta a vállát.

– Most mit tegyek? – kérdezte boldogtalanul az asszony.

– Annyit tehet, hogy vár. Hazajön az a gyerek. – Ekkor Ginnynek eszébe jutott Lizzie, a kaliforniai unokahúga. Náluk

még korán van, felhívhatja. Meg is tette, ám Lizzie azt mondta, egész nap nem hallott a fiúról, arra gondolt, hogy nyilván sok a dolga az iskolában.

– Valami baj van? – érdeklődött, de Ginny nem akart magyarázkodni.

– Ha mégis hallasz róla, mondd meg neki, hogy keresem, és jöjjön haza!

– Oké. – Lizzie megígérte, a hangja már-már közönyösen hangzott. Ginny felnézett Andrew-ra.

– Köszönöm, hogy ebben is itt van velem.

– Emiatt ne aggódjék. Egyébként nem segítettem valami sokat.

– Akkor is jó, hogy társaságom van – felelte elcsigázottan az asszony. Nem akart mást, csak megtalálni Blue-t, és hazavinni. – Azt hiszem, akár haza is mehetünk – vélte. Lassan végigbaktattak a főpályaudvaron, felkapaszkodtak a lépcsőn, Andrew leintett egy taxit. Hazafelé menet Ginny a vállának dőlt, mert vigaszt merített a közelségéből. Ahogy a házhoz értek, azt javasolta, tegyenek egy sétát a folyóparton, hátha ott alszik valamelyik padon a fiú. Október volt, már lehültek az éjszakák, de nappal még melegen sütött a nap. Séta közben, ahogy a folyót nézte, Ginnynek eszébe jutott az az este, amelyen először látta meg Blue-t. Leültek egy padra, Andrew magához húzta az asszonyt. Ginny szeméből áradt a vereség fájdalma.

– Szegény kölyök úgy érzi, hogy minden az ő hibája – mondta szomorúan. – Az a szemét is, amit a tegnapi szennylapok összehordtak, meg hogy a nővérem dühös rám, és azt mondta, hogy golyós vagyok. – Felmosolygott Andrew-ra. – Azt hiszem, be is voltam golyózva az utóbbi években, amikor csak rohángáltam bele a világba, hátha megölnek. Olyan lelkifurdalásom volt, amiért hagytam vezetni Markot azon az estén, és nem tudtam, pontosan mennyit ivott. A nővérem élete elfér egy teáscsészében. Ő ezt nem érti. Vele sosem történt ilyen.

– Mennyire hasonlítanak maguk Blue-val – mondta gyengéden a férfi. – Magának máig büntudata van a férje és a fia miatt. Blue fejében még mindig Teddy atya suttog, hogy Blue „megkísértette”, és az egész az ő hibája. Ma persze már nem hiszi el, de azért sokáig tart még, hogy elhallgasson a fejében az a

hang. Mindabból, amit maga eddig tett érte, messze az a legjobb, hogy nemcsak szavakkal, de tetteivel is bizonyította neki, mennyire megérte fáradozni érte, s hogy maga mindig mellette fog állni, és ő nem hibás semmiben. Amikor először találkoztunk, maga azt mondta, azt akarja, hogy Blue-nak ne csak jó, de „csodálatos” élete legyen. Hát, csodálatos élete is van, hála magának, és egy napon elhallgat a fejében az a vádló hang, mert a maga hangja, amely azt kiáltja, hogy micsoda klassz kölyök Blue, mindannak ellenére, amin át kellett mennie, erősebb lesz Teddy atyáénál.

Ginnyt mélyen megindították ezek a szavak. Kérdően nézett fel a férfira.

– Honnan tud maga ennyit?

Andrew egy pillanatig habozott, mielőtt felelt volna.

– Mert ugyanez történt meg velem gyerekkoromban. – Tekintete belerévedt a múltba. – Tizenegy éves voltam. John atya pedig egy nagy, kövér, kedélyes, mulatságos ember. Döbbenetes gyűjteménye volt képregényekből, és azt ígérte, hogy mindet elolvashatom, és megmutatja a baseballkártyáit is. Így hát elmentem hozzá, ő pedig gyakorlatilag ugyanazt csinálta velem, amit Teddy atya ezekkel a srácokkal. Utána azt mondta, hogy az egész az én hibám, mert kísértésbe hoztam, és ha elmondom valakinek, az ördög abban a pillanatban megöl. Hónapokba telt, de végül csak elmondtam a szüleimnek.

Nem hittek nekem. Az egyházköztségben mindenki szerette John atyát, én pedig úgynevezett rossz gyerekek számítottam. Soha többé nem beszéltünk erről. Tudtam, hogy John atya rossz ember, mégis büntudatom volt attól, amit velem csinált, így hát egy napon elhatároztam, hogy pap leszek, de igazi, jó pap, és jóváteszem Isten szemében azt, amivel „megkísértettem” John atyát. Középiskola után azonnal beiratkoztam a szemináriumba, és nagyon, de nagyon, de nagyon jó pap lett belőlem, úgy, ahogy megígértem Istennek.

Nem tett boldoggá. Csak képzeltem, hogy megvan bennem az elhivatottság, pedig nem volt. Nőkkel akartam járni, családot akartam. – Elmosolyodott. – De a büntudat visszatartott attól, hogy otthagyjam a papságot. Aztán kezdtek szaporodni ezek az incidensek az egyházban. Megindult a szóbeszéd az olyan

papokról, mint John atya és Teddy atya. John atyának a haja szála sem görbült, gyerekek százait molesztálhatta, és békésen élte a napjait. De amikor az emberek nyíltan kezdtek beszélni a papok viselt dolgairól, akkor eldöntöttem, hogy mindenképpen kilépek az egyházból, és jogász leszek, mert védeni akarom ezeket a gyerekeket, akiknek ugyanúgy nem hitt senki, mint nekem. Tudtam, hogy ha az egyház keretein belül tenném, rászorítanának, hogy az elkövetőket védjem, sőt akár falazzak is nekik. Úgyhogy végül kiléptem, és már nem volt bűntudatom. Néha hiányzik, hogy nem vagyok pap. Voltak benne dolgok, amiket szerettem. De sokkal boldogabbá tesz, hogy a Blue-hoz hasonló gyerekeket védelmezve börtönbe juttathatom a rossz papokat. És még csak papnak sem kell lennem hozzá, hogy megtehessem.

– Az a különös – folytatta –, hogy azt hiszem, még mindig maradt bennem egy csepp gyerekkori bűntudat, de amikor láttam, mennyire hisz maga Blue-ban, hogy ragaszkodik hozzá, hogy védelmezi, ez valahogy meggyógyított. Maga igazi gyógyír, Ginny, és végtelenül jószívű asszony. Talán ez elég, hogy meggyógyítsa a Blue-hoz és hozzám hasonlóan sérült embereket, vagy legalábbis beindítsa a gyógyulás folyamatát. Nekem már kicsit késő, de azért remélem, hogy igazam van. Magának pedig csak ne legyen lelkipurdalása semmiért. A férje azt tette, amit tett, maga pedig nem akadályozhatta meg. Nem is tudott róla. Blue pedig ugyanolyan védtelen volt Teddy atyával szemben, mint ahogy én ki voltam szolgáltatva John atyának. Amit műveltek, azért ők a felelősek, nem mi. Nekünk azt kell tennünk, amit maga mondogatott Blue-nak. Tartozunk magunknak annyival, hogy nem akadályozzuk a gyógyulást, és továbblépünk. Maga még az én életemet is jobbá tette. Mindenkinek van valamije, amiért ostromozhatja magát, épp csak nem éri meg a ráfordított energiát.

Sokáig ültek némán. Andrew közelebb húzta magához az asszonyt. Ginny felnézett rá, és mosolygott.

– Sajnálom, ami magával történt – mondta.

– Én is, de most már jól vagyok. És Blue is át fog lépni ezen. Mi a szerencsések közé tartozunk. Erre maga tanított engem. Nagyon sokat tanultam csak abból, hogy figyeltem magát és

Blue-t. – Az asszony bólintott, de közben is Blue-n járt az esze. Remélhetőleg hazajön nemsokára. Utána fölnézett Andrew-ra. A férfi magához ölelte és megcsókolta, amit az első találkozásuk óta szeretett volna megtenni. Még nem felejtette el, milyen szép volt ez az asszony tévés korában, de azóta még gyönyörűbb lett. Andrew álmában sem hitte volna, hogy egyszer megismeri, és beleszeret. Ginny viszonzta a csókot.

Ültek még egy darabig a padon az East folyó partján, azután felálltak, és már indultak volna vissza Ginny lakásához, amikor az asszonynak váratlanul eszébe jutott valami, és megtorpant.

– Várjon csak – mondta halkán a férfinak. Odasietett a közelben ahhoz a szerszámoskamrához, ahol először látta meg Blue-t. Egy pillanatig állt, és nézte az ajtót. A lakat nem volt rajta. Odabent mocoogtak. Mikor Andrew is odaért Ginnyhez, az asszony lassan kinyitotta az ajtót. Blue a sufniában ült, maga mellett a batyujával, és a laptopján kopácsolt. Felkapta a fejét, és annyira megdöbbsent, hogy kimondta, ami elsőként jutott az eszébe:

– Nem is kopogsz?

– Te már nem itt laksz – mosolygott Ginny. – Na, gyere, hazamegyünk. – Blue egy percig habozott, a tekintete ide-oda járt a felnőttek között, aztán kimászott a sufniából, és felkapta a cuccát. Nem kérdezte, hogy Andrew mit keres itt, de azt látta, hogy mindketten örülnek neki. Ginny átkarolta a derekát, így indultak hazafelé. A folyónál Ginny megállt, és a korláthoz vezette Blue-t. – Mutatni akarok neked valamit – szólt halkán. – Itt álltam, amikor először megláttalak. Tudod, miért? A vízbe akartam ugrani, mert olyan boldogtalan voltam, hogy egy perccel sem akartam tovább élni. A folyóba akartam ölni magamat, egy nappal Mark és Chris halálának évfordulója előtt, hogy ne kelljen végigszenvednem még egy december huszonharmadikát. Aztán megláttalak, ahogy berohansz abba a fészerbe, és utána elmentünk vacsorázni a McDonald'sba, és a többit már tudod. Semmiért sem kell büntudatosnak lenned, Blue. *Semmiben* sem vagy hibás. Az életemet mentetted meg aznap este. Az utóbbi négy évben vezekeltem a bűneimért minden egyes menekülttáborban, ahova csak eljuthattam. Te pedig megmentetted az életemet. Ha te nem vagy ott azon az

éjszakán, már nem élnék.

Ginny Andrew-ra nézett.

– Maga pedig azokkal az életekkel törődjön, amelyeket jobbá tett. A fiúkkal foglalkozzon, akiket megmentett. Azt hiszem, mindhárman nagyon szerencsés emberek vagyunk, akiknek máris csodálatos élet jutott. – Szélesen mosolygott Blue-ra. – Ha pedig még egyszer megszöksz, seggbe foglak rúgni, értve?

Blue vigyorgott. Ginny úgysem tesz ilyet.

– Tényleg meg akartad ölni magadat akkor este? – kérdezte elkomorlyodva. Ginny ugyanolyan komolyan bólintott. Andrew szerette volna magához szorítani, de Blue előtt nem akarta. Legalábbis most még nem.

Miközben ballagtak visszafelé Ginny lakásához, az asszony a gyerekekhez fordult.

– Mit szólnál, ha törvényesítenénk?

– Mit? – értetlenkedett Blue.

– Akarod, hogy örökbe fogadjalak?

Blue megállt, és rábámult.

– Ez most komoly?

– Persze hogy komoly. Mondanám, ha nem az lenne?

– Ja, azt nagyon szeretném. – Ragyogó arccal nézett Ginny re, majd Andrew-ra. – Megteheti?

– Beletelik egy kis időbe, de igen, megteheti, ha mindketten akarjátok.

– Én akarom – mondta határozottan Ginny.

– Én is! – csatlakozott Blue. Andrew felkísérte őket a lakásba, ahol búcsút vett tőlük. Maradt még egy percig, hogy jó éjszakát kívánjon Ginnynek, amíg Blue elrakta a holmiját a szobájában.

– Köszönöm, hogy velem volt ma este... köszönök mindent, amit mondott – hálálkodott Ginny.

– Komolyan mondtam minden egyes szót. Maga nagyon különleges asszony. Remélem, együtt tölthetünk még némi időt, mielőtt ismét elutazik. – A tekintete elborult. – Nagyon nem szeretek arra gondolni, hogy ott van, azokon a helyeken, örökös életveszélyben. – Ginny bólintott. Mostanában őt is kezdték aggasztani hivatásának kockázatai, de ezt majd máskor vitatják meg. Épp elég dolgról esett szó ma este. Andrew lehajolt,

csókot lehelt az asszony feje búbjára, majd elment, Blue pedig kivonult a konyhába, hogy keressen valami ennivalót, mert farkaséhes volt. Ginny utánament, és rámosolygott.

– Isten hozott itthon, Blue! – szólt halkán. A fiú megfordult, egy nagy gyerek boldogságával vigyorgott rá, és Ginny szeme ugyanazt a boldogságot tükrözte vissza.

Tizenkilencedik fejezet

Két héttel azután, hogy Blue egy napra elszökött, Monsignor Cavaretti újabb megbeszélésre hívta Andrew-t és Ginnyt. Nem adott magyarázatot a megbeszélés okára, az ügyben nem történtek újabb fejlemények, eddig ismeretlen áldozatok sem jelentkeztek. Teddy atyát óvadék ellenében szabadon bocsátották, jelenleg egy rendházban tartózkodott Rhinebeck közelében, a Hudson partján. Ginny megkönnyebbülésére még a bulvárlapok sem találtak ki újabb híreket.

Andrew és Ginny az érsekség előtt találkoztak. Előző este együtt vacsoráztak, és a dolgok szépen haladtak előre. Andrew gyengéd pillantást vetett rá, miközben beléptek az épületbe. Pár perccel később bebocsátották őket Monsignor Cavaretti irodájába. Andrew-nak egy pillanatra eszébe jutottak a Rómában együtt töltött órák, a végtelen viták a kánonjogról. Ám a monsignor most nem mosolygott.

– Mindkettejünkkel beszélni akartam – mondta komoran. – Gondolhatják, mennyire nyomasztó volt számunkra ez a helyzet. Az ilyen szerencsétlen incidensekben minden érintett megsérül, az egyházat is beleértve. – Andrew-hoz fordult. – Azt szerettem volna, ha tudná, hogy Ted Graham holnap bűnösnek fogja vallani magát. Nincs értelme a további halogatásnak. Úgy gondolom, teljesen egyértelmű mindnyájunk számára, hogy mi történt, és mélységesen fájlaljuk a gyermekek szenvedését – mondta szívből jövő őszinteséggel az öreg pap.

Andrew megdöbrent, mert még sohasem látta ilyen alázatosnak Monsignor Cavarettit.

– Meg akarom vitatni önökkel a kárpótlást – folytatta a monsignor. Egészen a bíborosig, sőt Rómáig vittük az ügyet. Felajánlunk Blue Williamsnek egymillió-hétszázezer dollár kártérítést, amelyet zárolt számlán helyeznénk el addig, amíg be nem tölti a huszonegyet. – Ginnyre nézett. – Elfogadható ez az ön számára? – Mérhetetlenül csodálta az asszonyt azért, amit Blue-ért tett, és ezt nem is titkolta.

Ginny elhűlt. Azonnal Andrew-ra nézett, utána vissza a

monsignorra, és bólintott. Ez több volt, mint amit valaha is remélt. Hiszen ez örökre megváltoztatja Blue életét, a biztonságérzetét, a tanulási lehetőségeit. Hát mégis győzött az igazság! Hálásan bólogatott, mert nem bírt szólni.

– Önnek megfelel, ügyvéd úr? – fordult Andrew-hoz a monsignor. Andrew elmosolyodott, a két régi barát összenézett, és ebben a nézésben tisztelet volt és rokonszenv. A végeredmény áldásnak bizonyult mindkét fél számára. Az egyház, hála Cavaretti erőfeszítéseinek, mégis helyesen döntött.

– Számomra tökéletesen megfelel, és nagyon büszke vagyok, hogy részese lehettem ennek a kollektív döntésnek. – A monsignor felállt. – Ennyit akartam mondani. Kiállítjuk a szükséges papírokat és a kölcsönös titoktartási szerződést. Azt hiszem, egyikünk érdekét sem szolgálná, ha ez kiszivárogná a sajtóhoz.

Andrew és Ginny teljes egyetértésben bólogattak. Kezet ráztak a monsignorral, és egy perccel később már az utcán siettek, egyelőre szólni is képtelenül, de azután a férfi ránézett, és fülig érő mosolyra szaladt a szája.

– Azt a mindent! Megcsináltuk! *Te* csináltad meg! Hát ki akart Blue-nak csodálatos életet? Megtehetted volna, hogy végighallgatsz a meséjét, és egy szalmaszálat sem teszel keresztbe. Te viszont voltál annyira bátor, hogy higgyél neki, és a bátorságodból még neki is jutott, hogy végigcsinálhassa. Ez precedens a többi srácnak akiket Ted Graham bántalmazott. – Ez volt karrierjének egyik legnagyobb győzelme, ráadásul ennek köszönhette, hogy megismerte Ginnyt. Most már nincs határa a lehetőségeiknek. Az egyház nyugodtan megengedhet magának annyit, amivel kifizeti Blue-t, Andrew pedig sosem felejt el, hogy ezért Cavarettinek tartozik hálával.

Megünnepelték magukat egy közös ebéddel. Este Andrew átjött vacsorázni, és akkor elmondták Blue-nak. A gyerek elhűlt. Fel sem tudta fogni, hogy ennyi pénze lesz egy napon.

– Jajistenem, gazdag vagyok! – Ginnyre nézett. – Vehetek magamnak egy Ferrarit, ha tizennyolc leszek? – kérdezte vigyorogva. Ginny felkacagott.

– Nem, de vehetsz magadnak oktatást, és az sokkal jobb! – felelte szigorúan, bár ő is örült Blue boldogságának. A gyerek

nagy árat fizetett azért a pénzért, aminek remélhetőleg élete végéig hasznát veszi, ha jól fektetik be, márpedig az asszony tudta, hogy ez így lesz.

Másnap telefonált Kevin Callaghannek, és a kártérítés összegét elhallgatva elújságolta, hogy sikerült megegyezni az egyházzal, és hálásan megköszönte, amiért Andrew-hoz irányította, aki tökéletes választásnak bizonyult. Azt is elmondta, hogy Ted Graham épp aznap vallotta magát bűnösnek.

– Kitűnő – mondta örömmel Kevin, majd emlékeztette az asszonyt, hogy el ne felejtse felhívni, ha Los Angelesben jár. Kevinnek Ginny volt a múlhatatlan gyengéje. Persze semmi sem lesz belőle, de azért jólesik álmodozni.

Novemberben telefonált Ellen Warberg, hogy menjen be az SOS/HR irodájába. Ginny sokat töprengett az utóbbi időben a munkájáról. Hiányzott neki a megszokott tevékenység és a vele járó utazás, de a terepmunka már nem volt összeegyeztethető a Blue iránti felelősségével, sem az Andrew-hoz fűződő, egyre szorosabb kapcsolatával, amely kezdett meglepően komolyra fordulni.

Azt hitte, hogy Ellen azért hívja, mert meg akarja beszélni vele a következő kiküldetését, amit ő kénytelen lesz ismét elutasítani.

– Visszavonulok – mondta komolyan Ellen az íróasztal másik oldaláról. – Vannak még terveim, és szeretnék utazni. Éveket töltöttem a terepen, öt éve ülök ennél az asztalnál, szerintem ennyi elég. Azt akartam, hogy te legyél az első, aki megtudja. Mert téged szeretnék javasolni utódomnak ebbe a munkakörbe. Hiszem, hogy kiválóan alkalmas vagy rá, és kétlem, hogy jelen pillanatban vonzana az évi kilenc hónap csavargás a világ körül, úgyhogy ez talán jobban megfelel – mondta reménykedve.

Arra számított, hogy győzködnie kell majd Ginnyt, fogadja el az irodai munkát. Ő viszont a legszívesebben felugrott volna, hogy Ellen nyakába borulhasson. Hiszen ez a tökéletes megoldás a problémára, amely hónapok óta gyötörte! Nem akart kilépni, de a terepmunkát sem csinálhatta tovább. Ellen munkakörét viszont átveheti. Ezt mintha rá szabták volna. A kisujjában volt minden, amit az SOS/HR-ről tudni kellett.

– Boldogan! – felelte, és úgy ragyogott az arca, mintha most nyert volna a lottón. Ellen felállt az asztalától, odajött hozzá, megölelte, és azt mondta, hogy január elsejével távozik. Ez minden szempontból maga volt a tökély. Andrew és Blue ujjongott, amikor este beszámolt nekik róla. A nomád élet véget ért. Két hét múlva beiktatták az SOS/HR New York-i irodavezetőjének tisztségébe. Tekintélyes tisztség volt, annak megfelelő fizetéssel. Utána ő és Ellen kettesben ebédeltek, és Ellen értékes tanácsokat adott neki.

Ebéd után elindult, hogy megvásárolja Blue-nak a karácsonyi ajándékot: egy zongorát. A gyerekeknek ez lesz a legjobb ajándék, jobb még egy Ferrarinál is. Egész életében arról álmodott, hogy legyen egy saját zongorája. Az iskolában jól haladt, és a decemberi első fellépésére készült.

Hazafelé eleredt a hó, amiről eszébe jutott az a majdnem egy évvel ezelőtti nap, amelyen hazatért Afrikából, egy nappal a rettegett évforduló előtt. És akkor egy Blue nevű kisfiú örökre megváltoztatta az életét, és Ginny is megváltoztatta Blue életét, Andrew pedig segített mindkettőjüknek. Ez az egész számára maga volt a csoda.

Huszadik fejezet

Blue életében az egyik legfontosabb dátum lett a tizenötödik születésnapja. Kettős oka volt az ünneplésre. Reggel megérkezett L.A.-ból Becky, Alan, a három gyerek, szóval az egész család. Andrew elkísérte Blue-t a bíróságra, ahol a családjogi bíró megkérdezte Blue Williamstől, akarja-e, hogy Virginia Anne Carter örökbe fogadja, amire Blue ünnepélyesen azt válaszolta: „Akarom”. Utána a bíró Ginnytől kérdezte, hogy akarja-e örökbe fogadni Blue Williamst, és ő is azt felelte, hogy akarja. Andrew O'Connor volt a jogi képviselőjük. Majdnem olyan érzés volt, mint egy esküvő, amelyet Andrew és Ginny amúgy is fontolgatott mostanában. Ám ez most Blue ünnepe volt.

Ginny megpuszilta, amikor a bíró anyának és fiának nyilvánította őket. Blue fontolgatta, hogy felveszi a Carter nevet, de aztán úgy döntött, hogy marad a Williamsnél, ami Ginnynek is jobban tetszett. A rövid ceremónia után testületileg átmentek a 21-be ebédelni. Később egy japán étteremben vacsoráztak, amelyet Blue szeretett. Vacsora után visszatértek a lakásba, ahol Blue zongorázott, és mindenki énekelt. Blue és Lizzie egyfolytában egymást húzták, hogy unokatesók lettek, és a fiú eljátszotta a lány összes kedvenc slágerét. Andrew kiment Ginny után a konyhába, és megcsókolta, utána visszamentek a szobába, és nézték egy percig Blue-t, aki sohasem látszott boldogabbnak. Jó eredménnyel végezte el az első évet a LaGuardia iskolában, és a szeptemberi újabb koncertjére készült, amire Ginny is elmegy, mert nem lesz Afganisztánban, sem pedig Afrikában. Azok a napok lezárultak.

A régi történetek véget értek, az újak elkezdődtek. A régi emlékek fájdalma halványulni kezdett. Új kapcsolatok születtek, és új életek támadtak fel a régiak hamujából. Ők mind valóban

koszorút kaptak hamu helyett. ^[3]

Ginny szinte mindennap emlékeztette Blue-t arra, hogy „semmi sem lehetetlen”. Blue és Andrew hitt neki, és belátták, hogy így igaz.

ISBN 978 963 203 2870

Maecenas Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: a *Maecenas* igazgatója

Szerkesztette: *Horváth Ágnes*

Nyomdai előkészítés: *Alinea Kft.*, Budapest

Nyomta és kötötte a *Kinizsi Nyomda Kft.*, Debrecen

Felelős vezető: *Bördős János* ügyvezető igazgató

Terjedelem: 17,20 (A/5) ív

[1] Célzás az afrikai közmondásra – egyben Hillary Clinton híres könyvére –, amely szerint egy falu kell hozzá, hogy felnőjön a gyermek. (*A ford.*)

[2] World Series: a Nemzeti Baseball Liga és az Amerikai Baseball Liga bajnokának hét meccsből álló mérkőzése minden év október végén/november elején. (*A ford.*)

[3] Célzás Ézsaiás próféta könyvére (61:3).